

เทียบ ท่า ปฐพี 且試天下

ทดลอง

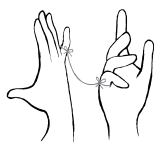
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ซิงหลิงเยวี่ 倾冷月 เขียน
กระบี่หลงทิศ แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'เทียบทำปฐพี' แค่อธิบายเรื่องก็บ่งบอกแล้วใช่ไหมคะว่าเกี่ยวกับการชิงแผ่นดินและความเป็นใหญ่ แต่มากกว่ารักจะมีเพียงเรื่องชิงอำนาจอย่างเดียวได้อย่างไร ต้องมีเรื่องความรักที่มากกว่าคำว่ารักตามสไตล์เราด้วยค่ะ นอกจากนี้แล้วยังมีเรื่องของความสัมพันธ์ของตัวละครอื่นๆ ที่ไม่ใช่แค่พระนางเท่านั้น มิตรภาพและการต่อสู้จึงเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจมากในเรื่องนี้ค่ะ

โดยเล่มที่นักอ่านถืออยู่นี่เป็นการรีพริ้นต์เปลี่ยนปกใหม่ เนื่องจากมีซีรีส์แล้วมีเสียงเรียกร้องจากนักอ่านมากกว่ารักอย่างท่วมท้นจริงๆ ทำให้เราติดต่อกันवादที่เป็นยอดฝีมือมาवादปกที่งดงามให้ เพื่อให้ถูกใจนักอ่านของเราทุกท่านค่ะ

เทียบทำปฐพีมีทั้งหมดสามเล่มจบ ซึ่งเนื้อหาจะเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ บอกเลยว่าน่าติดตามจนวางไม่ลง จะเล่มมากก็ไม่ได้ค่ะ รอให้ทุกท่านไปติดตามกันเองดีกว่า ว่าแล้วจะรอช้าอยู่ทำไม เปิดหน้าถัดไปและตะลุยไปในปฐพีนี้ด้วยกันเลยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ได้ยินว่าบนยอดเขาซังหม้งมีมากอยู่กระดานหนึ่ง มิทราบชื่อคือ
เคยสัดบหรือไม" ไปเฟิงซีเบนสายตาขึ้นมองเบื้องหน้า

หวงเฉาถลอกตา พยักหน้า "เคย"

นางเอ่ยอย่างแฉ่มซ้ำ "ข้างกระดานหมากมีอักษรสลักไว้ว่า 'หมากจน
บนซังหม้ง เว้นอาสน์ร้างว่างรอร่า ฟ้าใหม่เหล่าผู้กล้า เทียบฤทธาชิงปฐพี'
ชาวโลกล้วนแต่กล่าวขานกันว่าหมากกระดานนั้นและอักษรสองวรรคนั้น
เป็นสวรรค์ที่ประทานไว้เป็นนิมิตล่วงหน้าว่าจะมีวีรบุรุษล้ำล้ำสองคนร่วมชิง
ปฐพี หากท่านเป็นหนึ่งในนั้น โลกนี้ก็ยังมิผู้ต่อกรอีกผู้หนึ่งซึ่งทัดเทียมกัน
กล่าวเช่นนั้นก็เหลือเพียงห้าส่วนแล้วมิใช่หรือ"

•

แนะนำตัวละคร

* ไปเฟิงซี

จอมยุทธ์หญิงผู้ได้รับสมญาว่า 'อาภรณ์ขาว
จันทร์หิมะ' เจ็ดโฉมปราดเปรื่องไร้เปรียบปาน'
อุบิสัยซี้เซา ซี้เล่น ตะกละ ไม่ค่อยเป็นกุลสตรี

* เยียนอิงโจว

ขุนพลวายุกล้าแห่งสี่ขุนพล 'วายุ' น้ำค้ำ หิมะ
พิรุณ' แห่งจี้โจว สัตย์ซื่อ ซื่อาย

* เฮยเฟิงซี

หนึ่งในสี่กึ่งจื่อผู้ยิ่งใหญ่แห่งใต้ห้ำ สูงสง่า
รูปโฉมหล่อเหลา ได้รับสมญาว่า 'อาภรณ์ดำ
จันทร์หิมิก' กรายมาเหนือเมฆา' ถูกเรียกขาน
ร่วมกับไปเฟิงซีว่า 'ไปเฟิงเฮยซี'

* หวงเฉา

ซื่อจื่อแห่งจี้โจว รูปร่างสูงใหญ่ นัยน์ตาสีน้ำตาล
ทอง ท่วงท่าสูงศักดิ์และหยิ่งทะนง มักสวมอาภรณ์
แพรไหมสีม่วง ได้รับการยกย่องเป็นหนึ่งในสี่กึ่งจื่อ
ผู้ยิ่งใหญ่แห่งใต้ห้ำ

* อวิ๋นหยวน

ได้รับการยกย่องให้เป็นกึ่งจื่ออันดับหนึ่งในใต้ห้ำ
ท่วงท่าสูงส่งบริสุทธิ์ปราศจากมลทิน

บทนำ

คำคินยามจื่อ* ดวงดาราที่แต่งแต้มมาบนฟ้าดำสนิทดังหยาดฝน
อันพร่างพราย จันทรกระจ่างวงหนึ่งแขวนอยู่กลางท้องนภา

มหาคีรีอันดับหนึ่งแห่งต่ำตง...เขาซังหมัง (ไพศาล) ภายใต้
การสาดส่องของดวงดาวและดวงเดือน เขาซังหมังประหนึ่งภูผาหยกสูงชัน
ที่ตั้งตระหง่านอยู่เหนือที่ราบฉือวี่น แสงจันทร์ดูแจ่มพรสิริเงาโปรยบางที่คลุม
ลงมาขับให้เขาซังหมังดูสูงศักดิ์เลิศลอยสมกับสมัญญา 'ราชันแห่งขุนเขา'

ณ ยอดเขาสูงล้ำ บัดนี้มีผู้เฒ่าสองคนกำลังนั่งประจันหน้ากันอยู่
คนหนึ่งสวมอาภรณ์ขาว คนหนึ่งสวมอาภรณ์ดำ ล้วนแต่อายุราวห้าสิบ
ใบหน้าชูปตบ ตรงกลางระหว่างทั้งสองคือศิลาฐานสี่เหลี่ยมขนาดเขื่อง
ก้อนหนึ่ง ด้านบนถูกเจียนจนเรียบเสมอกัน จารสลักเป็นกระดานหมาก
บนกระดานฝังก้อนศิลาขนาดเล็กไว้แน่นขนัด ข้างกายคนทั้งสองมีศิลา

* ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 01.00 น.

ก้อนใหญ่ตั้งอยู่ฝั่งละสามสี่ก้อน เมื่อใดต้องการวางหมากก็บิออกจาก
ศิลาก้อนใหญ่ ขยี้จังหวะที่ศิลาอยู่ในมือถูคลึงลึงหนอย ศิลาอันนั้นก็
กลายเป็นตัวหมากกลมแบน หากถึงคราหลงหมาก ตัวหมากก็จะฝังลงใน
กระดานศิลาหนึ่งซุน* โผล่ขึ้นมาหนึ่งซุน ไม่ผิดเพี้ยนสักกระเบียด

บนกระดาน หมากได้เดินไปครึ่งหนึ่งแล้ว ทั้งสองฝ่ายกำลังสู้
กวางจักสินในมือผู้ใด** ยังไม่ประจักษ์

"ดาวเดือนที่สุกสกาถึงเพียงนี้ไม่ได้พบมานานนักหนาแล้ว" ดวงตา
แผ่รอยครุ่นคิดของผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวพลันละจากกระดาน เขาเงยหน้า
แหงนมองดวงจันทร์และดวงดาวด้ายฟ้าอย่างสะทกสะทอนใจ

"กลียุคเสื่อมทรามก็ยากที่จะสุกสกา" ผู้เฒ่าอาภรณ์ดำเคลือนสายตา
ไปยังห้วงฟ้ายามราตรี "พินยามจื่อแล้ว ควรรมาได้แล้วกระมัง" ในน้ำเสียง
แผ่เศษเสี้ยวแห่งการเฝ้ารอวาดหวัง

สิ้นเสียงท่านผู้เฒ่า บนม่านฟ้าก็พลันบังเกิดแสงโชติช่วง ดาว
อันเจิดจ้าดวงหนึ่งเคลื่อนผ่านเวหา วินาทีนั้นแสงดาวสาดทะลวงแก้วชั้นฟ้า
ถึงกับกลบรัศมีแห่งเดือนเด่นดวงนั้น ส่องให้ฟ้าดินสว่างไสวในพริบตา

"ปรากฏแล้ว...ในที่สุดก็ปรากฏแล้ว!" ดวงตาสงบนิ่งของผู้เฒ่า
อาภรณ์ขาวมีแววตื่นเต้นโถมทะลักออกมาทันใด

ทว่าในเวลาอันเอง บนม่านฟ้าก็มีดาวอีกดวงหนึ่งเคลื่อนผ่าน มัน
ส่องแสงเรืองโรจน์จับตา สว่างอย่างอหังการราวกับทั่วทั้งฟ้าดินมีที่ให้มัน
เป็นดาวได้เพียงดวงเดียว

"ดูนั่น! ดังคาด...ปรากฏเช่นกันดังคาด!" ใบหน้าซูบตบของ ผู้เฒ่า

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 เซียะ (จื่อ)

** กวางจักสินในมือผู้ใด เป็นสำนวน หมายถึงอำนาจปกครองจะเป็นของใคร หรือใครจะเป็นผู้คุมชัยชนะใน
ขั้นสุดท้ายยังไม่มีที่แน่ชัด 'กวาง' ในที่นี้หมายถึงเป้าของการล่าสัตว์ อุปมาถึงบัลลังก์หรืออำนาจปกครอง

อาภรณ์ดำฉายแววกระช่มกระชวยอันมิอาจระงับ

"พวกมัน...มาแล้วในที่สุด" ผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวยืดอกขึ้น มองดวงดาราทั้งสองที่สุกสว่างประชันกับดวงเดือน

"ฉะนั้น...ในที่สุดกลียุคนี้ก็จะปิดฉากแล้ว" ผู้เฒ่าอาภรณ์ดำห้วยดากขึ้นยืนเคียงไหล่กับผู้เฒ่าอาภรณ์ขาว ร่วมมองดาวทั้งสองที่ประชันรัศมีบนม่านฟ้าโดยเผชิญหน้ากันอยู่ไกลๆ

"กลียุคจักสิ้นสุดด้วยมือของพวกเขา ทว่าเก้าชั้นฟ้าเบื้องบนกลับลิขิตให้เหลือดาวราชนเพียงดวงเดียว เมื่อดารามาบรรจบ ผู้ใดอยู่ผู้ใดม้วย?" ผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวชูมือขึ้นสูงประหนึ่งจะลูบไล้ดวงดาวบนขอบฟ้า ในน้ำเสียงทั้งตื้นตันทั้งเคลือบแคลงกังวลอนาคตซึ่งไม่อาจจับต้อง

ดวงดาวเรียงรองทั้งสองกลางเวหาค่อยๆ ลดแสงซ้ซวาลลงไม่เจิดจ้าดังคูดสายตาเช่นเมื่อครู่ แต่ยังคงสุกสกาวเหนือหมุ่นดาวที่รายรอบมากมายนัก

"ดาราบรรจบ ผู้ใดอยู่ผู้ใดม้วย...นั่นอาจขึ้นอยู่กับตัวพวกเขาเอง หรืออาจถูกกำหนดโดยโชคชะตา" เสียงผู้เฒ่าอาภรณ์ดำทอดยาวแผ่วเบา วังเวงเสมือนดังมาจากบรรพกาล

"โชคชะตากระนั้นหรือ..." ในดวงตาผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวมีแววเสียดายและอาดูรวูผ่าน

"ใช่ ซึ่งเจ้าและข้าไม่อาจกำหนดได้" ผู้เฒ่าอาภรณ์ดำลดสายตาลกลับสู่กระดานหมากเบื้องหน้า "หมากตานี้ยังจะเดินต่อหรือไม่"

ผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวเก็บสายตาลกลับมาจากม่านนภา มองหมากที่เดินไปแล้วครึ่งหนึ่งตรงหน้า จากนั้นถึงส่ายศีรษะ "ในเมื่อเจ้าและข้า

หาใช่ผู้กำหนด...เช่นนั้นไยต้องให้เจ้าและข้าเดินจนจบ" เขายกมือขึ้นชี้ไปยังท้องฟ้าที่มีดาวพร่างพราย "รอพวกเขามาเดินเถิด"

"พวกเขา?" ผู้เฒ่าอาภรณ์ดำมองกระดานหมาก มองนาฬิกาประดับดาวก่อนจะยิ้มจางๆ "ก็ได้ ทั้งไว้ให้พวกเขาเดินต่อเถิด"

ผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวสะอาดแขนเสื้อห่มนกายไป "เราลงจากเขากันเถิด ได้เวลาที่เจ้ากับข้าควรไปหาพวกเขาแล้ว"

"อืม" ผู้เฒ่าอาภรณ์ดำก็ห่มนกายจะจากไปเช่นเดียวกัน "หมากเครื่องกระดานนี้ให้พวกเขาเป็นผู้เดินเพื่อตัดสินผลแพ้ชนะระหว่างเรา และตัดสินว่าฝ่ายไหน...จะตกเป็นของผู้ใด"

"หึ..." ผู้เฒ่าอาภรณ์ขาวหัวเราะแผ่วเบาแทนคำตอบ

ทั้งสองพลีurangจากไป เหลือไว้เพียงหมากเครื่องกระดานนั้นบนยอดเขาซังหมั่ง

ในกาลต่อมา เมื่อผู้ป็นขึ้นเขาซังหมั่งพบว่าบนยอดเขามีกระดานหมากเยี่ยงนี้ก็ล้วนหลกใจ ทว่าหาได้มีผู้ใดแตะต้องมันไม่ ผู้สามารถขึ้นไปถึงยอดมหาศรีอันดับหนึ่งแห่งด้าตงมีไม่มากนัก อีกทั้งผู้ที่ป็นขึ้นไปก็หาใช่ชนชั้นธรรมดาสามัญ ในเมื่อมีผู้เดินหมากครั้งๆ กลางๆ ไว้ ย่อมต้องมีผู้มาเดินต่อจนจบ

หลายปีให้หลัง บุคคลสองคนก็ตามรอยแห่งโชคชะตามาพบกันบนยอดเขาซังหมั่ง เผชิญกับหมากกระดานนี้ซึ่งโชคชะตาเก็บไว้ให้พวกเขา

และเวลาที่ผู้เฒ่าทั้งสองทิ้งกระดานหมากไว้บนยอดเขาซังหมั่งก็คือรัชศกจิ่งเหียนปีที่สอง

นับแต่ฮ่องเต้เว่ยเลี้ยตี้* ก่อร่างสร้างแผ่นดินต้าตงจบจนถึงรัชสมัย
แห่งฮ่องเต้เจิ้งเหียนตี้ก็รวมเวลาได้หกร้อยกว่าปีแล้ว

แรกเริ่มเดิมทีฮ่องเต้เว่ยเลี้ยตี้มีพื้นเพเป็นสามัญชน มีชีวิตอยู่ใน
ช่วงกลียุค ทว่าในอกเปี่ยมปณิธาน นำพี่น้องจำนวนหนึ่งเริ่มฝึกจากมือเปล่า
หมัดเปลือยพัฒนาไปจนมีอาวุธเสื่อเกราะนับร้อยนับหมื่น ทำยี่ที่สุด
ก็รวบรวมเหล่าวีรบุรุษสถาปนาแผ่นดินสำเร็จ ตั้งชื่อสกุล 'ตง' เป็นนาม
แห่งอาณาจักร ต่อมาก็ปูนบำเหน็จตามผลงาน อวยยศขุนพลเจ็ดนาย
ผู้มีความดีความชอบเป็นที่ประจักษ์มากที่สุดให้กินตำแหน่งฮ่อง นั้นก็คือ
ฮ่องทั้งเจ็ดแห่งแคว้นทั้งเจ็ด...ฮ่องแห่งจีโจว หวงที่ ฮ่องแห่งหมิ่นโจว
นึ่งจิ้งหย่วน ฮ่องแห่งยงโจว เฟิงจี ฮ่องแห่งเปยโจว ไป้อัหม่า ฮ่องแห่ง
โยวโจว ฮว่าจิงไถ ฮ่องแห่งซิงโจว เฟิงตู้อิ่ง** ฮ่องแห่งซิงโจว หนานเพียนเยวีย
พร้อมทั้งนำโลหะสีหมักที่ได้จากกันทะเลเหนือมาหลอมเป็นป้ายคำสั่ง
สีกาฬแปดชิ้น ในแปดชิ้นนั้นชิ้นที่ใหญ่ที่สุดได้แก่ 'ป้ายข้าวกาฬ' ฮ่องเต้
เป็นผู้ครอบครอง เจ็ดชิ้นเล็กคือ 'ป้ายแกนกาฬ' ที่พระราชทานให้ฮ่อง
แห่งแคว้นทั้งเจ็ด เมื่อครั้งอวยยศพระราชทานป้ายคำสั่ง ฮ่องเต้และ
ฮ่องทั้งเจ็ดก็ได้ใช้เลื่อยดัดโลมปากกล่าวสัตย์ปฎิญาณ สาบานว่าจะเป็
นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยป้ายข้าวกาฬคือเจ้าเหนือหัว ป้ายแกนกาฬคือ
ถวายเป็นความภักดีสูงสุด!

ต่อจากรัชสมัยฮ่องเต้เว่ยเลี้ยตี้ ฮ่องเต้ไท่ซิงตี้ ฮ่องเต้ซิ่นนึ่งตี้
ฮ่องเต้เจิ้งคังตี้ ล้วนแล้วแต่เป็นองค์เหนือหัวผู้ปรีชาชาญ เปิดรับผู้มี
ความสามารถอย่างกว้างขวาง ใส่ใจความเป็นอยู่ของทวยราษฎร์
เกณฑ์แรงงานน้อย เก็บภาษีต่ำ ปกครองอย่างเป็นระบบระเบียบ ด้าน

* ตี้ (帝) หมายถึงฮ่องเต้ มักจะวางไว้ท้ายพระนามเมื่อขึ้นครองราชย์

** แท้ 'เฟิง' (丰) ของฮ่องแห่งยงโจว และแท้ 'เฟิง' (凤) ของฮ่องแห่งซิงโจวพ้องเสียงกัน แต่เป็นคนละตัวอักษร

เจ้าครองแคว้นก็ดำรงตนในหน้าที่ ภาวดีต่อฮ่องเต้ บ้านเมืองจึงเข้มแข็ง รุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับในมือฮ่องเต้ผู้ปรีชาและขุนนางผู้มีธรรม

ครั้นถึงยุคกลางแห่งราชวงศ์ ฮองเต้หย่งอันตี้ ฮองเต้เหียนผิงตี้ ฮองเต้เหงเหอตี้ และฮ่องเต้อื่นอีกหลายพระองค์ แม้จะมีได้ปรีชาสามารถ เปี่ยมล้น แต่ยงนับว่าเป็นเจ้าเหนือหัวที่รักษาความมั่งคั่งแต่กาลก่อน ให้สืบเนื่องต่อไปได้อย่างดี ครั้นถึงรัชสมัยแห่งฮ่องเต้เจินกงตี้ ฮองเต้เทียนถ่งตี้ ฮองเต้เซ่งตี้ กลับเป็นเจ้าเหนือหัวผู้เขลาอับปัญญาทั้งสิ้น ประสงค์เพียงแต่เสพสุขหาความสำราญ ละเลยการปกครอง ปล่อยให้เหล่าขุนนางใจคอดลัดปลับกุมบังเหียนบริหารบ้านเมือง ราชสำนักอันยิ่งใหญ่จึงค่อยๆ เสื่อมทรมาลง

ครั้นถึงรัชสมัยฮ่องเต้เป่าซิ่งตี้ก็พิสมัยความหรูหรา ลุ่มหลงอิสตรี สั่งให้บุรณะดำหนักและวังให้วิจิตรเลิศหรูเป็นการใหญ่ รับหญิงงามจากทั่วหล้า อีกทั้งกระหายจะสำแดงแสนยานุภาพ จึงส่งกองทัพไปทำศึกกับอาณาจักรเหมิงเจิงสองครา และก็ลี้ว้นแต่ปราชัยย่อยยับกลับมา พอกระทำจนพระคลังร่อยหรอ แสนยานุภาพสูญสิ้น ราษฎรหมดทางทำกิน เสี่ยงครวญดังระงมทั้งสี่ทิศ เจ้าครองแคว้นจึงเริ่มมีใจออกหาก เริ่มจากฮ่องแห่งหมิ่นโจวนำทัพขึ้นลุกฮือ ประสงค์จะชิงอำนาจ ทว่าฮ่องเต้เป่าซิ่งตี้มีทหารออกให้กองทัพของผู้แสร้งบุญถึงนครหลวง ร่างกายซึ่งผุ่ร่อนด้วยสุรานารีก็มีอันสูญสิ้นไปก่อนเพราะหวาดกลัวเกินขนาด ณ ตำหนักหลี่จื่อ (อาชานิละทะยาน) อันเพริศแพรว

ไผ่จื่อ* ขึ้นสืบราชสมบัติ ใช้นามรัชศก 'เซ่งโย่ว' ฮองเต้เซ่งโย่วตี้ อัญเชิญป้ายั่วกาฟ้อออกจากตำหนักหลี่จื่อ (ควบเวหา) เพื่อบัญชา

* ไผ่จื่อ หมายถึงรัชทายาท

ให้เจ้าแคว้นทั่วหล้ายกทัพรบใช้ฮ่องเต้ สู้ทำยทัพใหญ่จากหกแคว้น
ก็ตีทัพหมื่นโจวแตกพ่าย หมื่นอ่องจนตรอกไร้หนทาง จึงเชือดคอ
ทำอัตวินิบาตกรรม ดินแดนศักดิ์นาในครอบครองถูกสกุลเพิงแห่งยงโจว
สกุลหวงแห่งจี้โจว และสกุลเพิงแห่งชิงโจวผนวกรวม

หลังสยบกบฏหมื่นอ่อง เจ้าครองแคว้นทั้งหลายก็ล้าพองในอิทธิพล
มั่นฮ่องเต้แข็งโยวตี้จะมีปณิธานยิ่งใหญ่ แต่ก็อับจนด้วยต่างกลายเป็น
สรรพางค์ที่ร่อยโรครุมเร้าไปเสียแล้ว อีกทั้งพระองค์ยังต้องเกาทัณฑ์
ในการปราบจลาจลหมื่นอ่อง จึงป่วยเรื้อรังอยู่บนพระแท่น ไม่ถึงสามปี
ก็สวรรคต เพราะยังไม่มีหน่อเนื้อเชื้อไข ดังนั้นลือฮ่องพระอนุชาจึงขึ้น
สืบราชบัลลังก์ใช้ชื่อรัชศก 'ฉุนซี'

ฮ่องเต้ฉุนซีตื่นสยเสียมโหฬาร ไม่โปรดทรัพย์ศฤงคาร ทว่าชมชอบ
การล่าในที่ปิดล้อม และสิ่งทีล่อมล่าหาโชสัตว์ป่า หากแต่เป็นมนุษย์
ฮ่องเต้ฉุนซีตี้จึงให้มนุษย์ที่ยังมีชีวิตกระจายอยู่ตามทีต่างๆ ในสนามล่า
จากนั้นก็นำหาดเล็กและขุนนางเข้าปารกขัฏ ล่าสังหารมนุษย์เยี่ยงเดียวกับ
สัตว์ป่า ผู้ใดได้ศีรษะมากเป็นผู้มีชัย มั่นล่าได้มนุษย์เป็นๆ ก็แจแหวกอก
ผ่าท้อง ร้าเมรียหาความสำราญ แรกเริ่มมนุษย์ที่ถูกล่อมล่านี้เป็นเพียง
นักโทษประหาร เรียกว่า 'เหยื่อเป็น' ภายหลังนักโทษประหารไม่เพียงพอ
จึงนำนักโทษทั้งปวงในเรือนจำไม่ว่าต้องทัณฑ์สถานใดไปย้งสนามล่า
สุดท้ายเมื่อกระทั่งนักโทษก็ยังไม่พอ จึงจับประชาชนสามัญไปเติมให้
ครบจำนวน

พฤติกรรมโหดเหี้ยมลักษณะนี้กระตุ้นความเดือดดาลไปทุก
หัวระแหง แต่ละท้องทีเกิดกองกำลังผดุงคุณธรรมขึ้นเนืองๆ แต่หลังจาก
ศึกเหมิงเจิงสองครา ตามด้วยจลาจลหมื่นอ่อง ทัพหลวงได้อำณัติ

ของฮ่องเต้ก็จวนจะสิ้นสลายอยู่รอมร่อ ฮองไต้จวนซีตี้จึงมีแต่ต้องเชิญบรรดาเจ้าแคว้นให้ยกทัพมาปราบปราม ดังนั้นเหล่าฮ่องเต้ครองแคว้นจึงอาศัยโอกาสนี้รวบรวมทหารซื้ออาชญาอย่างเปิดเผย ทัพพุ่งประหัตประหารเพื่อขยายเขตแดนและความมั่งคั่งของตน นอกจากนี้บางครั้งก็ยังทำศึกปีศากระหว่าง ส่วนฮ่องเต้ก็รู้ซึ่งกำลังจะควบคุมแต่ละแคว้นเสียแล้ว

รัชศกจวนซีตี้สิบเอ็ด ขณะฮ่องเต้บอกว่า ณ สนามล่าชีวิตซึ่งอยู่ชานเมือง ในที่สุดเหล่าเหยื่อเป็นที่ทนถูกทารุณกรรมไม่ไหวก็รวมตัวกันลุกฮือขึ้นสังหารฮ่องเต้สำเร็จ ภายหลังพวกเขามุ่งหน้าต่อไปยังนครหลวงอันเป็นสถานพำนักแห่งเชื้อพระวงศ์และชนชั้นสูง ตลอดทางมีประชาชนแห่เข้ามาร่วมลั่นหาลม ในเวลาอันสั้นก็รวมตัวกันเป็นกองกำลังผดุงคุณธรรมจำนวนหลายพัน บุกลุ่่นนครหลวงอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว ทะลวงเข้าวังหลวงอันหรรวาวจิตร...แม้ท้ายที่สุดจะถูกสมุหราชของครักษนามตงซูฟ่งปราบปราม ทว่าเหตุเคลื่อนไหวต่อต้านครั้งนี้ก็ได้รับการจารึกอย่างแจ่มชัดลงสู่บันทึกประวัติศาสตร์ โดยเรียกขานว่า 'กบฏสนามล่าชีวิต'

เมื่อฮ่องเต้จวนซีตี้เสด็จสวรรคต องค์ไท่เจี๋ยก็เสด็จขึ้นสืบราชบัลลังก์ใช้ชื่อรัชศก 'จิงเหยียน'

หลังฮ่องเต้จิงเหยียนตี้เถลิงราชย์ก็พบว่าท่ามกลางเหตุจลาจลป้ายข้าวกาฟได้หายไปจากตำหนักหลังเขียว จึงมีบัญชาจัดพลให้ค้นหาทั่วแผ่นดิน ทว่าก็เป็นเช่นการงมเข็มในมหาสมุทร ไร้ร่องรอยแม้เพียงน้อยนิด บรรดาเจ้าแคว้นจึงฉวยโอกาสยกเป็นข้ออ้างว่า 'เชื้อพระวงศ์สูญเสียคุณธรรม ข้าวกาฟทอดทิ้ง' ไม่เคารพยกย่องเชื้อสายแห่งฮ่องเต้ก็ต่อไปนับแต่นั้นมาจักรวรรดิต่างก็เริ่มแตกแยกออกเป็นก๊กเป็นเหล่า เข้าสู่ยุคที่แคว้นทั้งหกปกครองตัวเอง ป่อนทำลายกันและกัน

หลังจากป้ายข้าวกาฬสาบสูญ ผู้กล้าในไต้หล้าก็มีผู้ใดไม่ปรารถนา
จะครอบครองมันเพื่อก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุด

7

อาณาจักร จันทรนิมะ เกิดโฉมมราดเมรุองไร่มริงมมาน

รัชศกจึงเหยียนที่ียลืบห้า เดือนเจ็ด

เพ่งล่องเข้าสู่ฤดูสารท อากาศยังคงร้อนระอุถึงลืบส่วน ยามเที่ยง
ยังเป็นเวลาที่ร้อนที่สุดของวัน แสงอาทิตย์แรงกล้าดังอัคคีแผดเผาผืนดิน
ผู้คนส่วนใหญ่ต่างหลบร้อนอยู่ในเคหสถานหรือใต้ร่มไม้

ทว่า ณ เชิงเขาเขวียนซานซึ่งตั้งอยู่ทางปัจฉิมทิศของเปยโจวกลับ
มีคนมากมายไล่ล่ากันภายใต้แสงตะวันร้อนแรง ผู้ที่วิ่งตะบึงอยู่ด้านหน้า
คือบุรุษสวมชุดสีดำ

"เหยียนอิงโจว เจ้าไร่วางหนีแล้ว!"

หลังจากบีบให้บุรุษชุดดำเข้าสู่ป่าทึบในเขา คนทั้งกลุ่มก็เข้า
โอบล้อมไว้อย่างแน่นหนา ในบรรดานั้นบ้างเป็นทหารสวมเครื่องแบบ
บ้างแต่งกายเยี่ยงบัณฑิต บ้างสวมชุดอย่างวานิช ยังมีผู้ที่ดูเหมือน
ชาวนา...อาภรณ์หลากหลาย ท่วงท่ากิริยาแตกต่าง ทว่าที่พ้องต้องกัน

ก็คือดาบและกระบี่ในมือซึ่งล้วนแต่ชี้ไปยังผู้ที่ถูกล้อมอยู่ตรงกลาง

นุรุษที่ถูกล้อมอายุราวยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปด มือถือกระบี่ยาว บนร่างกายมีบาดแผลหลายแห่ง โลหิตสดๆ ไหลไม่หยุด ย่อมให้พื้นหญ้าใต้เท้าแดงฉาน แต่เขายังคงยืนเหยียดร่างตรง มองกลุ่มคนเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเย็นชา ไม่คล้ายกับผู้หนีตายที่จนตรอกสิ้นหนทางสักนิดเดียว กลับเหมือนขุนพลที่ใครสู้แลกชีวิตกับศัตรู

คนกลุ่มนั้นแม้จะล้อมเขาไว้ได้ ทว่าสายตากลับจับจ้องอยู่ที่ห่อผ้าซึ่งนุรุษผู้นั้นสะพายอยู่

"เย็นนิงโจว ทิ้งของเอาไว้ แล้วพวกเราจะเหลือทางรอดให้เจ้า!" ผู้แต่งชุดอย่างทหารคนหนึ่งพูดแบเล่เม่เชื้องในมือ ชี้ใส่ นุรุษชุดดำ...เย็นนิงโจว

นุรุษผู้ถูกขานนามว่าเย็นนิงโจวผุดรอยยิ้มจางๆ แฝงท่าทางเสียดสีอันเย็นชา "เคยสดับว่าขุนพลเจิงผู้แห่งเป่ยโจว ทุกครั้งที่ตีเมืองแตกจะต้องสังหารล้างเมืองสามวัน ใต้ดาบมีวิญญาณคับแค้นเหลือคณานับ แต่วันนี้ถึงกับการุณย์แก่ข้าผู้แช่เย็นอย่างน่าอัศจรรย์ใจนัก"

วาจานี้กระแทกกระเทียบว่าคำกล่าวของเจิงผู้เชื่อไม่ได้ อีกทั้งยังบ่งสันดานอำมหิตของเขา ใบหน้าเจิงผู้ฉายโทสะดั่งคาคบ ขณะคิดจะส่งเสียง นุรุษในชุดบัณฑิตข้างกายก็โบกพัดพับหนึ่งครา เอ่ยอย่างสุภาพ มีมารยาทว่า "เย็นนิงโจว วันนี้ท่านยากจะหนีเอาชีวิตรอดเป็นแน่ หากฐัสถานการณ์ก็ถึงของไว้ พวกเราสามารถให้ท่านตายอย่างฉับไวตรงไปตรงมาได้บ้าง"

"ข้าผู้แช่เย็นย่อมรู้ว่าวันนี้ยากจะหนีพ้นความตาย" เย็นนิงโจวเอ่ยอย่างเยือกเย็น พร้อมกับใช้มือข้างที่มีได้กุมกระบี่ดิ่งห่อผ้าบนหลังให้กระทับ "เพียงแต่ว่า...กงอู่ตู้ พิษในพัดของเจ้าทำร้ายลูกน้องข้าไป

ยี่สิบคน ข่ายยอมต้องเอาชีวิตสู้นขีเยี่ยงเจ้าก่อน จึงจะไปอย่างวางใจได้"
สิ้นคำกระป๋าวก็ขึ้นไปยังกงอุ้งตัว แววดาคมกริบเย็นเยียบยิ่งกว่ากระบี่ล้ำค่า
ในมือ

พัดของกงอุ้งตัวคร่าชีวิตมานับไม่ถ้วน ทว่าบัดนี้พอเผชิญแววดาเช่นนี้
ก็ถึงกับหนาวสะท้านอย่างหามิได้อยู่ ผู้คนโดยรอบพากันกระชับอาวุธในมือ
แน่นโดยมิรู้ตัว พร้อมมระวังด้วยสมาธิทั้งหมด

สี่ขุนพล 'วายุ' น้ำค้าง 'หิมะ' พิรุณ' แห่งจี๋โจวนามกระเดื่องทั่วแผ่นดิน
และบุคคลที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งกาลก่อนทำศึกที่ฉาเจิงจนชื่อเสียงลือเลื่องคือ
'ขุนพลวายุกล้า' เยียนอิงโจว ผู้นำแห่งสี่ขุนพล...ตลอดทางมานี้พวกเขา
ได้เปิดหูเปิดตาเห็นความดุคั่นกล้าหาญชนิดหนึ่งสู้ร้อยของอีกฝ่ายมาแล้ว

"เยียนอิงโจว วันนี้เจ้าได้รับบาดเจ็บสาหัส ผู้ใดชนะผู้ใดแพ้ก็ชัดเจน
นานแล้ว" บุรุษฉกรรจ์ผู้แต่งกายคล้ายชาวนาข้าวเข้ามาหนึ่งก้าว สายตา
จับจ้องเยียนอิงโจวพร้อมเงื้อมดาบตวาดร้อง "ทุกท่าน ไยต้องกริ่งเกรง
มันด้วย เราเคียงไหล่กันลงมือ หั่นร่างมันแล้วแบ่งไปคนละชิ้น กลับไป
รับความชอบโดยสะดวก!"

"ประเสริฐ! ท่านจอมยุทธ์หลินไหวกล่าว่ามีเหตุผล สังหารเยียนอิงโจว
เสีย ของยอมตกเป็นของเรา!" ผู้สวมชุดอย่างวานิชปลดเสื้ออ่อนลงจากเอว
ไม่ทันสิ้นกระแสความเขนของเขาก็สะบัด แล้วยาวเหินออกไปเร็วรี่ พุ่งเข้า
จะชิงห่อผ้าบนหลังเยียนอิงโจว

"ลุยพร้อมกัน!"

ไม่รู้ว่าผู้ใดตวาดออกมาประโยคหนึ่ง คนทั้งหมดลงมือ ศัสตราวุธ
ล้วนแต่พุ่งใส่ร่างเยียนอิงโจว

เยียนอิงโจวแม้จะบาดเจ็บ ทว่าการเคลื่อนไหวยังคงปราดเปรียว

เพียงเบี่ยงร่างเล็กน้อย ยกแขนซ้ายขึ้นก็คว้าแส้วที่พุ่งเข้ามาพัวพันจากด้านหลังไว้ในมือได้ จากนั้นเขาก็หมุนร่างอย่างรวดเร็ว กวาดมือหนึ่งครา บุรุษท่าทางเหมือนวณิชท์ถูกกระซวกเข้ามาจับดาบที่เจิงผู้พันเข้าใส่ ต่อมามือขวาก็ไหวโบก กระบี่ยาวขวางรับอาวุธทั้งหลายที่พุ่งเข้าด้านข้าง เขาเกร็งกำลังที่แขน ตวาด "ไป" เสียงเย็นชา สรรพอาวุธที่ปะทะอยู่บนกระบี่ก็สั่นสะท้านอย่างพร้อมเพรียง สามสี่คนที่ถืออาวุธรู้สึกเพียงงำมือปวดสาหัส แทบจะกุมอาวุธไม่อยู่ จึงจำต้องชักมือกลับ ถอยร่างไปหนึ่งก้าว ถึงหลีกเลียงความอับยศอันเกิดจากอาวุธหลุดมือไปได้

ในเวลาเพียงชั่วครู่ เยียนอิงโจวก็คุกคามจนคนกลุ่มนั้นล่าถอยไปหลายคน ท่าร่างของเขาหมดจดว่องไวจนผู้ที่ชมดูอยู่ด้านข้างอดละล้าละลังมิได้ว่าควรรังเกียจผู้เผ่าหาปลาได้ผลประโยชน์* หรือจะร่วมลงมือเข้าประจันให้เรื่องจบโดยไว

"พวกเรา ลุยเข้าไป!" กองผู้โอบกอดหนึ่งครา โผนร่างเข้าหาหั่นคนที่เหลือก็พากันลงมือตาม ชั่วขณะนั้นเห็นเพียงประกายดาบเงากระบี่ไถ่ย่นเพียงเสียงโลหะดังเกร็งกร่าง

ขณะที่กลุ่มคนกำลังล้อมสังหารเยียนอิงโจว กลับมีทหารหนุ่มสวมเสื้อคลุมขาวถือทวนชมดูอยู่ด้านข้าง เบื้องหลังเขามีผู้ติดตามอยู่สี่คน

แม้จะถูกกลีบกว่าคนโอบล้อม เยียนอิงโจวกลับไร้ซึ่งอาการหวั่นเกรง แม้เศษเสี้ยว เมื่อกระบี่ล้ำค่าพลิกเหินก็ก่อให้เกิดประกายสีครามเสียดแทง নয়น์ดา ตำแหน่งที่กระบี่ยาวไปถึงจะบังเกิดเสียงครวญคราง จะมองเห็นเลือดหยาดหยด

* มาจากสำนวน 'หอยกبابกับนกปากซ่อมยื้อแย่งกัน ผู้เผ่าหาปลาได้ประโยชน์' มีเรื่องเล่าว่าหอยกبابอ้าเปลือกฝั่งแดด นกปากซ่อมเข้ามาหวังจิกกินเป็นอาหาร หอยจึงจับเปลือกหนีปากนกเอาไว้ ทั้งสองต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน ชาวประมงผ่านมาจึงจับไปเป็นอาหารทั้งคู่ คล้ายนิทานเรื่องตากับตานาของไทย

ฝีมือฉกาจนัก! ทหารหนุ่มเสื้อคลุมขาวลอบพยักศีระชะ ดวงตาสุกใส เปี่ยมด้วยความชื่นชม

ทางเยียนอิงโจวที่อยู่กลางวงล้อมย่อมประจักษ์ว่าวันนี้ยากจะรอดชีวิต จึงรุกอย่างเดียว ไม่ตั้งรับ สู้ด้วยวิธีแลกชีวิตโดยสมบูรณ์ ทว่าผู้ที่ล้อมสังหารเขาต่างก็เป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น ทั้งยังมีจำนวนมาก ดังนั้นไม่นานนักบนร่างเขาก็มีบาดแผลเพิ่มขึ้นอีกหลายแห่ง โลหิตฉืดฟุ้ง ทุกที่ที่เหยียบย่างล้วนถูกย้อมจนแดงฉาน

"เฮ้อ!" ทหารหนุ่มเสื้อคลุมขาวสายศีระชะเบาๆ ครั้นเห็นว่าท่าร่างของเยียนอิงโจวข้างเพราะอาการบาดเจ็บทวิก็เผยสีหน้าเสียดาย

"เยียนอิงโจว มอบชีวิตมา!" เสียงดวาดอันเย็นชาดังขึ้น กงอู่ตู้เห็นโอกาสจึงใช้พัดเหล็กต่างดาบ เสือกแทงเข้าใส่หน้าอกเยียนอิงโจว

พัดเหล็กจู่โจมถึงตรงหน้า เยียนอิงโจวเบี่ยงร่างเล็กน้อย มีเจตนาจะหลบหลีก ทว่ายังช้าไป ทำให้พัดเหล็กแทงเข้าที่ชายโครง

ขณะกงอู่ตู้เห็นวาลงมือเป็นผลและกำลังลำพองใจอยู่นั้น อาการปวดสาหัสก็แล่นมาจากอก เมื่อก้มลงมองก็พบว่ากระบี่เหล็กครามของเยียนอิงโจวฝังอยู่ตรงหน้าอกเขาจนถึงด้ามเสียแล้ว

"ข้าบอกแล้วว่าต้องเอาชีวิตสุนัขอย่างเจ้าให้จงได้!" เยียนอิงโจวขบฟันเอ่ย เขาถึงกับยอมให้พัดของกงอู่ตู้ทำร้ายเพื่อสังหารอีกฝ่ายให้ได้

"เจ้า..." กงอู่ตู้เพิ่งปริปากเอ่ยได้คำเดียว เยียนอิงโจวก็ชักกระบี่กลับอย่างรวดเร็ว โลหิตฟุ้งทะลักปานสายฝน สาดซไลมทั่วร่างเขา กงอู่ตู้ตาเหลือก หุดหวบไป

เยียนอิงโจวดึงกระบี่ได้ก็วาดไปด้านรับการจู่โจมจากด้านหลัง แต่จนแล้วจนรอดก็ยังช้าไปหนึ่งก้าว หัวไหล่ซ้ายเขาเจ็บแปลบ ดาบของเจิงฝู

เสียบจากข้างหลัง โลหิตพุ่งทะลักดั่งน้ำพุในทันที อาบทั้งร่างให้กลายเป็น
มนุษย์โลหิต

"ถึงชั้นลอบโจมตีข้างหลัง...เสียทีที่เจ้าเป็นถึงแม่ทัพใหญ่แห่งแคว้น!"
เยียนอิงโจวสูดหายใจเฮือกหนึ่ง จ้องมองด้วยแววตาโกรธแค้น

"ฮี้ ยามนี้ใครบ้างเล่าจะเป็นวิญญูชน" เจิงผู้แค้นเสียงเย็นชาอย่าง
ไร้ความละอายแม้แต่หน่วยนิด ดาบยังฝังอยู่ในร่างเยียนอิงโจว เมื่อเห็น
ได้คมดาบคือคนที่มิแผลงกรรจรรอถูกเชือดก็อดพึงพอใจมิได้ มือซ้ายเขา
ยื่นตรงเข้าขวยห่อผ้าบนหัวไหล่เยียนอิงโจว "ทางที่ดีเจ้า...ฮ้าก!"

เห็นเพียงประกายกระบี่สาดวูบ จากนั้นเจิงผู้ก็โยยหวนอย่างอนาถ
ล้มลงกับพื้นสิ้นชีพ มือทั้งสองของเขาถึงกับถูกตัดขาดเสมอข้อ!

ครั้นลงมือเป็นผลแล้ว เยียนอิงโจวก็ถอยหลังหนึ่งก้าว พลิกมือไป
ดิ่งดาบที่ปักอยู่บนหลังออกโยนลงพื้น บนด้ามดาบยังมีมือที่ขาดของเจิงผู้
ติดอยู่ กลุ่มคนที่ล้อมโจมตีเห็นเข้าก็สั่นสะท้านทั้งที่อากาศไม่หนาว พวกมัน
ถอยหนีไปหนึ่งก้าว

ทางด้านเยียนอิงโจวผู้ถูกทำร้ายสาหัสสองครั้งสองคราก็สิ้นกำลัง
ทรงกาย ร่างโงนเงนจนจะทรุดฮวบอยู่รอมร่อ เขาใช้กระบี่ยาวยันพื้น
คุกเข่าข้างหนึ่ง เหยยหน้ากวาดตามองอริที่รายล้อม ดวงตาทั้งคู่คมดุ
กระหายเลือด ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ร้ายที่กำลังบาดเจ็บและคลุ้มคลั่ง ผู้คน
โดยรอบล้วนถูกรศมือนเหี้ยมหาญข่มทับ ไม่กล้าบุ่มพาม

เยียนอิงโจวผ่อนลมหายใจชั่วครู่ จากนั้นถึงหยัดกายขึ้นช้าๆ
บรรดาผู้ที่ล้อมอยู่ฝั่งจะถอยอย่างควบคุมตัวเองมิได้

"มาเถิด! วันนี้ข้าเยียนอิงโจวได้พบกับวีรบุรุษมากหน้าหลายตา
จากแคว้นต่างต่าง นับเป็นกุศลอันสั่งสมมาสามชาติ...บนหนทางสู่

ล้มปรายภาพมีทุกท่านร่วมทางก็ไม่เดียวดายอีกต่อไป!"

ผู้ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเยียนอิงโจวคือหลินไหว เลี้ยวขณะนี้ลูกกระเดือกของเขาเคลื่อนขึ้นลง มอง 'ขุนพลวายุกล้า' ผู้เหมือนนอสูรอาบโลหิต เบื้องหน้าด้วยใบหน้าเปี่ยมความพริ้วพริ้ง เขาอดถอยเท้าหนีไม่ได้...

แปะๆ!

ขณะที่หลินไหววิ่งเกรงไม่กล้าบุกเข้าไป ในปากก็พลันเกิดเสียงปรบมือ ที่แปลกแยกอย่างยิ่งในบรรยากาศยะเยือกอึมครึมนี้ คนทั้งหลายตะลึงลาน หันหน้าไปมองผู้ปรบมือ แล้วก็พบว่าป็นทหารหนุ่มในเสื้อคลุมขาวซึ่งเอาแต่ชมดูอยู่ด้านข้าง

ทหารหนุ่มผู้นั้นก้าวมาด้านหน้าอย่างเข้มช้า สายตาจ้องตรงไปยังเยียนอิงโจวที่ถือกระบี่ด้านรับศัตรู เขาเอ่ยเสียงใสกังวานว่า "เยียนอิงโจว เจ้าเป็นวีรบุรุษผู้เก่งกล้าโดยแท้! แทนที่จะตายได้เจ้อมือชนชั้นมุสิกไร้สามารถเหล่านี้ มิสู้ให้ข้าช่วยเสริมส่งนามเกริกเกียรติของเจ้า!"

ลึนจาวร่างของเขาก็เหินขึ้น ทวนเงินในมือประหนึ่งลำแสงสีขาว ทะลวงเมฆหมื่นลี้ รวดเร็วและงดงาม มันม้วนตลบมากับความเกรี้ยวกราดไร้ใดเปรียบ แทะเข้าไปใส่เยียนอิงโจว

เยียนอิงโจวนิ่งไม่ไหวติงอยู่กับที่ มือขวากระชับด้ามกระบี่แน่น รอคอยทวนแหวกอากาศแยกวายุนี้ เขาไม่อาจหลบและก็หลบไม่พ้น ได้แต่ยืนรออย่างเดียว รอให้ทวนเงินเสียบเข้าสู่แผ่นอก...จากนั้นกระบี่ของเขา ก็จะเสียบเข้าสู่แผ่นอกของศัตรูอย่างแน่แท้เช่นกัน!

ทวนเงินระยับจับตาจนจะทะลุเข้าสู่ร่างของเยียนอิงโจวในบัดดล ทั่วอ้าพลันนั้นมือสปีดสีขาววูบผ่านกลางเวหา เร็วจนไม่ทันได้เห็นชัด ผนัดตาก็หายไป ทว่าที่สาบสูญไปพร้อมกับบอสปีดคือเยียนอิงโจว

ที่บาดเจ็บสาหัส

ความพลัดพรากนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหันยิ่ง ไม่เพียงคนทั้งหลายที่นั่งอิง
กระทั่งทหารอาภรณ์ชาวคนนั้นก็ดำรงท่าร่างเดิม พงทวนเงินราวกับ
จะแทงเข้าสู่ร่างศัตรู... ทว่าแท้ที่จริงเขาแทงไม่ถูกสิ่งใดเลย ดวงตาเขา
จ้องคมทวนเขม็งราวกับมีกลิ่นเชื่อว่าภายใต้การแทงด้วยกำลังทั้งหมด
ของตนจะถึงกับพลาดเป้า มีหน้าซ้ำอีกฝ่ายอยู่หน้าใดก็ยังไม่รู้

"ฮ่าๆๆ..."

ขณะที่ผู้คนกำลังพริ้งเพริดอยู่นั้น กลางป่าอันร้อนอ้าวและควาคลุ้ง
ไปด้วยกลิ่นเลือดก็พลันมีเสียงหัวเราะสดใสดังขึ้น เพียงพริบตากลางป่า
ก็เสมือนมีสายลมเย็นชื่นพัดผ่าน ทั้งเหมือนต่าน้ำใสพิสุทธิ์สายหนึ่ง
ที่ผุดทะลัก ทำให้กลิ่นคาวเบาบางลง ไอร้อนอบอ้าวเจือจางลง กระแสเย็น
ชื่นใจสายหนึ่งซึมขึ้นมาจากส่วนลึกของหัวใจ

"น่าสนุกนัก กลับไปหนึ่งงีบ ตื่นมายังได้ชมละครหนึ่งฉากอีกด้วย"

เสียงกังวานใสดังขึ้นอีกหน ผู้คนมองตามเสียง บนไม้สูงที่ห่างออกไป
สามจั้ง* มีตรุนี้อยู่ในชุดขาวนึ่งฟุ้งกิ้งไม้อยู่ เส้นผมดำขลับยาวสลวย
ปล่อยลงตรงๆ ดวงหน้าหมดจดงดงามเหนือสามัญ มุมปากแผ่รอยยิ้ม
ขี้เล่น ดวงตาครึ่งลืมครึ่งหลับ ก็มองคนทั้งหลายด้วยอาการเกียจคร้าน
เช่นคนเพิ่งตื่นจากการนอนกลางวัน

ครั้นกลุ่มคนได้ตื่นไม่พบตรุนีผู้ใสบริสุทธิ์เพียงนี้ก็อดอึ้งไปมิได้

ล่องไปครู่หนึ่ง หลินไหวถึงส่งเสียงถามไถ่เป็นคนแรก "ไม่ทราบว่ามี
แม่นางคือผู้ใด"

ตรุนีน้อยชุดขาวไม่ตอบคำ กลับเอ่ยด้วยรอยยิ้มละไมว่า "อ้าว

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

ท่านจอมยุทธ์หลิน ยามนี้ท่านยืดอกออกมาได้แล้วหรือ เมื่อครูเผชิญกับ กระบี่ยาวสามเสี้ยว* ของผู้อื่น เหตุใดถึงได้ล่าถอยเสียเล่า" ขณะกล่าว ก็โบกมือ แล้ววัตถุอย่างหนึ่งก็ลอยและร่วงลงสู่มือ

ยามนี้ผู้คนถึงเพิ่งเห็นอย่างแจ่มชัดว่าสิ่งที่นางหิ้วอยู่ในมือก็คือ เยียนอิงโจว[†]นั่นเอง เพียงแต่ตอนนี้หมดสติไปแล้ว เขาเขายังพันไว้ด้วย ภูเขาขาวผืนยาว คิดว่าเมื่อครูก็คือครูนี่นา[‡]ที่ที่ใช้ภูเขาขาวช่วยเขาไป

"เจ้า!" หลินไหวโดนดรุณีชุดขาวกระทบกระเทียบ ใบหน้าด้านหน้า ก็ดร้อนผ่าวมิได้

"จ้ะ เยียนอิงโจว[†]ผู้นี้แม้จะเป็นวีรบุรุษผู้สามารถ แต่บัดนี้ถูกพวกเจ้า จัดการจนเหลือเพียงครึ่งชีวิตแล้ว ช่างน่าเสียดายโดยแท้!" ดรุณีชุดขาว หิ้วเยียนอิงโจวด้วยมือข้างเดียว พินิจพิเคราะห์เขาอย่างละเอียด อีกทางหนึ่ง ยังส่ายหน้าพลาททอดถอนใจ บุษบนักร้อยกว่าซัง** ผู้หนึ่งกลับถูกนางหิ้วไว้ในมืออย่างผ่อนคลายเป็นหนึ่งอุ้มทารก

"นางหญิงนารังเกียจนี้ ไม่อยากมีชีวิตแล้วรี!" น้ำเสียงแหบกระด้าง ดังขึ้น บุษบนักรจรัสใหญ่หยาบกร้านผู้หนึ่งแหวกผ้าผู้คนออกมา ขึ้นไปยัง ดรุณีชุดขาวพร้อมกับเอ็ดตะโรว่า "หากรู้สถานการณ์ก็รีบวางเยียนอิงโจวลง แล้วไล่หัวไปให้ห่าง! นาง...อีก..."

เขายังกล่าวไม่ทันสิ้นคำ คนทั้งหมดก็เห็นแสงสีเขียวสดวาบ ตามด้วยเสียงเพียะดังก้อง ปากของเขาถึงกับโดนใบไม้ใบหนึ่งอุดไว้ อย่างแน่นหนา

"เสียงของเจ้าฟังแล้วผิดหูเหลือเกิน ข้าไม่ชมชอบฟังเจ้าพูด" ดรุณี

* เสี้ยว (ฉือ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบความยาวได้ประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร 10 เสี้ยวเท่ากับ 1 จั้ง

** ซัง (ซังจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ชุดขาวทางหนึ่งถือโอกาสพาดเยื้องใจไว้บนกิ่งไม้ ทางหนึ่งก็เอื่อยอย่าง
ผ่อนคลายว่า "อีกอย่างลมปากเจ้าก็เหม็นนัก ยังคงหุบปากไว้เป็นการดี"

"พรีด!" มีผู้กลั่นหัวเราะไม่อยู่ ทว่าติดขัดที่บุรุษร่างใหญ่ทำหน้าที่มึงทิ้ง
จึงรีบเก็บอาการ

บุรุษร่างใหญ่ข่มกลั่นจนใบหน้าแดงดั่งตับสุกร เขายกมือขึ้นกระซาก
ไปไม้บนปากที่ยังเจ็บชาไม่หายออก ในใจทั้งแตกตื่นทั้งเดือดดาล แต่กลับ
ไม่กล้าบริปากอีก จากการกระทำเมื่อครู่ของดรุณีชุดขาวก็เห็นได้แล้วว่า
วรยุทธ์ของนางเข้าขั้นเด็ดใบชัตดอกทำร้ายคนถึงชีวิตได้ทันที และ
ที่น่าหวาดหวั่นที่สุดคือเขามองไม่ออกเลยว่านางลงมือเช่นไร พอตาเห็น
ไปไม้ลอยมากก็ไม่อาจหลบหลีก แพ้ชนะเป็นที่ประจักษ์แล้ว หากมิใช่ผู้อื่น
ยังมีมือไว้มิตรี เวลานี้เขาอาจได้ร่วมมรรคาไปกับกงฮู้ดอยู่แล้ว

ระหว่างคุมเชิงกันนั้น บุรุษท่าทางเยี่ยงวาณิชก็สืบเท้าออกมา
เอื่อยเสียงละมุนละม่อมว่า "แม่นางท่านนี้ วันนี้ผู้ที่อยู่ที่นั่นล้วนแล้วแต่มีใช้
ชนชั้นไร้นาม แม้ว่าแม่นางจะมีวรยุทธ์เลิศล้ำ ทว่าสองหมัดยากต้านรับ
สี่มือ ฉะนั้นแม่นางมีผู้เดินไปตามทางของตน คิดเสียว่าซื้อน้ำใจพวกข้า
วันข้างหน้าหากพบกันยังขุนเขาเขียวธารน้ำใสก็จะได้สะดวกใจ"

"อ้า แก่แกเหอสุภาพอ่อนโยนจริงทีเดียว มิน่าเล่าสำนักคัมภีร์ของ
ท่านถึงกิจการรุ่งเรืองเพียงนั้น" ดรุณีชุดขาวพยักหน้าให้ผู้ท่าทางเหมือน
วาณิช แสดงชัดว่ารู้ฐานะคนผู้นี้ "วาจาของท่านชอบด้วยเหตุผลยิ่ง กล่าวได้
จับใจข้านัก"

เดิมทีเหอชวินอยู่ในยุทธภพก็ซื่อเสียงระบือไกล จึงไม่รู้สึกลากใจ
ที่ดรุณีชุดขาวรู้ฐานะของเขา เขาประสงค์เพียงแต่ให้ดรุณีนางนี้จากไป
โดยไวก็พอ ต้องทราบว่าเขาผาดโผนในยุทธภพมาทั้งชีวิต ผู้ใดมีฝีมือที่ข้ง

"เพียงแต่..." ขณะที่ผู้คนกำลังจะพ่นลมหายใจนั้นเอง ดรุณีพูดขวาน
ก็โผล่ออกมาอีกสองคำ

"ขอเพียงพวกเจ้าชดใช้ความสูญเสียของข้าได้ ข้ายอมจากไป"

"เรื่องง่าย ไม่ทราบแม่นางต้องการทำอะไร" เฮอร์วินสดับคำนางจบ

"ข้าต้องการไม่มากไม่มาย" นางฐิณีนั่งหนึ่งนิ้ว

ดร.ณัฐดา ส่วยศิริ

ดร.ณัฐดา วงศ์สายศิระ อีกรับ

"มิได้ๆ" ดรณิษฐดชาวถอนใจสายศิระะ

"เช่นนั้นแม่นาง..." นางต้องการเท่าใดกันแน่เหอชวินก็สุดรู้ ถึงอย่างไร

ก็ไม้อาจเรียกหนึ่งล้านแผ่นเงินได้กระมัง

****** สิ่งโตอำพราง อุปมาถึงการเรียกราคาส่งเพราะความละโมภ หรือยั่วยวนใจที่เขาแต่ได้ฝ่ายเดียว

"ถ้าแกเหอเป็นผู้ค้าขายเสียจริง ทว่านอกจากวัตถุเช่นเงินทอง ท่านจะเอ่ยถึงอย่างอื่นบ้างมิได้หรือ" ดรณิษฐดาวเอ่ยพลางม้วนภาษาชาวในมือเล่นไปมา

"ขอแม่นางโปรดแถลงไข" เหอชวินคร้านจะคาดเดาต่อแล้ว

"เฮ้อ!" ดรณิษฐดาวถอนใจยาวราวกับนึกเสียตายที่เหอชวินไม่อาจเข้าใจเจตนาของนาง "เดิมที่ข้ากำลังนอนกลางวันและฝันหวานอยู่ทีเดียว แต่ก็ถูกพวกท่านก่อกวนจนตื่น"

เหอชวินมองนาง "ไม่รู้นางต้องการอะไรกันแน่ ส่วนคนอื่นๆ ด้านข้างเริ่มขมวดคิ้วอย่างรำคาญแล้ว

"เดิมที่ความฝันถูกขัดจังหวะยังไม่เป็นอันใด แต่ติดอยู่ที่เจ้าความฝันในครั้งนี่...เป็นฝันที่พันปียากจะพานพบ!" ดรณิษฐดาวปล้นเก็บรอยยิ้มกล่าวจริงจังเป็นนัยหนวว่า "พวกท่านทราบหรือไม่ ข้ากำลังฝันเห็นตัวเองได้รับเชิญจากเจ้าแม่ชีหวังหมู่* ให้ขึ้นเขาคุนหลุนขุนเขาแห่งเทพเซียนเพื่อลิ้มชิมเมรัยหยกอันเป็นทิพย์ ชมเทพธิดาขับร้องรำยระบำ อภิมयीใจยิ่งสุดท่ายพระนางยังประทานท้อเซียนจากสระทิพย์** ให้อีกด้วย แต่เมื่อข้ากำลังจะรับท้อเซียน พวกท่านก็บุกเข้ามาขัดจังหวะฝันหวานของข้า ขัดขวางจนข้าไม่ได้รับมา ถ้าแกเหอ ท่านว่านี่ร้ายแรงหรือไม่เล่า"

"อะไรนะ นางหญิง همین ใจน่ารังเกียจ เจ้าแกล้งพวกเราชัดๆ!" หลินไหวไต่ยินวาจານี้ก็อดด่าเสียงเกรี้ยวกราดมิได้

"จุๆ" ดรณิษฐดาวส่ายศีรษะมองหลินไหว ใบหน้าผุดแววขบขันอีกครา "ข้าแกล้งพวกท่านที่ใดกัน ข้าจริงจังมากเชียวนะ ต้องทราบว่าท้อเซียน

* เจ้าแม่ชีหวังหมู่ คือเทพเจ้าผู้ดูแลความประพฤติของเหล่าเซียนเทพและปีศาจ เล่ากันว่าพระนางอาศัยอยู่ในสระทิพย์บนเขาคุนหลุนทางตะวันตก ที่สถิตของพระนางยังเป็นสถานที่ปลูกท้อวิเศษซึ่งหากรับประทานแล้วก็จะไม่แก่ไม่เฒ่า พระนางมีชื่อเรียกขานมากมาย เช่น พระนางหวังหมู่ พระแม่สระทิพย์ เป็นต้น

** สระทิพย์ ตามคติความเชื่อของจีนเชื่อว่าจะอยู่บนเขาคุนหลุน เป็นที่สถิตของเหล่าเทพ

สระทิพย์นี้ไม่ใช่ธรรมดา กินแล้วเป็นอมตะไม่แก่ไม่เฉา ได้เข้าสู่ทำเนียบเซียน ท่านว่าเป็นสิ่งที่คนมากมายเพียงไรฝ่าปารถนาแม้ในยามนิรธา แต่เพราะพวกท่านกระทำจนข้ามได้กิน ความสูญเสียนี้ใหญ่หลวงตั้งเท่าใด! ฉะนั้น ย่อมต้องชดใช้ให้ข้า!"

"หรือแม่นางต้องการให้เราชดใช้โทษเขียนจากสระทิพย์ให้?" เหลอซวิน สีหน้าแปรเปลี่ยน เผยแววดอกโง้งโหดเหี้ยมออกมาหลายส่วน

"แน่นอน!" ดรุณีชุดขาวสะบัดมือหนึ่งครา ภูษาขาวก็พลัวไหวในอากาศเป็นรูปท้อผลหนึ่ง "ขอเพียงพวกท่านชดใช้โทษเขียนจากสระทิพย์ให้ข้า ข้าจะจากไปทันที ส่วนเขียนอิงโจวผู้นี้..." ลูกตานางกลอกกลิ้ง มองเขียนอิงโจวที่หมดสติแวบหนึ่ง "หรือป้ายชั่วคราวพอจะไรนั้น ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับข้า"

เมื่อสดับวาจาสุดท้ายของนางแล้ว ผู้คนทั้งปวงในที่นั้นก็พากัน สีหน้าแปรเปลี่ยน จ้องดรุณีชุดขาวอย่างพร้อมเพรียง ในแวตามีเจตนาสังหารเร้นอยู่

"เห็นที่แม่นางหมายใจจะยุ่งเรื่องผู้อื่นไว้แล้ว" เหลอซวินสีหน้าเย็นเยียบ มือขวาลอบกุมอาวุธลับขึ้นหนึ่งไว้อย่างเงียบเชียบ "ทว่าข้าผู้แพ้ขอเกลี้ยกล่อมแม่นางสักคำ วันนี้ ณ ที่แห่งนี้รวมวีรบุรุษจากแคว้นต่างๆ ไว้แทบจะพร้อมหน้า ทันทที่ที่แม่นางข้องเกี่ยวก็จะล่วงเกินหกแคว้นจนครบถ้วน ไต้หล้าแม่ไพศาล แต่เกรงว่ากาลข้างหน้าแม่นางก็จะไร้ซึ่งสถานชอนกายแล้ว!"

"วีรบุรุษจากนานาแคว้นมาอยู่อย่างพร้อมหน้า ช่างเป็นเกียรติโดยแท้" ดรุณีชุดขาวฟังแล้วกลับยังยิ้มระรื่น "ทว่าข้าผู้นี้แต่ไรมาก็แยกแยะไข่มุกกับตาปลาได้ไม่ว่าใครจะขัด ดังนั้นจึงมองไม่ออกจริงๆ ว่า

ท่านทั้งหลายเหมือนวีรบุรุษตรงไหน ด้วยวิธีการของพวกเขาท่าน เรียกว่า ตาขาวกลับเหมาะเจาะเหมาะสมแก้ตัวว่าเป็นไหนๆ"

"เจ้า!" ถึงเหอชวินจะอารมณ์เย็นเพียงไรแต่ก็ลั่นแรงโทสะไว้ไม่อยู่แล้ว เดิมทีเขาหลงนึกว่าหว่านล้อมสักคำรบหนึ่ง ไม่ว่าครุณีผู้นั้นจะมีวรยุทธ์สูงล้ำแข็งแกร่งปานใดก็ควรจะเป็นความหวั่นเกรงสักสองสามส่วน ผู้ใดจะรู้ว่านางจะเห็นวีรบุรุษทั้งหกแคว้นอยู่ในสายตาสักนิตินี้หากไม่ กลับออกปากถากถาง เมื่อเหอชวินเห็นผู้คน ณ ที่นั้นโทสะพลุ่งพล่านก็ไม่เอื่อยมากความอีก ฝ่ามือซ้ายทาบอาวุธ คิดรวมแรงคนหมู่มากเข้าทำร้ายคนผู้นี้ให้ถึงตายในครั้งเดียว

บนเส้นแบ่งแห่งความคับขันนั้น ทหารหนุ่มเสื้อคลุมขาวที่นั่งเฝ้าอยู่มานานนับแต่ครุณีชุดขาวปรากฏกายขึ้นก็พลันส่งเสียง "ไม่ทราบว่าเป็นจอมยุทธ์หญิงแซ่เฟิงใช่หรือไม่"

ครุณีชุดขาวได้ยินดังนั้นก็กะพริบตา มองไปทางทหารหนุ่มเสื้อคลุมขาว "เจ้ารู้จักข้า?" ถือเป็นการยอมรับว่าตนคือ 'จอมยุทธ์หญิงแซ่เฟิง' ที่เขากล่าว

ทหารเสื้อคลุมขาวจ้องกลางหน้าผากนางเขม็ง ตำแหน่งนั้นมีหยกหิมะทรงเดือนเสี้ยวร้อยไว้ด้วยมุกดำขนาดเท่าเมล็ดข้าวห้อยอยู่ เขาลดทวนเงินลง แสดงคารวะอย่างนบนาบ " 'อาภรณ์ขาว จันทรหิมะ' ไปเฟิงซี ได้หล้าต่างรู้ดี มีพักต้องเอยถึงช้าน้อย"

ทันทีที่นางจันทรหิมะออกมาผู้คนล้วนสั่นสะท้าน โดยเฉพาะเหอชวิน เขาอดยินดีมิได้ที่เมื่อครู่อาวุธลับในมือตนยังมิได้ชักออก หากไม่แล้ว... แล้วสารหนูจำนวนนั้นได้มีอันหวนคืนสู่ร่างเขาทั้งหมดแน่

ต้องทราบว่บัดนี้ผู้ที่มิมีนามกระเดื่องที่สุดในยุทธภพก็คือเฟิงซี และเฟิงซี เนื่องจากชื่อของทั้งสองพ้องเสียงกัน สับสนได้ง่าย ชาวยุทธ์จึง

เรียกขานตามการแต่งกายของพวกเขา โดยเรียก เฟิงซี* ผู้นี้ว่า 'ไปเฟิงซี' (เฟิงซีขาว) เรียกอีกเฟิงซี** ว่า 'เฮยเฟิงซี' (เฟิงซีดำ) และเรียกรวมกันเป็น 'ไปเฟิงเฮยซี' พวกเขามีชื่อเสียงมาเกือบสิบปีแล้ว ต่างก็เป็นยอดฝีมืออันดับต้นๆ ในปัจจุบัน เดิมทีหล่นึกว่าต่อไปไม่สูงวัยนัก อย่างน้อยก็ต้องราวสามสิบสี่สิบ กลับไม่เคยคาดคิดเลยว่าไปเฟิงซีจะถึงกับเป็นหญิงสาวอ่อนวัยรูปโฉมหมดจดงามตาเพียงนี้ ยิ่งไม่เคยคิดว่านางจะมาปรากฏตัวที่นี่

"อ้อ! เจ้าไม่ต้องมีมารยาทเช่นนี้หรอก หากพวกเจ้าขอให้ข้าพอใจมิได้ ไม่แน่ว่าภรรยาชาวผืนนี้ของข้าอาจพันอยู่รอบคอเจ้าก็ได้" ไปเฟิงซีนั่งบนกิ่งไม้ ข้าทั้งสองแฉ่งซ้ายที่ขวาที่ เส้นผมยาวสลวยด้านหลังก็ไหว่น้อยๆ ตามแรงโยกของนาง "เห็นเจ้าถือทวนเงิน คงเป็น 'ขุนพลทะเลวงเมฆา' เหรินชวนอวินแห่งยงโจวผู้นั้นกระมัง"

"เป็นชวนอวินมิผิด" เหรินชวนอวินยังคงตอบอย่างนอบน้อม จากนั้นถึงถามว่า "จอมยุทธ์เฟิงก็สนใจป้ายข้าวภาพเช่นกันหรือ"

"ข้าไม่สนป้ายข้าวภาพ" ไปเฟิงซีสายศิระะ "แค่ว่าเยียนอิงโจวผู้นี้ต้องอัธยาศัยดีเป็นที่สุด จะให้เขาจบชีวิต ณ ที่นี้ก็น่าเสียดาย ฉะนั้นข้าจึงคิดจะพาเขาไป" น้ำเสียงนางไม่อึ้งขังขอบ ราวกับการนำตัวเยียนอิงโจวไปไม่ผิดอะไรกับฉวยก้อนกรวดข้างทาง วีรบุรุษหกแคว้นเสมือนหนึ่งไร้วัดตนในสายตานาง

"ผายลม! เจ้ากล่าวว่าเพื่อเยียนอิงโจว แต่ที่แท้ยังมีเพื่อป้ายข้าวภาพชิ้นนั้นบนร่างมันหรือ! ข้าอ้างพรรคนี้หลอกเด็กสามขวบยังพอทำเนา ทว่าต่อหน้าข้าก็เก็บเอาไว้เกิด!" บุรุษฉรรรจ์หนวดเคราเพิ่ม

* แช 'เฟิง' (风) หมายถึงลม นาม 'ซี' (夕) หมายถึงเวลาอัสดง

** แช 'เฟิง' (丰) หมายถึงอุดมสมบูรณ์ นาม 'ซี' (思) หมายถึงลมหายใจ ผลประโยชน์ และผอนคลาย

ผู้หนึ่งได้สดับแล้วก็อดอกรปากผรุสวาทมิได้

ต้องทราบบว่าทุกผู้ภูคนามที่อยู่ ณ ที่นี้ล้วนแล้วแต่มาเพื่อป้ายชั่วกาฬ
ทั้งสิ้น บ้างประสงค์ครอบครองเอง บ้างถูกซื้อด้วยทองมหาศาลให้มา
บ้างทำตามบัญชาองค์แคว้นต่างๆ ป้ายชั่วกาฬคือวัตถุสูงศักดิ์ที่สุดในได้หล้า
ประโยคเดียวที่ว่า 'ผู้ใดครองป้ายได้ครองแผ่นดิน' ชักนำให้คนเหลือคณานับ
ปรารถนานำมาเป็นของตน แ่งแย่งกันอย่างเกรงว่าจะถูกทิ้งให้ร้างอยู่
เบื้องหลัง ต่อให้ตนไม่อาจบัญชาทั่วหล้า ทว่าองค์แ่งแคว้นทั้งหกผู้ใดบ้าง
ไม่ประสงค์จะเป็นนายแห่งสายน้ำและขุนเขาหมื่นลี้ผืนนี้ ขอเพียงถวายเป็น
หรือขายป้ายชั่วกาฬให้เจ้าแคว้นคนใดก็ตาม ยศถาบรรดาศักดิ์และ
ทรัพย์สินศฤงคารยอมติดตามมา

"ปากเหม็นยิ่งนัก!"

ไปเฟิงซีกล่าวเรียบๆ จากนั้นประกายสีเสียวก็วูบผ่าน ฟุ้งตรงไปยัง
บุรุษจกรรจหนวดเคราเพิ่ม บุรุษผู้นั้นเห็นไปไม่ลอยมาก็คิดจะหลบหลีก
ตามสัญชาตญาณ ทว่ายังไม่ทันขยับ ไปไม้ก็ปิดเพียะลงบนปากแล้ว
ฉับพลันนั้นอาการเจ็บปวดรุนแรงก็เข้าสู่ใจจนเขานึกอยากร้องหาบิดา
เรียกหามารดร แต่กลับทำได้เพียงส่งเสียงอือๆ ในลำคอ

"กงจื่อ* ของข้าใครอยากได้ป้ายชั่วกาฬ ไม่ทราบจอมยุทธ์เฟิง
จะอนุญาตให้ข้าหยิบเอาจากร่างเยียนอิงโจวได้หรือไม่" เหรินชวนอวีน
ประหนึ่งไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เพียงแต่เอ่ยถามไปเฟิงซีเท่านั้น

"อันใดกันนี้ หลันซีกงจื่อก็ประสงค์เป็นนายแห่งได้หล้าด้วย?"
ไปเฟิงซีเอียงศีรษะ มองเขาด้วยอาการคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม กล่าวต่อ
โดยไม่รอเขาตอบว่า "แต่ป้ายชั่วกาฬนี่คือวัตถุซึ่งเยียนอิงโจวยอมตายก็จะ

* กงจื่อ เป็นคำเรียกบุตรชายของผู้เป็นเจ้า ต่อมาเรียกรวมไปถึงบุตรชายของผู้มีอำนาจและฐานะ ทั้งยังเป็น
คำยกย่องบุตรชายของคู่สนทนา อาจแปลได้ว่าท่านชายหรือคุณชาย

รักษาไว้ให้ได้ ข้าวยังคงให้เขาเก็บเอาไว้เถิด"

"หากเอ่ยเช่นนี้ จอมยุทธ์เฟิงไม่เห็นด้วยที่จะให้ข้านำไป?"
 เหรินชวนอวินหรีตาทังคุ่เล็กน้อย เผลอกระแทบมือที่กุมทวนเงินโดยมิรู้ตัว

"อันใดกันนี้ เจ้าคิดฉวยเอาด้วยกำลังรี" ไปเฟิงชี้กวาดตามอง
 เหรินชวนอวินเรียบๆ ไม่เห็นนางเคลื่อนไหว ทว่าภาษาชาวในมือพลัน
 ร่ายระบำราวกับมีชีวิต ดูคล้ายมังกรขาวตัวหนึ่งที่ส่ายไหวร่างกายกลางเวหา
 อย่างล่ำพอง ปรืบทันนั้นคนทั้งปวงก็สัมผัสได้ถึงรังสีคมปลาบและอหังการ
 ประหนึ่งจะพลิกภูผาคว่าสมุทรกดทับลงมาและโอบล้อมพวกเขาไว้ ทำให้
 ผู้คนไร้หนทางขยับเขยื้อน พวกเขาจำต้องเดินลมปราณด้านทาน ทว่า
 เมื่อ 'มังกรขาว' นั้นส่ายไหวหนึ่งครา รังสีก็รุนแรงขึ้นหนึ่งส่วน ไม่มีผู้ใด
 ไม่ขบพินแน่นอน ผืนด้านรับสูดชีวิต ในใจล้วนกระจ่างแจ้งว่าหากปล่อยให้
 รังสีนี้กดทับ ถึงไม่อาสัญก็เหลือชีวิตเพียงครึ่งเดียว!

เหรินชวนอวินใช้ทวนเงินยันเบี่ยงหน้าไว้มัน คมทวนเล็งสูงเข้าใส่
 ภาษาขาว ดวงตาจับนิ่งไม่กะพริบอยู่ที่ผืนผ้าซึ่งร่ายระบำกลางอากาศ
 เขารวบรวมพละกำลังทั่วร่างมาไว้ที่แขนทั้งสอง ทว่าแรงกดยิ่งมาก็ยิ่ง
 หนักหน่วง ปลายทวนไหวริกๆ อย่างต้านไม่อยู่ มือทั้งสองที่จับทวนก็ปวด
 จนแทบชา ขาทั้งสองสั่นเล็กน้อย จวนเจียนจะต้านไม่ไหว ไกลล้มพับลงไป
 กับพื้นอยู่รอมร่อ...

ทันใดนั้นภาษาขาวก็ม้วนเกลียวแล้วร่วงลงอย่างแผ่วเบา คนทั้งหมด
 รู้สึกว่าทั่วร่างผ่อนคลาย ลมหายใจที่กลืนไว้ในอกก็พ่นออกมาได้ในที่สุด
 แต่สิ่งที่ตามมาคือทั้งกายไร้เรี่ยวแรง อ่อนเปลี้ยจนคิดเพียงแต่จะล้มตัวลง
 กับพื้นแล้วหลับไป

ทางด้านเหรินชวนอวิน เมื่อแรงกดผ่อนลงก็รู้สึกล้าคอหวานเพื่อน

จึงรีบกลืนลงไป ใจรู้ว่าตนบาดเจ็บภายในเสียแล้ว นึกไม่ถึงว่าไปเฟิงซี
เยาว์วัยแต่กลับมีกำลังภายในสูงส่งลึกลับขั้นนี้ ยังมีทันลงมือจริงก็ทำราบ
ทุกคนในที่นี้ได้ เคารวะหัตถ์เพียงอย่างเดียวก็คือที่สุดแล้วนางยังยั้งมือไว้ไม่ตรี
หาได้เอาชีวิตไม่

"ข้าคิดจะพาเยียนอิงโจวไป พวกท่านเห็นด้วยหรือไม่" ข้างหุมีเสีง
ราบเรียบของไปเฟิงซีดังขึ้นอีกครั้ง

ในใจผู้คนย่อมไม่ยินยอม แต่กลับหัวนเกรงวรยุทธ์ของนางจึง
ไม่กล้าอ้าปาก

"จอมยุทธ์เฟิง ตามสะดวก" เหวินชวนอวินปรับลมหายใจ ลด
ทวนเงินลงแล้วนำผู้ติดตามกระโดดออกนอกวงไป

"อันใดกันนี้ ไม่ชิงป้ายชั่วคราวแล้วหรือ" ไปเฟิงซีมองเขาด้วยรอยยิ้ม
ดวงตาทั้งคู่แจ่มใสกระจ่างจ้าประหนึ่งสามารถทะลวงผ่านจิตวิญญาณ
และอ่านความคิดทั้งหมดของเขาทะลุได้

เหวินชวนอวินกลับยิ้มบางแล้วกล่าวว่า "กงจื่อเคยรับสั่งว่าหากพบ
ไปเฟิงเฮยซี อวิู้หน้วนกงจื่อ หวงเจากงจื่อแห่งจีโจว และซือวันกงจู้*
แห่งซิงโจว ไม่เอ่ยเรื่องแพ้ชนะ ขอแค่ถอนตัวออกมาได้อย่างครบสมบูรณ์
ก็นับเป็นความชอบ"

"กระนั้นหรือ" ไปเฟิงซีโบกมือ ภูเขาขาวยาวผืนนั้นก็ลอยกลับสู่
แกนเสื้อทันทัน "หลันซีกงจื่อให้เกียรติพวกเราถึงขนาดนั้นเสีย?"

"กงจื่อเคยตรัสว่าหากคนนี้เท่านั้นจึงจะคู่ควรเป็นสหายหรือศัตรู
ของพระองค์" เหวินชวนอวินเหลือบมองไปเฟิงซีคราหนึ่ง จากนั้นก็เอ่ย
อย่างยิ้มแย้มราวกับมีความนัยลึกล้ำอย่างอื่นอยู่ "หากในภายภาคหน้า

* กงจู้ เป็นคำเรียกิตาของฮ่องเต้และฮ่องผู้ครองแคว้น

จอมยุทธ์เฟิงมีวาสนาเยื่อนยงใจว่ กงจื่อจะต้องทรงลาดแพรไหม่สืบลี^๑ มาต้อนรับเป็นแน่"

ในต้าตง การบุลลาดแพรไหม่ยาวสืบลี^๑เป็นพิธีการอันเอิกเกริกที่สุดที่บรรดาเจ้าผู้ครองแคว้นใช้ต้อนรับซึ่งกันและกัน ต่อให้ไปเฟิงซีมีวรยุทธ์จนกาจจนร้จักกว่านี้ ระบือนามกว่านี้ กล่าวกันถึงที่สุดก็เป็่นเพียงสามัญชนผู้หนึ่ง อยางไรเสียก็ไม่พอให้ชื่อจื่อ* แห่แคว้นหนึ่งๆ รับรองด้วยพิธีการนี้ ตรีตรองดูแล้ววาจา^๑นี้ของเหรินชวนอวี่นก็เป็่นเพียงคำกล่าวตามมารยาทเท่านั้น

"แพรไหม่สืบลีอย่างนั้นหรือ เกรงวาจะกลายเป็นค่ายกระบี่สืบลี^๑เสียมากกว่า" ไปเฟิงซีสัดบคำเซนนี้ก็ไม่หวั่นไหว สีนัยยังคงสงบราบเรียบ "ส่วนเจ้า ถ้าเมื่อครู่ไม่ทดสอบสักคราบัดนี้ก็ไม่คิด 'ถอนตัวอย่างครบสมบูรณ์' กระมัง"

เหรินชวนอวี่นได้ยินดั่งนั้นสีหน้าก็แปรเปลี่ยนเล็กน้อย ทว่ากลับเป็่นปกติอย่างรวดเร็ว "ชวนอวี่นได้ยินกงจื่อตรัสอยู่ประจำว่าทั้งห้าท่านคือยอดฝีมือแห่งยุค แต่ไว้วาสนาพพานมาตลอด วันนี้มีโชคได้พบจอมยุทธ์เฟิง ย่อมประสงคิให้ท่านจอมยุทธ์ชี้แนะสักเล็กน้อยเป็่นธรรมดา หากล่วงเกินไปต้องขออภัย"

"กระนั้นหรือ" ไปเฟิงซีเอ่ยเสียงราบเรียบ ต่อมาก็ถึบร่างอย่างแผ่วเบา ขึ้นไปยืนบนกิ่งไม้ ผู้คนที่เบื่องล่างล้วนมีท่าทีระแวงระวัง

ไปเฟิงซีกวาดตามองคนทั้งกลุ่ม มุมปากผุดยิ้มบาง จากนั้นถึงมองไปทางเหรินชวนอวี่น "หากมิใช่เพราะเจ้ายังเกิดเสียดาวยวีรบุรุษ เห็นค่าวีรบุรุษอย่างเยื่อนอิงใจว่อยู่บ้าง ด้วยเจตนา^๑นั้นรอกเก็บผลประโยชน์

* ชื่อจื่อ เป็่นตำแหน่งทายาทของฮ่องผู้ได้รับตำแหน่งให้ไปปกครองเมือง

เป็นชาวประมงเมื่อครู่ของเจ้า ข้าก็จะไม่ใช่แค่ 'เล็กน้อย' แล้ว"

"ชวนอวีนขอขอบคุณที่จอมยุทธ์เฟิงยังมือไว่ไมตรี" เหรินชวนอวีน
ค้อมศีรษะกล่าว มีอดกุมทวนเงินแน่นมิได้

"ฮ่าๆ...มีผู้ได้บังคับบัญชาเช่นเจ้า ก็พอเห็นได้ว่าหลังซึ่งจื่อร้ายกาจ
ระดับใด วันหน้าหากมีวาสนาข้าต้องขอคำชี้แนะจากหลังซึ่งจื่อด้วยตัวเอง
แน" ทันใดนั้นไปเฟิงซึ่งก็หัวเยียนอิงโจวเหินร่างจากไป ชั่วพริบตาก็หายลับ
ไม่เหลือร่องรอย มีเพียงเสียงซึ่งดังมาจากที่ไกลๆ ว่า "วันนี้ขอตัวก่อน หาก
ผู้ใดต้องการชิงป้ายชั่วคราวก็ติดตามมาเถิด!"

เมื่อเห็นไปเฟิงซีไปไกลแล้ว ผู้ติดตามสี่ห้าคนด้านหลังเหรินชวนอวีน
ก็ถามว่า "ท่านขุนพล จะหยุดเพียงเท่านั้นหรือขอรับ"

เหรินชวนอวีนโบกมือห้ามพวกเขาแล้วกล่าวว่า "ไปเฟิงซีมิใช่ผู้ที่ข้า
และเจ้าจะสามารถต่อกรได้ กลับไปขอบัญชาจากกงจื่อแล้วค่อยว่ากัน"

"ขอรับ"

"พวกเราไปกันเถิด" เหรินชวนอวีนไม่อำลาผู้อื่นก็นำผู้ได้บังคับบัญชา
หมุนร่างจากไป

รอจนเขาจากไปแล้ว คนทั้งหลายในป่าก็มองหน้ากันไปมา ไม่รู้ว่า
จะแยกย้ายหรือจะไล่ตามไปอย่างกะทันหัน

สุดท้ายเหอชวินก็ประสานหมัด เอ่ยว่า "ทุกท่าน ผู้แซ่เหอขอตัวก่อน
ป้ายชั่วคราวจะชิงจากมือไปเฟิงซีได้หรือไม่ ให้ขึ้นกับโชคของพวกเราเถิด"

สิ้นคำก็หมุนกายจากไป ส่วนคนที่เหลือเห็นเขาไปแล้ว ครู่เดียว
ก็แยกย้ายต่างนกแตกรัง เหลือไว้แค่เจิงผู้ซึ่งมือทั้งสองข้างขาดสะบั้น
ล้มสิ้นใจอยู่ในป่ากับร่างไร้วิญญาณอีกร่างสองร่าง

อาทิตย์ไยแสง จันทรลาลับ วันใหม่เริ่มขึ้นอีกครั้ง

ทิวากาลเริ่มถักทอ บนม่านฟ้าเหลือเดือนเสี้ยวว่าแหงอยู่รำไร มันลดระดับอันเรื่อรองลงแล้ว ท่ามกลางแสงอรุณทัยอ่อนจาง หมอกบางเบาปกคลุมยอดคีรีอันแหลมชันดูจปลายพู่กันของภูเขาเขวียนซาน ขับให้ทิวทัศน์แห่งขุนเขาสง่างามปานภาพวาด

ณ ถ้ำแห่งหนึ่งบนยอดเขาทางทิศเหนือของภูเขาเขวียนซาน เสียงครางหุ้มด้าที่เบาเป็นที่สุดดังขึ้น นั่นคือเสียงของบุรุษผู้พุบอยู่ในถ้ำเปล่งออกมาหลังจากส่งเสียงครางเบาๆ แล้ว บุรุษผู้นั้นก็ล้มตาลีอบมองรอบกายก่อนต่อมาจึงหยัดกายขึ้น ทว่าเพ็งย่นแขนทั้งสองก็มีอันต้องเปล่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวด

"เจ้าตื่นแล้ว" เสียงสตรีใสกังวานหากเจือแววเกียจคร้านดังขึ้น

บุรุษมองตามต้นเสียง เห็นปากถ้ำมีคนผู้หนึ่งกำลังนั่งหันออกนอกถ้ำ หวีจัดแต่งผมยาวอันดำขลับ แม้แสงจะสลัว ทว่ายามหวีสาผ่าน ผมดำสลวยนั้นก็ทอประกายเป็นสีน้ำเงินเข้ม

"เจ้าคือผู้ใด" บุรุษออกปากถาม ทันทีที่ส่งเสียงก็พบว่าคอทั้งข้างทั้งเผื่อน

"เยียนอิงโจว กับผู้มีพระคุณช่วยชีวิตโยทำกิริยาเยี่ยงนี้เล่า" สตรีที่ปากถ้ำลุกขึ้นพร้อมกับผินกายก้าวมาหาเขา ในมือถือหวีไม้ นางยังคงประคองผมปอยหนึ่งไว้ที่อก หวีๆ หยดๆ

"เจ้าช่วยข้าไว้?" เยียนอิงโจวย้อนถาม จากนั้นก็นึกถึงทวนเงินที่แหวกอากาศก่อนหมดสตินั้น จับพลันนั้นก็กระหวัดจิตถึงสิ่งสำคัญยิ่งกว่า จึงลนลานวาดมือไปด้านหลัง ทว่าจะคลำพบสิ่งใดก็หาไม่ได้ กลับกลายเป็นสัมผัสผืนผ้าปกแผลเข้า สร้างความรำวระบมขึ้นระลอกหนึ่ง และ

บัดนี้เองถึงพบว่าร่างครึ่งบนของตนเปลือยเปล่า ไม่มีเครื่องสวมใส่ใดๆ
ท่อนล่างก็เหลือเพียงกางเกงชั้นในชิ้นเดียว

"เจ้าหาสิ่งนั้นอยู่หรือ" มือของสตรีชี้ไปยังเบาะข้างของเขา ตำแหน่งนั้นมี
เศษผ้ากองอยู่ บนผ้ายังย้อมด้วยคราบเลือดซึ่งแห้งกรังแล้ว ข้างกองผ้า
มีท่อผ้าวางอยู่ "วางใจเถิด ข้ามิได้ทำมันตกหล่นและมิได้แตะต้องมันด้วย"
สตรีผู้นั้นเสริมอีกประโยคประหนึ่งอ่านความคิดของเขาออก

เยียนอิงโจวได้ยินดังนั้นก็เกยหน้ามองนาง ตอนนีถึงเพิ่งค้นพบว่า
สตรีผู้นี้มีดวงหน้าใสกระจ่างหมดจดอย่างวิเศษ กลางหน้าผากห้อยไว้ด้วย
หยกหิมะทรงจันทร์เสี้ยวชิ้นหนึ่ง บนร่างสวมอาภรณ์หลวมๆ สีขาว ผมด้ายยาว
ปล่อยสยายมิได้รวบเก็บ ทัวทั้งร่างปลอดโปร่งผ่องคลายเป็นธรรมชาติ
อย่างพรรณนาไม่ถูก

"ไปเพิงซี?" เยียนอิงโจวมองเครื่องตกแต่งอันเป็นหยกหิมะ
ทรงจันทร์เสี้ยวกลางหน้าผากนาง

"มิใช่เฮยเพิงซี" ไปเพิงซีพยักหน้ายิ้มแย้ม "สีขุนพลวายุน้ำค้างหิมะ
พิรุณแห่งจี้โจวล้วนแต่ไม่เกรงเกรงความตายเช่นเจ้าใช่หรือไม่ เมื่อคืน
ข้านับดูแล้ว เว้นเสียจากแผลเป็นเก่าเหล่านั้น บนร่างเจ้ามีบาดแผลทั้งสิ้น
สามสิบแปดแห่ง ถ้าเป็นคนธรรมดาถึงไม่ตายอย่างน้อยก็ต้องสลบ
สักสามวันห้าวันกระมัง แต่เจ้าไม่เพียงไม่ตาย แต่ยังสลบแค่คืนเดียว
ก็คืนสติ ดูไปแล้วอาการก็ไม่เลวอีกด้วย"

"เจ้า...นับรอยแผล?" เยียนอิงโจวถามด้วยสีหน้าชอบกล พร้อมกับ
นึกถึงสภาพการแต่งกายของตนในขณะนี้

"ไฉนละสิ ร่างของเจ้าข้านับโดยตลอดถ้วนทั่วทั้งสรรพางค์แล้วรอบหนึ่ง"
ไปเพิงซีก้าวเข้ามาหนึ่งก้าว เก็บหวีในมือแล้วตรวจตราสีหน้าเขาอย่าง

นึกสนุก "ต้องรู้ว่าเจ้าได้รับบาดเจ็บภายนอกมากมายถึงเพียงนั้น ข้าต้องห้ามเลือดและใส่ยาให้ ย่อมได้เห็นบรรดาแผลเหล่านั้นแน่นอน ดังนั้นจึงถือโอกาสนับเสียหน่อย อีกอย่างเสื้อผ้าของเจ้าก็กลายเป็นผ้าขาดกองหนึ่งไปแล้ว ข้าจึงถือโอกาสปลดออกเสียเลย จะได้ไม่เกะกะเวลาใส่ใส่ยาให้เจ้า"

วาจางายังกล่าวไม่ทันจบ เย็นอิงโจวกก็โลหิตสับสน บิหน้าร้อนผ่าว

"อา เหตุใดบิหน้าเจ้าถึงแดงเช่นนี้ หรือจับไข้เข้าแล้ว" ไปเฟิงซีมองเย็นอิงโจว แสร้งร้องทักอย่างประหลาดใจ ข้าร้ายยังยื่นมือมาทาบบิหน้าผากเขาอีกด้วย

มือเย็นเยียบนั้นเพิ่งแตะถูกหน้าผาก เย็นอิงโจวกก็สะดุ้งถอยกรูด ทันควันด้วยความตกตื่น "เจ้าอย่าแตะต้องตัวข้า!"

"หือ?" ไปเฟิงซีเอียงศีรษะมองดูเขา "หรือว่าเจ้ามิได้จับไข้ แต่หน้าแดงเพราะขวยเขิน? อายเพราะข้าเอาร่างของเจ้ามาจ้องมาสัมผัสโดยตลอดถ้วนทั่วทั้งสรรพางค์?"

เย็นอิงโจวสับคำก็รู้สึกว่โลหิตทั้งหมดในร่างล้วนแต่ขีดทะลักมาบนบิหน้า ทว่าพอเห็นรอยยิ้มบนบิหน้าไปเฟิงซีแล้วก็กลับไร้ซึ่งคำโต้แย้ง ครึ่งค่อนวันให้หลังจึงออกปากอย่างติดจะหัวเสียว่า "เจ้าเป็นสาวเป็นนาง... ไฉนจึง...จึง...เพียงนี้..." คำพูดหลังอีกอึดอัดยิ่ง เอย่ไม่ออก

"ฮ่าๆๆ..." ไปเฟิงซีได้ยินแล้วก็ระเบิดหัวเราะลั่น ไร้เศษเสี้ยวความนุ่มนวลและสำรวมซึ่งสตรีพึงมี นางหัวเราะอย่างผ่อนคลายเป็นธรรมชาติยิ่ง "ข้าเป็นอันใด ฮ่าๆ...ก่อนหน้านี้นี้เจ้าต้องไม่เคยพบสตรีเช่นข้ามาก่อนเป็นแน่"

ครั้นถูกเสียงหัวร่อดังลั่นของไปเฟิงซีทิ่มแทงเข้า เยียนอิงโจวก็อดไม่ได้ที่จะออกปากว่า "หากสตรีในใต้หล้าล้วนเป็นเช่นเจ้า คง..." วาจาตอนท้ายกลับกลืนลงไป เดิมที่เขาก็พูดไม่เก่ง ทั้งเนื้อแท้เปิดเผยซื่อตรง จึงไม่อาจหักใจกล่าวคำลวงเกินผู้มีพระคุณช่วยชีวิตตรงหน้าได้

"หากล้วนเหมือนข้าจะเป็นอันใดหรือ" ดวงตาทั้งคู่ของไปเฟิงซีแฝงแววขบขันรุนแรง ใบหน้าฉายแววสนุกสนานออกมาสามสี่ส่วน "ที่จริงบุรุษเช่นเจ้าข้าก็เคยพบมาบ้าง ถูกข้าเห็นถูกข้าลบล้างเจ้าก็ไม่มีสิ่งใดเสียหาย ยิ่งกว่านั้นข้าเองก็หาได้จ้องใจมองเจ้าลบล้างเจ้าเสียเมื่อไร รู้ไว้ด้วยว่าข้ากำลังช่วยเจ้าอยู่"

เมื่อโดนไปเฟิงซีทิ่มแทงด้วยคำก็มองสองคำก็ลบล้าง ใบหน้าของเยียนอิงโจวที่โลहितทำท่าจะจางลงก็สูบฉีดกลับมาอีกครั้ง

"อ้าว เจ้าหน้าแดงอีกแล้ว!" ไปเฟิงซีร้องเอะอะคล้ายพบเรื่องสนุก "หรือว่า..." นัยน์ตานางกลอกกลิ้ง ยิ้มอย่างมีเลศนัยถึงสิบส่วน "หรือว่าเจ้าไม่เคยถูกสตรีมองถูกสตรีลบล้างมาก่อนเลย อ้า หน้าแดงหนักกว่าเก่าแล้ว! หรือข้าพูดแทงใจดำจริงๆ? โถๆ ไม่กล้าเชื่อเลยจริงๆ ขุนพลวายุกล้าอย่างเจ้าเป็นวีรบุรุษนามกระบือ ดูอายุก็ควรจะไปไล่สามสิบแล้วกระมัง แต่ถึงกับไม่เคยแตะต้องสตรีมาก่อน? จี๊ๆ ช่างเป็นเรื่องอัศจรรย์แห่งใต้หล้าโดยแท้!"

ใบหน้าเยียนอิงโจวแดงก่ำจนแข่งได้กับแสงเงินแสงทองยามเช้า หลังจากนั่งอันอยู่ครั้งก่อนวันสุดท้ายจึงเอ่ยออกมาหนึ่งประโยคว่า "ไปเฟิงซีเป็นเช่นนั้นหรือหรือ" จอมยุทธ์หญิงผู้มีชื่อเสียงกระบือลือเลื่องทั่วยุทธภพ เหตุใดพฤติกรรมและวาจาถึงไ้กรอเบเกณฑ์เช่นนี้

"ใช่แล้ว ข้าก็เป็นเยียนี่" ไปเฟิงซีพยักศรัชะแล้วขยับเข้าใกล้เขา

"ทำให้ท่านขุนพลผิตหวังใช้หรือไม่"

เยียนอิงโจวเห็นนางเข้ามาใกล้ก็สะดุ้งเฮือก ถอยหลังโดยพลัน ผู้ใดจะรู้ว่าการขยับครั้งนี้จะกระเทือนถึงบาดแผลทั่วร่าง "โอ้ย!" เขาสูดปากเป็นการใหญ่อย่างห้ามมิได้

"เจ้าอย่าขยับสิ!" ไปเฟิงซีเร่งกรีดร้องเขาไว้ "ข้าใช้ยาสมานแผลที่มีติดตัวจนหมดเกลี้ยงกว่าจะห้ามเลือดเจ้าได้ แต่ตอนนี้แผลปริอีกแล้ว" สายตานางกวาดทั่วกายเขา แล้วก็พลันหยุดอยู่ที่ชายโครง ตำแหน่งนั้นถูกพัดเหล็กของกงอู่ตู่ทิ้งรอยแผลลึกเอาไว้ ยามนี้โลหิตที่ไหลออกมาถึงกับเป็นสีดำ

"บนพัดของกงอู่ตูมีพิษ แม้ว่าเมื่อวานข้าจะช่วยคุณโลหิตพิษออกมาไม่นาน แต่เห็นทีพิษยังออกไม่หมด บนร่างเจ้ากับข้าก็ล้วนไม่มียาแก้พิษ คราวนี้จะทำเช่นไรดี" ไปเฟิงซีขมวดหัวคิ้วมุ่นขณะเอ่ยคำ

"เจ้าช่วยคุณโลหิตพิษให้ข้า?" เยียนอิงโจวได้ยินก็วิ่งไป สายตามองไปยังริมฝีปากนาง พลันรู้สึกว่บาดแผลที่ชายโครงร้อนดังเพลิงแผดเผา

"หากไม่ช่วยคุณพิษให้เจ้า เกรงว่าเมื่อคืนเจ้าก็คงตายไปแล้ว" ไปเฟิงซีกลับไม่ทันสังเกตอาการของเขา นางหมุนร่างก้าวไปยังปากถ้ำ หิ้วถุงหนังบรรจุน้ำและผลไม้ป่าสองสามผลกลับมา "เจ้าหิวแล้วกระมัง กินผลไม้รองท้องสักหน่อยก่อน ข้าจะลงเขาไปหายาให้ จะได้ถือโอกาสหาเสื้อผ้ามาให้เจ้าด้วย" นางยื่นถุงน้ำกับผลไม้ให้เขาแล้วกล่าวอีกว่า "เมื่อวานคนเหล่านั้นต้องยังไม่ถอดใจกับป้ายข้าวภาพเป็นแน่ อาจจะยังค้นหาอยู่บนเขา呢 เจ้าอย่าเที่ยวพ่นพานไปไหน หากพวกเขามาก็ซ่อนตัวก่อนแล้วข้าจะมาหาเจ้าเอง" สิ้นคำนางก็หมุนร่างจากไป

พอเงาว่างของไปเฟิงซีจวนจะหายลับไปจากปากถ้ำ เยียนอิงโจว ก็อดร้องมิได้ว่า "ข้าก่อน!"

ไปเฟิงซีชะงักแล้วผินร่างมา "ยังมีอันใดอีก"

"เจ้า...เจ้า...ข้า...เอ่อ..." เยียนอิงโจว 'เอ่อ' อยู่เป็นนาน กลับไม่อาจ ปรึกษาออกมาได้ อัดอั้นจนใบหน้าแดงก่ำไปด้วยสีโลหิต

"เจ้าคิดขอบคุณข้า? อยากบอกให้ข้าระวังตัวให้มาก?" ไปเฟิงซี คาดเดา ครั้นเห็นท่าทางของเขาก็นิ่งขึ้น "เยียนอิงโจว ตำแหน่งขุนพล วายุกล้าของเจ้านี้ได้มาด้วยหนทางใดกัน ไฉนอีกอักษกั นี ข้าช่วยเจ้าไว้ ทั้งเห็นร่างกายเจ้าจนทั่ว เจ้าจะให้ข้ารับผิดชอบความบริสุทธิ์เจ้าหรืออย่างไร หรืออยากจะใช้ร่างกายตอบแทนพระคุณที่ข้าช่วยชีวิตกระนั้นหรือ"

"เจ้า..." เยียนอิงโจวถลึงตาใส่ไปเฟิงซี เอย่วจาใดไม่ออก

ชื่อเสียงเขาลือเลื่องตั้งแต่อายุน้อย นิสัยเยียบขรึมเข้มงวดจริงจัง ในใจจึงมีฐานะเป็นผู้นำแห่งสี่ขุนพล ชื่อจื่อเห็นค่าความสามารถของเขา อย่างยิ่ง สหายในการงานเคารพเขาสืบส่วน ผู้ใต้บังคับบัญชาโน้มฟังกาลัง เป็นเด็ดขาด ยามใดเล่าจะเคยพบสตรีผู้มีวาจาและพฤติกรรมไร้กรอบเกณฑ์ เจกเช่นไปเฟิงซีมาก่อน

"ฮ่าๆ...ท่านขุนพลวายุกล้าผู้ยิ่งใหญ่เอ๋ย...น่าสนุกเป็นที่สุดแล้ว" ไปเฟิงซีระเบิดหัวเราะอีกคำรบอย่างกลั่นไม่อยู่ "พวกเจ้าสี่ขุนพล วายุกล้าค่างหิมะพิรุณล้วนแต่น่าสนุกเยี่ยงนี้หรือไม่ เช่นนั้นวันหน้า ข้าจะต้องไปเที่ยวจี๋โจวให้จงได้" นางหัวเราะไปพลางเดินออกนอกถ้ำไปพลาง เมื่อถึงปากถ้ำก็ผลันผินหน้ากลับมามองเขา รอยยิ้มบนดวงหน้าเจิดจ้า ยวนตาเหนือกว่าตะวันที่เฟิงไชแสงนอกถ้ำ แสงเงินแสงทองที่เบื้องหลังนาง ก็ทำให้เยียนอิงโจวดวงตาพวาลายจิตใจสิ้นไหวในพริบตา "เยียนอิงโจว

สุดท้ายนี้ขอบอกอะไรเจ้าสักหน่อย นั่นก็คือ...บนร่างเจ้าแม้จะมีบาดแผลมากมาย แต่เรือนร่างก็ยังชวนมองนัก! ฮ่าๆ..."

ว่าแล้วนางก็หัวเราะรำจากไป ทั้งท่านขุนพลเยียนผู้ยิ่งใหญ่ที่หน้าแดงฉานไปถึงโบทุไว้ในถ้ำ ผู้แค้นที่ไม่อาจขุดรื้อบนพื้นให้มุดเข้าไปได้

2

อาการดำ จันทน์นํ้า กราขมาเหนือเมฆา

ณ เปยโจว ทางปัจฉิมทิศแห่งหรวนเฉิงมีภูเขาสันหลังหนึ่ง ที่แห่งนี้
คือที่ตั้งของสกุลหาน สกุลชาวยุทธ์อันลือนามแห่งเปยโจว

แม้สกุลหานจะจัดอยู่ในทำเนียบสกุลชาวยุทธ์ ทว่ามีได้เลื่องชื่อ
ด้วยวิทย์ายุทธ์อันเลิศล้ำ หากแต่อาศัยไอศถวิเศษ 'ผงดำหมักม่วง*' และ
'เม็ดพุทธรจิต' อันมีชื่อเสียงระบือลือเลื่องทั่วยุทธภพ

ผงดำหมักม่วงคือไอศถชั้นเลิศสำหรับบำบัดแผลภายนอก เม็ดพุทธรจิต
คือเครื่องแก้พิษอันวิเศษ เหล่าชาวยุทธ์ต่างใช้ชีวิตกลางคมดาบควาเลือด
เรื่องบาดเจ็บถูกพิษย่อมเกิดได้ทุกขณะ ด้วยเหตุนี้ไอศถวิเศษของสกุลหาน
จึงเป็นยอดปรารถนาสำหรับชาวยุทธ์ ทว่าไอศถเหล่านี้ล้วนปรุงผสมด้วย
วิธีอันลับเฉพาะ ไม่มอบให้คนนอกอย่างสะดวกง่ายดายเป็นอันขาด ดังนั้น
แม้สกุลหานจะมั่นใจว่ามีวรยุทธ์สูงส่ง แต่ชาวยุทธ์ทั้งปวงพากันยอมอ่อนข้อให้

* ดำหมักม่วง เป็นชื่อสถานที่แห่งหนึ่งตามแนวคิดลัทธิเต๋า

สามส่วน เพื่อปะเหมาะเคราะห์สวดแทรก เกิดบาดเจ็บเป็นแผลฉกรรจ์ เจียนตายอาจจะต้องการให้สกลหามอบโอสถช่วยชีวิตก็เป็นได้

วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดรอบสำคัญหกสิบปีของห่านเสวียนหลัง ประมุขสกลหาม หน้าคฤหาสน์มีรถม้าวิ่งเข้ามาไม่ขาดสาย ทางเข้าออก คลาคลำปานท้องตลาด กลางสวนจัดงานเลี้ยงแขกเหรื่อนับร้อยโต๊ะ สุราอาหารบริบูรณ์ ครึกครื้นถึงลิบส่วน ไม่เพียงวีรบุรุษจากสายต่างๆ ใน เป่ย์โจวและผู้มีชื่อเสียงมีคุณธรรมความรู้เป็นที่นับหน้าถือตาในห้วนเจิง เท่านั้นที่มากันพร้อมหน้า กระทั่งยอดคนจากต่างแคว้นก็ทยอยเดินทาง มาจากแดนไกลเพื่ออวยพรให้แก่ทายาทานสกลหาม

"อ้อ ครึกครื้นยิ่งนัก" ขณะที่เจ้าภาพและแขกเหรื่อกำลังรื่นเริง อย่างที่สุตนั้น เสียงโศกกังวานก็พลันดังขึ้น กลบเสียงเจี๊ยวจ๊าวทั้งหลาย กลางสวนจนสิ้น บรรดาแขกเหรื่อมองไปตามต้นเสียงอย่างแตกตื่นระคน ประหลาดใจ เห็นบนหลังคามิดรุณีน้อยนางหนึ่งนั่งเอนกายพิงชายคาอยู่ เสื้อตัวยาวขาวพิสุทธ์พลิ้วไวน้อยๆ ภายใต้แสงทิวากร ดูประหนึ่งเมฆา ซึ่งเคลื่อนคล้อยอยู่กลางนภากาศ นางมองเหล่าแขกผู้มีเกียรติที่ด้านล่าง ด้วยรอยยิ้มสดใสเจิดจ้า

"เจ้าอีกแล้ว!" หานเสวียนหลังเจ้าภาพซึ่งนั่งหน้าแดงอิมเอบบน ที่นั่งประมุขผดลุกขึ้นทันควัน ถลึงตามองสตรีบนหลังคาด้วยความ โกรธเกรี้ยว

"ใช่ เป็นซ้ำอีกแล้ว" สตรีชุดขาวเอ่ยด้วยยิ้มละไม "นายท่านหวน วันนี้ท่านครบรอบมงคลหกสิบปี ข้าขอร่วมอวยพรให้ท่านสุขสันต์ดังทะเล ตะวันออก อายุยืนยาวดังขุนเขาจงหนัน"

"อย่าเลย ขอเพียงเทพโรคระบาดอย่างเจ้าไม่ปรากฏตัวอีก ข้าผู้เฒ่า

ย้อมอายูยีนร้อยปี!" หานเสวียนหลังผละจากที่นั่น เดินไปยังกลางสวน
 แหวนศีระวงส์หน้าเ็นชาพร้อมเอยกับครุฑชิวว่า "ไปเฟิงซี เจ้า
 ใช้กำลังแย่งชิงโอสถวิเศษสกุลห่านของข้าหลายครั้งหลายครา ข้าเป็น
 ผู้ใหญ่ใจกว้างจึงไม่เค้นเอาเหตุผลกับเจ้า วันนี้ฤกษ์งามยามดียังไม่ประสงค์
 จะถือสาหาความ หากเจ้ารู้สถานการณ์ก็เร่งจากไปโดยไวเถิด"

แขกเหวี่ยงทั้งหลายที่กลางสวนสดับคำก็ตระหนกกระคนหลากใจ
 ในทันที

แม่นามไปเฟิงซีจะสะท้านสะเทือนทั่วยุทธภพ ทว่าแต่ไรมาเป็นดั่ง
 มังกรศักดิ์สิทธิ์เห็นหัวไม่เห็นหาง ไปมาลี้ลับไม่ทิ้งร่องรอย ในยุทธภพ
 มีผู้รู้จักจดจำนางได้น้อยยิ่งกว่าน้อย ไม่นึกฝันว่าวันนี้จะได้พบพาน
 และไม่เคยนึกฝันว่านางจะอ่อนอาวุโสถึงเพียงนี้ ที่ยิ่งหลากใจก็คือวาจา
 'ใช้กำลังแย่งชิงโอสถวิเศษ' ของนายท่านห่าน ชื่อเสียงด้านคุณธรรมของนาง
 แผ่ไพศาลนัก เหตุใดจึงทำเรื่องพรรค์นี้ได้

ครั้นแล้วผู้คนที่ทั้งหลายในสวนจึงอดทยอยลุกจากที่นั่งมาล้อมอยู่
 ด้านล่างชายคามได้

"นายท่านห่าน อย่าโมโหเป็นฟืนไฟเช่นนั้นซี ต้องทราบวาโอสถ
 เหล่านั้น แม้ข้าจะฉวยไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากท่าน ทว่าล้วนแต่นำไป
 ช่วยเหลือผู้อื่น นับว่าช่วยสกุลห่านของท่านสร้างชื่อเสียง ส่งสมกุศลกรรม
 จะว่าไปแล้วท่านควรขอบคุณข้าถึงจะถูก" ไปเฟิงซีกล่าวด้วยรอยยิ้มระรื่น

"เจ้า...ยังจะเถียงข้าๆ คุง!" หานเสวียนหลังเอ็ดเสียงเดือดดาล

ประมุขคนปัจจุบันของสกุลห่านพื้นฐานนิสัยเป็นผู้นิยมในทรัพย์
 ส่วนไปเฟิงซีผู้นี้กลับมาลักโอสถวิเศษซึ่งทองพันชั่งก็ยากจะแลกได้อยู่เนืองๆ
 โดยไม่จ่ายแม้แต่แปะเดียว ข้าร้ายนางวรยุทธ์สูงส่ง ไปมาคฤหาสน์สกุลห่าน

อย่างเสรี สหายชาวยุทธ์หลายคนที่ห่านเสวียนหลังเชิญมาก็ล้วนแต่ปราชาชัย
ได้เจียมมือนาง ด้วยเหตุนี้เมื่อห่านเสวียนหลังเห็นผู้ที่ยึดผลอยู่บนชายคา
ก็มีแต่อยากจับเจ้าคนหน้าเป็นที่เบื้องหน้าลงมาซ่อมอย่างทารุณสักครา
ใจจะขาดถึงจะคลายความคับแค้นในใจลงได้

"นายท่านห่าน ผู้ใดให้อิสถบ้านท่านเป็นที่ต้องใจผู้อื่นถึงเพียงนี้เล่า
แต่ราคาอิสถของท่านสูงเกินไป ข้าหรือก็จนแสนจน จึงจำต้องใช้วิธี
หยิบเอาเองโดยไม่ไถ่ถาม หรือมิฉะนั้นท่านก็ลอกสูตรอิสถให้ข้าสักฉบับซี
ข้าไปปรุงผสมเอาเองก็ได้ เช่นนี้ท่านก็จะไม่ต้องเจอข้าอีก ย่อมไม่ต้อง
โกรธเป็นพินเป็นไฟเยี่ยงนี้ทุกคราไป โทสะพลุ่งพล่านไม่ดีต่อสุขภาพ
นะเจ้าคะ" ไปเฟิงซีพูดเองเออเอง มองข้ามห่านเสวียนหลังที่โมโหจน
ใบหน้าแดงกำไปโดยสนิท

"ข้าอยู่มาจนบัดนี้ยังมีเคยพบเคยเจอคนหน้าด้านไร้ยางอายเช่นเจ้า
มาก่อนเลย!" ห่านเสวียนหลังตวาดเสียงเย็นอย่างดูแคลน "ไปเฟิงซี
ข้าผู้เฒ่าขอเตือนเจ้า รีบไปเสียให้ไว และอย่าได้มาปรากฏตัวในบ้าน
สกุลห่านของข้าอีก มิฉะนั้นอย่าโทษที่ข้าไม่เกรงใจ!"

"จะได้อย่างไรกัน" ไปเฟิงซีสะกิดปลายเท้าเหินลงจากหลังคา
ทิ้งร่างลงตรงหน้าห่านเสวียนหลังอย่างชดช้อยนุ่มนวลดังมีเสื้อไบยบิน

ห่านเสวียนหลังเห็นนางเหินร่างลงมาก็อดผงะถอยหลังไปหลายก้าว
มิได้

ไปเฟิงซีไม่ถือสาแม้แต่น้อย ภูมือไปมา มองห่านเสวียนหลัง
ด้วยใบหน้ายิ้มระรื่นแล้วเอ่ยว่า "ข้ามาคราวนี้ก็เพื่อขออิสถจากท่าน
อีกสักเล็กน้อย คาดไม่ถึงว่าท่านกำลังจัดงานเลี้ยงใหญ่โต ข้าเองก็
ไม่ได้กินอะไรมาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว จึงตัดสินใจว่าจะร่วมอวยพรให้ท่าน

ด้วยคน ถือโอกาสกินอาหารสักมื้อแล้วค่อยไป"

ว่าแล้วนางก็มุ่งหน้าตรงไปยังโต๊ะที่อยู่ใกล้เคียง ตลอดทางยังพยักหน้าส่งรอยยิ้มให้แขกหรือคนอื่นๆ ประหนึ่งเป็นเพียงอาคันตุกะรับเชิญคนหนึ่งที่มาช้เท่านั้น ส่วนแขกหรือเหล่านั้นเห็นดุริณีคว่ำตางามสะคราญหมดจด รอยยิ้มสดชื่นดังสายลมเช่นนี้ก็ถึงกับเผลอถอยหลังหนึ่งก้าวเพื่อเปิดทางให้นาง

อีกด้านหานเสวียนหลังกลับโกรธาจนใบหน้าแดงเปลี่ยนเป็นเขียว "เด็กๆ! ไหลนางออกไป!"

ทันทีที่สิ้นคำบุรุษฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่แขนขาหนากำยำสองคนก็กระโดดออกมา ก้าวเข้าหาไปเฟิงซื่ออย่างห้าวหาญและเหี้ยมเกรียม แขนเหล็กยื่นออก ตรงเข้าคว้าเหนือศีรษะไปเฟิงซื่อปานอินทรีโอบอุ้มไถ่

ไปเฟิงซื่อที่เพ็งนั่งประจำที่ประหนึ่งไม่รับรู้เลยสักนิด มือหนึ่งฉวยเมรย์เลิศรส มือหนึ่งโอบแขนเสื้ออย่างอ่อนคลาย ต่อมาคนทั้งหลายก็ได้แต่เบิกตามองบุรุษฉกรรจ์ผู้เหี้ยมหาญเปี่ยมพลังกำลังสองคนนั้นถูกกวาดกระเด็นไปไกลลิบราวกับแท่งไม้สองแท่ง

"อา สุราชั้นเลิศ!"

โครม! โครม!

เสียงชื่นชมของไปเฟิงซื่อละเคล้าด้วยเสียงบุรุษฉกรรจ์สองคนหล่นกระแทกพื้นดังเลื่อนลั่น

ผู้คนที่มองดูอยู่ยังไม่ทันได้สติ ไปเฟิงซื่อก็นั่งมือขวาคว้าชาหมูข้างหนึ่งมาไว้ในมือ อ้าปากกัดคำใหญ่ ทางหนึ่งเคี้ยวทางหนึ่งพยักศีรษะ "อืม...อืม...ชาหมูห่ารสนี้หอมยิ่ง...พ่อครัวคนนี้มีฝีมือไม่เลว"

ผู้คนเห็นแล้วอดกลืนน้ำลายมิได้ ลอบคิดว่าปากน้อยๆ เยี่ยงนั้น

ไฉนถึงกัดเนื้อขึ้นเชื่องขนาดนั้นได้ในคำเดียว คนผู้นี้คือไปเฟิงซีผู้มีนามคุณธรรมขจรฉายทั่วหล้าจริงหรือ

ไปเฟิงซีทางหนึ่งกินทางหนึ่งร้องเรียกผู้คน "ทุกท่าน ดื่มสุรากินอาหารกันต่อเถอะ งานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดอันบริบูรณ์เช่นนี้ของนายท่านทาน กินครั้งนี้ก็ไม่ว่าแล้วว่าจะมีครั้งหน้าหรือไม่"

"เหตุใดท่านต้องแข่งทานพ้อข้าด้วย" ฉับพลันนั้นเด็กชายสวมชุดงามหรืออายุประมาณไม่ถึงสิบขวบก็กระโดดออกมาส่งเสียงร้องพร้อมกับชี้นิ้วไล่ไปเฟิงซี

"หืม?" ไปเฟิงซีมือขวาถือชาหนู มือซ้ายถือน่องไก่ ปากก็มีเนื้อเต็มแน่น พยายามจะออกเสียงให้ชัดถ้อยชัดคำ ทว่าจนใจที่เสียงยังคงอู้อ้อยดี "น้อง...ชาย...ข้า...แข่ง...บิดา...เจ้าด้วยรีไฉน...ข้า...ไม่รู้เลยเล่า"

"ก็ท่านแข่งทานพ้อข้าว่าจะไม่มีวันคล้ายวันเกิดครั้งหน้าแล้ว!" เด็กชายกล่าวด้วยโทสะพลุ่งพล่าน

ไปเฟิงซีพยายามกลืนเนื้อในปาก จากนั้นถึงก้าวไปตรงหน้าเด็กน้อย ย่อร่างลงเอ่ยว่า "น้องชาย เจ้าเข้าใจผิดแล้ว ข้าไม่ได้แข่งว่าบิดาเจ้าไม่อาจมีงานวันคล้ายวันเกิดครั้งหน้า แต่หมายความว่าด้วยนิสัยขี้ตืดขี้เหนียวพรรค์นี้ของบิดาเจ้า คราวหน้าต้องหักใจออกเงินเลี้ยงอาหารคนมากมายเพียงนี้ไม่ลงเป็นแน่" ว่าแล้วมือมันเอื้อมทั้งคู่ของนางก็ถือโอกาสตบศีรษะเด็กชายอย่างเบามือ

เด็กชายหลบซ้ายเบี่ยงขวา ทว่าอย่างไรก็หลบมือมันเอื้อมคู่นั้นไม่พ้น สุดท้ายก็ถูกตบเข้าตรงๆ ด้วยความอับจน รู้สึกเพียงกลางหน้าผากมันไปทั้งแถบ เขาร้องว่า "มือท่านสกปรกแทบตายแล้ว!"

"ผู้เฒ่า เจ้าถอยมา" หานเสวียนหลังสืบท้ายาวๆ เข้ามาตึงเด็กชาย

ไปคุ้มกันไว้เบื้องหลัง

"ท่านพ่อ สตรีผู้นี้น่าขังนัก ทำหน้าที่ของลูกเปื้อนหมดแล้ว" บุตรคนเล็กของหานเสวียนหลังนามหานผู้ยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดหน้าผาก

"เจ้าไปล้างหน้า" หานเสวียนหลังส่งสัญญาณให้เข้ารับใช้มานำตัวกงจื้อน้อยไป จากนั้นถึงหันศีรษะมาจ้องไปเฟิงซี "ไปเฟิงซี หากว่ากันเรื่องวรยุทธ์ ข้าหานเสวียนหลังหาใช่คู่มือของเจ้าไม่ ทว่าวันนี้เจ้าอย่าหวังจะได้ทำตามอำเภอใจอีก!"

"หืม?" ไปเฟิงซีเอียงศีรษะกวาดตามองแขกเหวี่ยงในสวน "คำกล่าวนี้ไม่ผิด วันนี้คุณหาสน์ของท่านมีผู้เก่งกล้ามากันมากหน้าหลายตาเนี่ย"

"เจ้ารู้ก็ดี" หานเสวียนหลังแค้นเสียง

ไปเฟิงซีมองหนึ่งรอบแล้วหันศีรษะกลับมา นางยิ้มระรื่นดังเดิม จะมีแววหวาดหวั่นสักนิดก็หาไม่ "ตาเฒ่าหาน ข้ามีสหายผู้หนึ่งเจ็บหนักเกินกำลังอยู่ จำต้องได้โอสถผงตำหนักม่วงและโอสถเม็ดพุทราจิตของตระกูลท่านไปช่วยชีวิตโดยเร็ว ท่านยกให้ข้าอีกสักสองขวดเถิด ไหนๆ บ้านท่านก็มีตั้งมาก ข้าเองจะได้ไม่ต้องลงมือแย่งชิง ทำลายความสำคัญของทุกคน" น้ำเสียงนางปลอดโปร่งราวกับเป็นเรื่องง่ายดายเหมือนขอยืมเกลือหนึ่งช้อนจากสหายเก่า

หานเสวียนหลังยังไม่ทันปริปากก็มีผู้ลุกขึ้นทวงความยุติธรรมให้เขาแล้ว "ไปเฟิงซี ท่านวิรบุรุษผู้เฒ่าแซ่หานใจกว้างอดกลั้นกับเจ้าถึงสิบส่วน ถ้ารู้ความก๊วปไปเสีย หาไม่แล้วที่นี้มีผู้กล้ามากมาย หนึ่งในนั้นหมดเจ้าก็เหลือรับแล้ว!" คนผู้หนึ่งกระโดดออกมาตวาด รูปร่างห้าสัน* ผอมแห้งทว่าแลดูคล่องแคล่วเหี้ยมหาญ ดวงตาทรงสามเหลี่ยมทั้งคู่กลอกไปมา

* รูปร่างห้าสัน หมายถึงสองแขน สองขา และลำคอสัน ใช้บรรยายลักษณะคนตัวเตี้ย

"ข้าก็อยากไป แต่ตาเฒ่าหนานต้องมอบโอสถให้ก่อน" ไปเฟิงซีกล่าวว่า พร้อมกับทำท่าจวนใจ

"ฮึ! สุราคารวะไม่กิน จะกินสุราปรับ!" คนผู้นั้นแค้นเสียงอย่างดูเบา จากนั้นจึงหันไปหาหนานเสวียนหลง "ท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหนาน วันนี้เป็นวันมงคลของท่าน เชิญพักที่ด้านข้างก่อน รอข้าเว่ยอันสั่งสอนนางให้เอง!" ขณะกล่าวก็หมุนร่าง ก้าวเข้าหาไปเฟิงซีอย่างรวดเร็ว มือทั้งสองงอเป็นกรงเล็บ พุ่งตรงเข้าจู่โจมดวงตาทั้งคู่ของนาง

เว่ยอันผู้นี้เห็นไปเฟิงซีอ่อนอาวุโสนัก คาดว่าวรยุทธ์คงไม่สูงล้ำ เหตุที่ชื่อเสียงระบือลือเลื่องขนาดนั้นไม่แน่ว่าอาจเป็นเพราะเหล่าชาวยุทธ์กล่าวเกินจริงไปเอง ด้วยเหตุนี้จึงคิดอาศัยวรยุทธ์ที่ฝึกฝนได้แปดส่วนแล้วของตนลงมือกำราบนาง หากเอาชนะไปเฟิงซีได้ในที่นี้เขาก็จะโด่งดังไปทั่วหล้า ทั้งสามารถกระทำให้นางเสวียนหลงพึงใจ สะดวกต่อการขอโอสถพิเศษ นี่เป็นผลดีสองสถานในคราวเดียว

"อ้าว! ที่แท้คือยอดฝีมือจากพรรคอิงเจ่า (กรงเล็บอินทรี) ร้ายกาจแท้" ไปเฟิงซีปากร้องเอะอะ ทว่าอากัปกิริยาหามีแววเคร่งเครียดสักนิดไม่ นางหมุนร่างอย่างผ่องคลาญหนึ่งครา ชั่วพริบตาก็หลบกรงเล็บเหล็กที่โจมตีใส่ดวงตาทั้งคู่ได้ จากนั้นแขนเสื้อขวาก็โบกสะบัด พุ่งไปพัวพันข้อมือทั้งสองของเว่ยอัน

เว่ยอันหัดมือหลบ คิดว่าหากสามารถลงมือสำเร็จในกระบวนท่าเดียว จะยิ่งน่าเกรงขาม ทันใดนั้นมือขวาของเขาก็แปลงกระบวนท่า รวบรวมกำลังเต็มที่แล้วตะบปใส่หัวไหล่ซ้ายของไปเฟิงซี หมายใจว่าการตะบปครานี้จะต้องกระชากแขนนางให้หลุดออกมาหนึ่งข้าง

"ข้ากับเจ้าไม่มีความแค้นต่อกัน ลงมือเช่นนี้ออกจะโหดเหี้ยม

ไปหน่อยกระมัง" ไปเฟิงซีฟังเสียงลมก็หรีดตาลึกเล็กน้อย ไม่ถอยร่าง แต่กลับพุ่งเข้าหา ทรงเล็บอินทรีจึงตะปบลงบนไหล่ซ้ายของนาง เว่ยอัน เห็นว่าลงมือได้ผลในใจก็ยินดีวูบหนึ่ง ทว่าจิตใจต่อมาก็ต้องตระหนก เพราะมือเหมือนตบใส่กองฝ้าย ส่วนไปเฟิงซีมือซ้ายทาบบนมือขวาของเขาตั้งแต่เมื่อใดก็มีทราบ ทันใดนั้นมือขวาของเขาก็ออกแรงไม่ได้ อีกต่อไป

เสียงกรอบคราหนึ่งดังขึ้น ตามติดมาด้วยเสียงโหยหวนของเว่ยอัน "อ้าก!" จากนั้นคนทั้งหลายก็เห็นเพียงไปเฟิงซีพลั้วร่างถอยออก เว่ยอัน หลุดลงคุกเข่ากับพื้น มือซ้ายประคองข้อมือขวาที่ห้อยไร้เรียวแรง ใบหน้า เต็มไปด้วยแววเจ็บปวด

ด้วยกระบวนท่าเดียว กระตุกข้อมือของเว่ยอันก็ถูกไปเฟิงซีหักเอา ตรงๆ!

แขกเหวี่ยงที่กลางสวนบ้างขลาดกลัวพริ้วพริ้ว บ้างก็คืบคั้น

"นางสตรีผู้นี้โหดเหี้ยมเกินไปแล้ว!"

เมื่อเสียงนี้ดังขึ้นก็มีหลายคนพุ่งเข้าโจมตีไปเฟิงซีโดยมิได้นัดหมาย อารูธในมือทอประกายเย็นวูบ ตรงเข้าทิ่มแทงจุดอันตราย คนเหล่านี้ บ้างคิดทวงความยุติธรรม บ้างเป็นสหายของเว่ยอัน ครั้นเห็นเขาถูกหัก ข้อมืออย่างน่าอนาถก็ยอมต้องลงมือล้างแค้นให้ บ้างเห็นพฤติกรรม อันธพาลของไปเฟิงซีแล้วขัดตา ยิ่งกว่านั้นบ้างก็ประสงค์จะทดสอบว่า ไปเฟิงซีผู้นี้ร้ายกาจสมคำเล่าลือจริงหรือไม่ แน่แน่นอนว่าไม่ขาดผู้ที่อาศัย คนหนุ่มมากผสมโรงขอมีส่วนร่วม ช่วงขณะนั้นกลางสวนก็มีเงาคนวูบวาบ โต๊ะเก้าอี้ดังโครมคราม ดาบฟันกระบี่แทง สู้กันครึกครื้นยิ่ง

ทางด้านไปเฟิงซียังมีรอยยิ้มทั่วใบหน้า ท่วงท่าอ่อนคลาญดังเดิม

นางโบกมือซ้ายคราหนึ่งก็พาดลงบนใบหน้าของบางคน มือขวาตบคราหนึ่งก็จู่โจมใส่หัวไหล่ของบางคน ยึดขาคราหนึ่งก็มีผู้ปลิวออกนอกวง เกี้ยวทำคราหนึ่งก็มีผู้ล้มลงกับพื้น ยังได้ยินเสียงหัวเราะล้อเลียนอันใสแจ๋วของนางเป็นระยะ

"อะ หมดนี้ของเจ้าข้าเกินไปแล้ว!...ที่จริง ฝ่ามือนี้ของเจ้าหากขาดมาจากทางซ้าย ไม่น่าว่าข้าอาจถูกพาดไปแล้ว...เขล่านัก! ข้าว่าอะไร เจ้าก็ทำตามจริง ๆ เสียด้วย...พี่ชายท่านนี้ เท้าของท่านเหม็นยิ่ง ได้โปรดอย่ายื่นมา!...อ้า น้องชาย ขนบนแขนเจ้ารุงรังเกินไป น่าตกใจนัก ข้าช่วยถอนให้เจ้าสักหน่อย!..."

ท่ามกลางการยั่วเย้า เสียงร้องเจ็บปวดของบางคนคละเคล้ากับเสียงจามขามร่วงแตก เสียงเตะเก้าอี้หัก...ไม่ถึงชั่วครู่ในสวนก็กลายเป็นซากปรักหักพัง และผู้ที่มีสภาพทุลักทุเลที่สุดกลับเป็นวีรบุรุษยอดคนทั้งหลายที่ลุ่มจมตึไปเพิงซี ทั้งๆ ที่จำนวนมาก ทั้งๆ ที่ล้วนเป็นยอดฝีมือจากทุกสารทิศ ทว่าบัดนี้ไปเพิงซีกลับเดินแทรกไปมาท่ามกลางฝูงชนอย่างลื่นไหลเป็นธรรมชาติ ประเดี้ยวตบผู้หนึ่งฝ่ามือ คว้าผู้หนึ่งสั๊กหนบ้างก็ดึงคอเสื้อผู้หนึ่งสั๊กหนอย ตบท้ายทอยผู้หนึ่งสั๊กหนิด...ภายใต้เงื้อมมือนาง ยอดฝีมือแห่งยุทธภพเหล่านั้นหาผิดอันใดกับวามันที่ถูกหยอกเย้า ไม่ว่าจะกระเสือกกระสนเพียงใดก็ไม่อาจพลิกร่างออกจากฝ่ามือ* นางได้

"เออละ น้ำมันบนมือข้าเช็ดสะอาดดีแล้ว ไม่เล่นกับพวกท่านแล้ว"

เพิงจะลื่นวากา ภูเขาขาวสายหนึ่งก็เหินออกดุจมังกรทะยานร่วงสู่เวหา ได้ยินเพียงเสียงผัวะผะ จากนั้นแต่ละคนก็ถูกกวาดร่วงอยู่บนพื้น

* เปรียบกับเหตุการณ์ในเรื่องไซอิ๋ว ตอนที่ขุนหงทองจวดอ้างอิทธิฤทธิ์อยู่บนฝ่ามือพระยูไล พระยูไลจึงทำให้กระโดดให้พ้นฝ่ามือ หงทองล่าแควงข้าลังกามซึ่งกระโดดได้ไกลสิบหมื่นแปดพันลี้ ทว่าหลังกระโดดไปหนึ่งรอบกลับพบว่าตนยังอยู่บนฝ่ามือพระยูไลดังเดิม

หลังจากทุกคนล้มลงแล้ว ภูเขาขาวของไปเฟิงซีถึงคืบคลานเสือนางปรบมืออย่างฉ่อนคลาย "ตาเฒ่าหาน วีรบุรุษเหล่านี้ที่ท่านเชิดมาก็เพียงแค่นี้ พอแค่นี้ข้าเชิดมือเองนี่"

"ไปเฟิงซี เจ้า...เจ้า..." หานเสวียนหลังชี้ไปเฟิงซี เอ่ยคำใดไม่ออกยอดคนจากทั่วทิศานุทิศที่ม้าววยพรวันเกิดให้ตนยามนี้ทรุดอยู่บนพื้นจมูกเขียวหน้าบวม ไม่เหลือความน่าเกรงขาม เพียงเพราะไปเฟิงซีต้องการจะเชิดคราบบั่นบนมือกับร่างพวกเขาเท่านั้น ครั้นคิดถึงตรงนี้เขาก็โกรธจนปวดหนึบในอก

"ตาเฒ่าหาน อย่าโมโหไปเลย ข้าลงมือไม่หนักหรอก" ไปเฟิงซียังมีท่าทีไม่เดือดเนื้อร้อนใจ ยิ้มหน้าตาชื่นบานดังเดิม "ผู้ใดให้พวกเขาคิดใช้คนมากเอาชนะเล่า กล่าวไปแล้วยังนับว่าข้ายังมือไวไม่ตรี พวกเขาล้วนแต่บาดเจ็บภายนอกนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น พักสักสามวันห้าวันก็หายดีแล้ว"

"ไปเฟิงซี!" หานเสวียนหลังหวาดแหวโดยไม่สนใจหน้าตา จ้องไปเฟิงซีอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน "งานเลี้ยงดีๆ ของข้าผู้เฒ่าถูกเจ้าก่อกวนจนหมดสิ้น เจ้าให้ข้าไม่โมโห? มือของเว่ยอันถูกเจ้าหัก นี่เรียกว่าลงมือไม่หนัก? แขนกหรือของข้าล้วนถูกเจ้าทำร้ายบาดเจ็บ นี่ยังเรียกยังมือไวไม่ตรี?"

"ตาเฒ่าหาน นี่ก็หาโทษข้าได้ไม่" ไปเฟิงซีแบะมือ "จะโทษก็ต้องโทษระเบียบที่ท่านกำหนด 'ไม่ว่ายากดีมีจน หากขอยาต้องจ่ายพันตำลึงทอง' ข้าฐานะยากจน ไหนเลยจะมีเงินให้ท่านได้ ถ้าท่านมอบยาให้ข้าไปช่วยคนตั้งแต่แรก ข้าก็ไม่ก่อเรื่องแล้ว ดังนั้นถ้าสืบสาหาความถึงที่สุด ก็เป็นที่ท่านตระหนักรู้เห็นสมควรไป"

"เจ้า!" หานเสวียนหลังเด็ดดาลจนลูกตาจวนเจียนจะหลุดออก

นอกบ้าน

ไปเฟิงซีกลับเหมือนมองไม่ออกถึงเพลิงโทสะของเขา ยังคงกล่าวเสียงเรียบเรื่อยว่า "ส่วนเว่ยอันผู้นี้..." สายตานางเคลื่อนไปยังเว่ยอัน ผู้ยังควรอยู่ตรงอยู่ด้านข้าง เว่ยอันถูกสายตานางกวาดผ่านก็หนาวสั่น ทำนองเฉียบพลัน เสียงครางชะงักไป "ที่ร้านน้ำชาสมุนไพรนอกห้วนเจิง ท่านลุงผู้นั้นก็เพียงแต่มือเท้าแข็งเข้าไปบ้าง รินชาให้ 'วีรบุรุษเว่ยอันผู้ยิ่งใหญ่' ดื่มไม่ทันใจ ไม่ถึงขั้นต้องทำร้ายจนผู้อื่นกระอักเลือดในกำปั้นเดียว กระมัง อาศัยวรยุทธ์เที่ยวข่มเหงผู้อื่น ยังคู่ควรเรียกขานว่าวีรบุรุษอีกหรือ ข้าก็แค่ให้ท่านลิ้มรสชาติแห่งการถูกผู้อื่นทำร้ายเอาตามใจบ้างเท่านั้น"

ยามนี้หานเสวียนหลังโกรธจนสิ้นไปทั้งร่าง โลหิตสูบฉีด ดวงตาพร่าเลือน เขาเข้าไปเฟิงซีแล้วกล่าวว่า "ดี! ดี! ดี! ล้วนแต่เป็นเจ้าที่มีเหตุผล! ซิงโอสถมีเหตุผล! ก่อความวุ่นวายมีเหตุผล! ทำร้ายคนบาดเจ็บก็มีเหตุผล! เจ้านึกว่าใต้หล้านี้ไร้ผู้สามารถกำราบเจ้าไปเฟิงซีได้จริงๆ ลินะ เจ้าไปเฟิงซีไร้คู่ต่อกรในใต้หล้าจริงๆ? วันนี้ข้าผู้เฒ่าจะเชิญผู้ที่สามารถกำราบเจ้าได้มา!"

"อ้อ?" ไปเฟิงซีได้ยืนาว่าจันมีเพียงไม่ลอนลาน ดวงตาทั้งคู่กลับเปล่งประกายอย่างนี้กสนอกสนใจ "ผู้ใดหรือ ท่านเชิญวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ ท่านใดมา"

"ไป รีบไปเรือนหลังเชิญเฟิงกงจ้อออกมา!" หานเสวียนหลังสั่งว่าคนหนึ่ง

"เฟิงกงจ้อ? ท่านเชิญเสยเฟิงซีมาจัดการไปเฟิงซี?" นางฟังแล้วมองหานเสวียนหลังด้วยสีหน้าชอบกล

"หึ เป็นอย่างไรเล่า กลัวแล้วลินะ" หานเสวียนหลังเห็นอาการนางก็ตีความว่านางหวาดกลัวแล้ว

"มิใช่" ไปเฟิงซี่ส่ายหน้า สายตาที่มองเขาคล้ายเจือแวเห็นใจขึ้นมา
สองสามส่วน "ตาเฒ่าหาน ท่านเชิญเฮยเฟิงซี่มาได้ยังไง"

"วันก่อนเฟิงกงจื๋อมายังหรวนเจิง เขาไม่รังเกียจถึงกับมาคารวะข้า
ผู้แซ่หาน ผู้เฒ่าอย่างข้ายอมยกให้เป็นอาคันตุกะผู้สูงเกียรติ" หานเสวียนหลัง
จ้องนาง "ไปเฟิงซี่ หากเจ้ามีความกล้าก็อย่าได้หนีเสียล่ะ"

"ฮ่าๆ...ข้าจะหนีได้อย่างไร" ไปเฟิงซี่ระเบิดหัวเราะร่ากับได้ฟัง
เรื่องชวนหัวที่สุด ครั้นหัวเราะจบก็มองทางหานเสวียนหลัง รำพันประหนึ่ง
เอ่ยกับตัวเองว่า "คำกล่าวที่ว่า 'อัญเชิญเทพสะดวงตาย ส่งเทพยากเชิญ'
ตาเฒ่าหาน ท่านรู้จักหรือไม่"

"อี เทพโรคระบาดเฉกเจ้า ข้าถามตัวเองแล้วได้คำตอบว่าส่งได้
ไม่ยากเชิญ!" หานเสวียนหลังจ้องไปเฟิงซี่อย่างเคืองแค้น หากเพลิงโทสะ
ในดวงตาสามารถสังหารคนได้ บัดนี้ไปเฟิงซี่ต้องถูกสลายกระดูกเป็นผุยผง
ปลิวว่อนแน่แท้!

"เฮ้อ กระทั่งผู้ใดคือเทพโรคระบาดยังแยกแยะมิชัดเจน ไม่รู้จริงๆ ว่า
ท่านมีชีวิตจนบัดนี้ได้อย่างไร" ไปเฟิงซี่ส่ายหน้าถอนหายใจ

ขณะสนทนาก็มีเด็กหนุ่มสวมอาภรณ์สีครามสองคนเดินเข้ามา
จากประตูสวน พวกเขาอายุราวสิบสี่สิบห้า รูปร่างสะอาดสะอ้านหมดจด
คมคาย ซ้ายหน้าตาเหมือนกันราวกับลอกจากพิมพ์เดียวกัน ในมือของทั้งสอง
ถือห่อสัมภาระคนละห่อ

เด็กหนุ่มทั้งสองก้าวมาถึงกลางสวนก็ค้ำันบหนึ่งครา

"ทั้งสองท่านมิต้องมากพิธี ไม่ทราบวาเฟิงกงจื๋อเล่า" หานเสวียนหลัง
รีบเข้าไปถามไถ่

ใครจะรู้ว่าหนุ่มน้อยทั้งสองกลับมิเหลียวแลเขา หันไปกล่าวกับ

ไปเฟิงชี้ว่า "กงจื่อล้างหน้าอยู่ กำลังใช้น้ำที่สาม โปรดรอสักครู" ว่าแล้ว ทั้งสองก็ตวาดไล่บรรดายอดฝีมือแห่งยุทธภพที่นอนอยู่บนพื้นว่า "พวกเจ้ารีบลุกขึ้นเสีย อย่าขวางทาง กงจื่อบ้านข้ากำลังจะมาแล้ว"

ระหว่างกล่าวคำ ทั้งสองยังลงมือลงไม้ด้วย วีรบุรุษเหล่านั้น บ้างตะเกียกตะกายขึ้นเอง บ้างถูกพวกเขาผลักเข้าด้านข้าง ส่วนโตะเก้าอี้ จานชามล้วนถูกพวกเขาใช้ขาเตะมือเก็บจนหมด พริบตาเดียวก็ทำ ความสะอาดกลางสวนให้เกิเป็นที่ว่างอันกว้างขวางขึ้น

หลังจากเก็บกวาดพื้นที่แล้ว ทั้งสองก็หมุนกายกลับไป ทว่า อึดใจเดียวก็กลับมาใหม่ คนหนึ่งยกเก้าอี้ไม้แดงตัวเหลืองมา คนหนึ่ง ยกโตะน้ำชา ต่อมาก็เปิดห่อสัมภาระติดตัว ล้วงไม้บัดฝุ่นมาบดเก้าอี้และ โตะน้ำชา ปูผ้าแพรลงบนเก้าอี้ จากนั้นถึงประคองถ้วยหยกเขียวมรกต ออกมา เปิดฝากล้วยและรินน้ำชา ชานันถึงกับยังมีไอร้อนลอยเป็นสาย

การเคลื่อนไหวของพวกเขาทั้งสองคล่องแคล่วปราดเปรียวถึงสิบส่วน ครัวเดียวก็เสร็จสิ้น หลังจัดการสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกเขาทั้งสองก็ออกไป เวลาล่วงไปอีกครู่หนึ่ง บนพื้นก็ลาดด้วยพรมสีชาดมาจนจรดใต้เก้าอี้ไม้แดง พอพวกเขาทำทั้งหมดนี้เสร็จสิ้นก็ยืนอย่างสงบอยู่หน้าเก้าอี้ทางซ้ายและขวา ด้านละคน

ขณะที่ทั้งสองจัดการสิ่งเหล่านี้ บรรดายอดคนทั้งหลายรวมทั้ง หานเสวียนหลิงก็ล้วนนิ่งไม่เข้าใจต้นสายปลายเหตุ ส่วนไปเฟิงก็ กลับหาเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่ง หลับตาหลับหงไปนานแล้ว

ทุกคนรอต่ออีกครู่หนึ่ง กลับไม่เห็นเฮยเฟิงขึ้นปรากฏกาย หานเสวียนหลิง ประรณนาจะได้ถามสักคำ ทว่าเมื่อเห็นอาภัพกิจของเด็กหนุ่มคนรับใช้ ทั้งสอง วาจาที่มาถึงลำคอก็ต้องกลืนกลับไปอีกคำรบ

"ฮ้าว..." ไปเฟิงซีที่หลับตาโดยตลอดหาหวอดยกใหญ่ จากนั้นก็ พลันแผดเสียงร้องว่า "จิ้งจอกดำ ถ้าเจ้ายังไม่ไต่หัวออกมาอีก ข้าจะไป ถลกหนังเจ้าแล้วนะ!"

ทันทีที่สิ้นเสียงนางก็มีเสียงบุรุษผู้หนึ่งลอยมา "สตรี เจ้า หยาบกระด้างเช่นนี้เสมอเลยนะ" เสียงนั้นดังลมบางเบาโชยผะแผ่ว เนิบนาบสุขุม ทั้งละม้ายเสียงประจวบเคาะแผ่นหยก สูงค่าสง่างาม

ขณะที่เสียงนี้ดังกังวานขึ้น ประตูลงก็ปรากฏงจ้อเยาว์วัยผู้หนึ่ง ผนวปไว้ด้วยเกี้ยวหยกขาว หน้าผากประดับด้วยหยกฐานจันทร์เสี้ยว สีหมึก สวมเสื้อคลุมแพรสีดำตัวหลวม เอวคาดเข็มขัดหยกขาวประณีต ใบหน้าคมคายดุจสลักจากหยกงามประดับด้วยรอยยิ้มบางๆ อันเยือกเย็น และผ่อนคลาย รวากับกรายเท้าผ่านเมฆาสีขาวมาด้วยอาการเสรี เป็นธรรมชาติเช่นนั้นเอง

ผู้คนเห็นงจ้อท่านนี้ก็คิดโดยพร้อมเพรียงว่าคนเช่นนี้ควรจะทำ ออกจากตำแหน่งหุ่ยจุ* (เกสรมุ๊ก) อันมีหยกขาวเป็นบันได มรกตปูแทน กระเบื้อง ปะการังเป็นผนัง ผลึกแก้วทำเป็นม่านจึงจะถูก และมีเพียง คนเช่นนี้เท่านั้นที่ควรจะเป็นเฮยเฟิงซีผู้ระบือนามทั่วแผ่นดิน ไม่เหมือนกับ... คนผู้นั้น ทุกคนผินหน้าไปมองไปเฟิงซีโดยพร้อมเพรียงกัน ทว่าเห็นนาง สวมอาภรณ์ขาวบริสุทธิ์ ผสมสลายดำขลับ ใบหน้าหมดจด ดวงตาสุกสกา ดุจสรเสรีเริงรอบเกณฑ์ดังเมฆาเคลื่อนคล้อยบนท้องนภาสีคราม ก็พลัน รู้สึกว่าไปเฟิงซีเช่นนี้ก็เป็นหนึ่งมีมีสองเช่นกัน

เฮยเฟิงซีทรุดกายนั่งลงบนเก้าอี้ปูผ้าแพรนั้น มือซ้ายยกน้อยๆ เด็กหนุ่มทางซ้ายก็ประคองถ่วงซามาส่งให้ที่มือเขา เขาเปิดฝ่าถ่วง

* ตามตำนานคือที่สถิตของเหล่าเซียน

เป่าเบาๆ หนึ่งครา จิบชิมหนึ่งคำ จากนั้นถึงสายหน้ากล่าวว่ "แกไป
จงหลี ครวหน้าลดใบชาลงสามใบ"

"ขอรับ กงจื่อ" จงหลีรีบก้มศีรษะรับคำ

เฮยเฟิงซีปิดฝากล้วย เด็กหนุ่มทางขวาก็รับถ้วยจากมือเขาไปวาง
บนโต๊ะ

ในสวนมีผู้คนนับร้อย แต่กลับพากันเงยบกริมมองเขา มีผู้ใดกล้า
รบกวน

สุดท้ายเฮยเฟิงซีก็กวาดสายตามองคนทั้งหลาย ทุกคนรู้สึกเพียง
หัวใจเต้นตึกตัก กงจื่อผู้นี้มีแววตาเจิดจ้าเหลือเกิน รวกับส่วนที่ดำมืดที่สุด
ในก้นบึ้งของหัวใจตนก็ถูกสายตานี้ของเขาสาจดจนสว่างแจ้งชัดตา

"สตรี พวกเราไม่พบกันนานแล้วนะ" เฮยเฟิงซีเอ่ยด้วยรอยยิ้ม สีน้
ปรีดา สายตาจึงตรงไปยังเบื้องหน้า

ทุกคนมองตามสายตาของเขา พอเห็นก็อดถอนใจอีกคราไม่ได้

หากเทียบกับบุคลิกสูงศักดิ์สง่างามของเฮยเฟิงซี ไปเฟิงซีก็ไม่มีมาด
ใดๆ ให้เอ่ยถึงทั้งสิ้น ร่างนางเอียงเค้เก้พิงพนักเก้าอี้ ผมยวระถึงพื้นดิน
ขาทั้งสองยึดตรงพาดไว้บนเก้าอี้อีกตัว ดวงตาหรีปรือครึ่งหลับครึ่งตื่น
คล้ายวงเหงาหวานอนลิบส่วน

ครันได้ยินเสียงเรียกของเฮยเฟิงซี นางก็เปิดเปลือกตาขึ้นอย่าง
เกียจคร้าน จากนั้นก็หาวยาวๆ อีกหนึ่งครา อ้าแขนทั้งสอง บิดขี้เกียจ
อีกหนึ่งครั้งกว่าจะปรปาก "จิงจอกดำ ทุกครั้งที่เจ้าทำเรื่องพิรืพิไรนี้ล้วน
เพียงพอให้ช้านอนหนึ่งคืน" แม้นางจะเอ่ยคำทำตัวตามใจตน ทว่ากลับ
ไม่หยาบคาย เห็นแล้วชวนให้สบายใจ

"สตรี ไม่พบกันหนึ่งปี เจ้าไม่พัฒนาขึ้นบ้างเลย" เฮยเฟิงซีส่ายศีรษะ

ท่าทางติดจะเสียดายอยู่บ้าง

ไปเฟิงซี้ยัดกายยืนขึ้น อาการเกียจคร้านบนดวงหน้าหมดสิ้นไป นางยืดเท้าแล้วสะบัดคราหนึ่ง แก้วที่ที่พาดอยู่ใต้เท้าก็ลอยเข้าใส่เฮยเฟิงซี้ อย่างรุนแรงถึงขีดสุด ปากก็พร่ำไวยวายเป็น "สตรีอย่างข้ามีชื่อมีแซ่ อยู่มา คำก็สตรีสองคำก็สตรี คนไม่รู้จักจะหลงนึกว่าเจ้ากับข้ามีความสัมพันธ์อันใด ไม่บริสุทธิ์ ถูกขนานนามร่วมกับเจ้าข้าก็เคราะห์ร้ายเหลือประมาณแล้ว หากมีเรื่องอื่นโยงเข้าด้วยกันอีก ข้ามีสุहाแม่น้ำสักสายแล้วกระโดดลงไปให้ รู้แล้วรู้รอด"

กับแก้วที่ปลิวมาอย่างกะทันหัน ท่วงท่าของเฮยเฟิงซี้ยังคงเนิบนาบ ดังเดิม มือขวายื่นออกอย่างผ่องคลาญคราหนึ่ง แก้วที่พุ่งมาอย่างเร็วแรง ก็หยุดลงในมือเขาอย่างมั่นคง พอเขาโบกมืออีกครา แก้วก็ถึงสู่พื้น อย่างแผ่วเบา มิเกิดเสียงใดแม้แต่หยด

"ข้าเพียงประสงค์จะเตือนเจ้าสักคำเท่านั้น เกรงว่าหากเจ้าประพฤติ เยี่ยงนี้สืบไป วันหน้ากระทั้งตัวเองเป็นสตรีก็อาจลืมนั่นไปแล้ว" เฮยเฟิงซี้ กล่าวอย่างสุภาพอ่อนโยน เขาชายตามองนางแวบหนึ่ง จากนั้นก็ส่ายหน้า "จะเป็นผู้หญิงของข้า จู...สภาพเจ้าเช่นนี้...เฮ้อ" วาจาแม้จะไม่ระบุชัดแจ้ง ทว่าเสียงถอนใจนั้นแสดงถึงความน้อยใจจนสิ้น ดังนั้นในสวนจึงมีบางคน ลอบหัวเราะอย่างกลั่นไม่อยู่

"เฟิงกงจื่อ" หานเสวียนหลังสืบทอดเข้าไปได้หนึ่งก้าว ชัดแจ้งหวน การกระทบกระเทียบระหว่างทั้งสอง

"ท่านวีรบุรุษผู้เฉาหาน" เฮยเฟิงซี้หันหน้าไปมองหานเสวียนหลัง โบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มชิดเชื่อนุ่มนวล "ท่านเรียกข้ามา จะให้ข้า ทำความรู้จักกับผู้กล้าทั้งหลายหรือ"

"นี่เป็นเพียงเรื่องหนึ่ง" เมื่อเห็นใบหน้ายิ้มแย้มของเฮยเฟิงซี หานเสวียนหลิงก็เผลอยิ้มตามโดยไม่รู้ตัว "ส่วนอีกเรื่องนั้นเล่า..." สายตาเขาเหล่มองไปเฟิงซี จากนั้นถึงกลับมามองเฮยเฟิงซี "เฟิงกงจื้อ ภรรยาที่ข้าเอ่ยให้ท่านฟังเมื่อวันก่อน มิทราบกงจื้อ..."

"อ้อ เข้าใจแล้ว" เฮยเฟิงซีพยักหน้าอย่างพลันกระจ่างแจ้ง "ท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหานขอให้ข้าลงมือช่วยเรื่องที่ไปเฟิงซีใช้กำลังหยาบฉวยโอกาสพิเศษ" ว่าแล้วเขาก็หันไปมองสตรีที่อยู่อีกด้าน "ได้ยินว่าหลายปีมานี้เจ้าช่วยเอาโสดจากบ้านสกุลหานไปไม่น้อย ความหมายของท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหานคือให้เจ้ามอบยาคืนมาให้หมด หากไม่มีคืนก็ให้หักเป็นเงิน" แน่نونว่าวาทะที่หานเสวียนหลิงให้ลงมือส่งสอนไปเฟิงซี เขามิได้ถ่ายทอดออกมา ด้วยรู้นิสัยของนางดี

"ฮ่าๆ..." ไปเฟิงซีได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ "ยานั้นข้าใช้หมดแล้ว ส่วนเงิน..." นัยน์ตานางกลอกกลิ้ง "นาที่นับนิ้วตัวข้าไม่มีเงินสักอี่เปะเดียว"

เฮยเฟิงซีฟังแล้วก็ยิ้มน้อยๆ รวากับรู้คำตอบของนางตั้งแต่แรกแล้ว เขากลับไปทางหานเสวียนหลิง ขมวดคิ้วมุ่น ท่าทางลำบากใจพอสมควร "นี่...ท่านเห็นควรว่าอย่างไร"

หานเสวียนหลิงมองไปเฟิงซี หวนนึกถึงโสดเหล่านั้น หวนนึกถึงที่นางอาละวาดใหญ่โตเมื่อครู่ เขาก็แค้นขึ้นมาอย่างฉับพลันที่มีอาจจับนางมาถลกหนังเลาะกระดูกได้ จึงกล่าวว่า "นั่นก็เรียบง่ายนัก ให้นางขอภัยต่อหน้าข้าและทิ้งมือทั้งสองข้างไว้เป็นใช้ได้"

"โอ๊ย อ้ามหิตยั้ง!" ไปเฟิงซีแผดเสียงอะอะทันควัน นางชูมือทั้งสองขึ้นมองหนึ่งรอบ จากนั้นก็สะกิดปลายเท้า พลั้วร่างมาอยู่ตรงหน้าเฮยเฟิงซี อย่างแผ่วเบา ก่อนจะยื่นมือทั้งคู่ไปตรงหน้าแล้วถามเขาว่า "เจ้าจะตัดมือ

ของข้าจริง ๆ หรือ"

เฮยเฟิงซีมองนาง ต่อมาก็มองมือขาวผ่องเรียวยาวคู่ นั้น เขากุมหน้าผากถอนใจยาวคล้ายจนใจสุดประมาณ "ชาตินี้ข้ามีเคราะห์ที่ต้องมารู้จักกับเจ้า" จากนั้นเขาก็หยัดกายขึ้นประสานมือคารวะหานเสวียนหลัง

"มิกล้า! เฟิงกงจื่อไฉนทำเช่นนั้น" หานเสวียนหลังลนลานคารวะตอบ

"ท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าหาน ข้าขออภัยท่านแทนนาง ณ ที่นี้ด้วย" เฮยเฟิงซีตอบนอบน้อมมีมารยาท นัยน์ตาสีดำขลับสุกใส สีหน้าจริงจัง "แม้นางจะใช้กำลังขยิบขวยโอสถวิเศษของบ้านท่าน แต่ล้วนใช้เพื่อช่วยคนหาโชห้วงประโยชน์ส่วนตน นับว่าช่วยสกุลหานสั่งสมกุศลกรรม มิผู้ขอให้ท่านใจกว้างให้อภัยที่นางเยาว์วัยไม่รู้ความ"

"นี่..." หานเสวียนหลังเกิดลังเล หากให้จัดการตามเจตนาของเฮยเฟิงซี เขาจะยอมรามือได้ง่ายดายจริงหรือ ครั้นจะปฏิเสธเฮยเฟิงซีซึ่งหน้าก็ไม่สู้สะดวกนัก

"ส่วนโอสถที่นางขวยไป ขอท่านโปรดคิดดูว่าเป็นเงินเท่าใด แล้วข้าจะช่วยชดใช้ให้แทนนางเอง เช่นนี้เป็นอย่างไร" เฮยเฟิงซีว่าต่อ

ทันทีที่วาจานี้เปล่งออกมาหานเสวียนหลังก็หวั่นไหว ลอบคิดเห็นว่าเห็นทีเฟิงกงจื่อออกไปเฟิงซีผู้นี้คงมีมิตรภาพไม่ใช่เพียงผิวเผิน ทั้งเขารวมถึงยอดฝีมือผู้กล้าเหล่านี้ต่างมิใช่คู่มือของไปเฟิงซี หากแข็งขันสร้างความลำบากใจ เกรงว่าผู้ที่ต้องประดักประเดิดจะกลายเป็นเขา วันนั้นเมื่อเฮยเฟิงซียอมชดใช้แทนนาง ไยมิรับน้ำใจอันง่ายดายนี้ไว้เล่า

เฮยเฟิงซีเห็นสีหน้าเขาก็รู้ถึงเจตนาในใจ จึงหันไปทางทุกคนในสวน "เมื่อครุ่นนางล่วงเกินวีรบุรุษทุกท่านไม่น้อย ทว่านั่นเป็นเพียงธาตุแท้ อันชมชอบสร้างควมวุ่นวายของนาง นางล้อทุกท่านเล่นเท่านั้น ขอทุกท่าน

ได้โปรดใจกว้างอย่าถือสาหาความเอากับนาง ข้าขอภัยทุกท่านแทนนางด้วย" ว่าแล้วก็ประสานหมัดคารวะ

พฤติกรรมนี้ของเขาเหนือความคาดหมายของทุกคน ต้องทราบว่าได้มีคนทั้งหลายนึกว่าจะได้ชมไปเฟิงเฮยซีประมือกันสักตั้ง บัดนี้เมื่อเห็นเขาน้อมกายคารวะ ผู้คนในสวนก็รีบพากันคารวะตอบ เมื่อครู่พวกเขาถูกไปเฟิงซีก่อกวนคำรบหนึ่ง แม้ในใจจะชุ่นเคื่อง แต่มีอาจไม่ยอมรับว่าฝีมือเป็นรองผู้อื่น ดังนั้นนอกเหนือจากความอับอายโกรธแค้นก็คือความละอายใจ การกระทำนี้ของเฮยเฟิงซีเป็นการมอบทางออกให้ทุกคน ยิ่งกว่านั้นผู้ที่ได้รับการคารวะจากเฟิงกงจื่อผู้เป็นหนึ่งในสี่ก๊กจื่อผู้ยิ่งใหญ่แห่งใต้หล้าก็มีไม่มาก ทำให้มีหน้ามีตาขึ้นเป็นทบทวี โทสะของพวกเขาจึงพลันสลาย พากันเอ่ยว่า "เฟิงกงจื่อเอ่ยคำ พวกข้ามีหรือจะไม่ปฏิบัติตาม" ในทางลับก็คาดเดาโดยมิได้นัดหมายว่าไปเฟิงเฮยซีมีความสัมพันธ์เช่นไรกันแน่

กับพฤติกรรมนี้ของเฮยเฟิงซี "ไปเฟิงซีก็เห็นเป็นเรื่องปกติ แค่นั่งมองด้วยสายตาเย็นชาอยู่ด้านข้าง มุมปากนางยกเล็กน้อยคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"ในเมื่อวีรบุรุษทุกท่านล้วนแต่ใจกว้างไม่ถือสาหาความ เพื่อเป็นการขอบคุณ วันนี้ยามเย็น* ข้าจะเตรียมสุราหมักเลิศรสร้อยไหไว้ที่หอจู้เยียน (เยียนเมามาย) ในตัวเมือง หวังว่าทุกท่านจะให้เกียรติมาร่วมเมามายกันสักครา" เฮยเฟิงซีเอ่ยต่อ

เมื่อวาจานี้เอ่ยออกมา คนทั้งหลายก็ส่งเสียงฮือฮา ล้วนแต่ตื่นตื่นยินดีถึงสิบส่วน

บุรุษร่างใหญ่ผู้หนึ่งแหวกผู้คนออกมา ประสานหมัดคารวะเฮยเฟิงซี

* ยามเย็น คือช่วงเวลา 15.00 น. ถึง 17.00 น.

พร้อมกับกล่าวว่า "ข้าน้อยจั่นจื่อหมิง ชาวหรววนเจิง วันนี้ได้พบกงจื่อ
ถือเป็นบุญกุศลอันสั่งสมมาสามชาติ ด้วยเหตุนี้สุราที่ห่อจ้วยเซียนนั้น
ขอท่านโปรดให้เกียรติข้าน้อย ให้ข้าน้อยแสดงมิตรภาพของเจ้าถิ่น
เมามายไปกับท่านและผู้กล้าทั้งหลาย" กล่าวจบก็ประสานมือมองผู้คน
ในสวนรอบหนึ่ง "มีทราบทุกท่านจะยอมให้เกียรติหรือไม่"

"ประเสริฐ!" ทุกคนพากันตอบรับ จากนั้นสายตาก็มองไปทาง
เฮยเฟิงซีอย่างพร้อมเพรียง

"เฟิงซีนับถือมีผู้น้อมปฏิบัติตาม" เฮยเฟิงซีตอบรับด้วยรอยยิ้ม
ระหว่างหันหน้ากลับก็เหลือบเห็นแววขบขันบนใบหน้าไปเฟิงซี ดวงตา
ทั้งสี่ข้างสอดประสาน แลกเปลี่ยนสายตาอันมีเพียงทั้งสองที่ประจักษ์
แก่ใจ

ไปเฟิงซีหมุนร่างจับพลัน กวาดสายตามองเด็กหนุ่มทั้งสองข้างกาย
เฮยเฟิงซี "อยู่กับผู้ใดในพวกเจ้า"

เด็กหนุ่มทั้งสองถูกสายตาไปเฟิงซีจับจ้องก็อดมองไปทางเฮยเฟิงซี
ไม่ได้

เฮยเฟิงซียิ้มบางพร้อมกับพยักหน้า "จิงหยวน"

จากนั้นเด็กหนุ่มทางขวาก็ล้วงกล่องไม้แดงที่ยาวหนึ่งเตี้ยะสูงสามซุน
ออกมาจากห่อสัมภาระบนหลัง ยื่นให้ไปเฟิงซี

นางรับมาเปิดฝาทอด พริบตานี้ผู้คนทั้งหลายในสวนก็รู้สึกถึง
แสงอันฉุนฉุนอันล่อตา จึงพากันจับจ้องไปยังกล่องไม้ เห็นในกล่องมีไข่มุก
เม็ดเท่านิ้วโป้ง มีต้นหลิวอันทำจากทองคำ มีภูเขาซึ่งสลักจากโมรา มี
หัตถ์พระพุทธรูปที่ทำจากปะการังแดง มีหยกก้อนเท่าฝ่ามือ...ทุกชิ้น
ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งล้ำค่าอันประณีตถึงที่สุด

ทุกคนยังไม่ทันมองให้ชัดกว่านี้ ไปเฟิงซีก็ปิดกล่องดังปัง เดินไปยัง เบื้องหน้าห่านเสวียนหลิง แล้วส่งกล่องไม้ไปตรงหน้าเขา "ตาเฒ่าห่านของในกล่องมีค่าไม่น้อยกว่าหนึ่งแสนแผ่นทอง ซื้อมาตอนที่แต่กาลก่อน ข้าหนีไปจากที่นี่ได้อย่างเหลือเฟือ ฉะนั้นวันนี้ท่านต้องมอบผงตำหนักม่วง และเม็ดพุทธรูจีตให้ข้าอีกอย่างละขวด"

"หะ...ให้ข้าทั้งหมดเลยหรือ" ห่านเสวียนหลิงเบิกตามองกล่องไม้ แล้วมองไปเฟิงซี และเลยต่อไปมองเฮยเฟิงซี รู้สึกเหมือนอยู่ในความฝันไปชั่วขณะ บ้านสกุลห่านแม้จะมั่งมี ทว่าสิ่งล้ำค่าหายากตรงหน้าเหล่านี้เขาเพิ่งได้เห็นเป็นครั้งแรก ดังนั้นจึงมีค้อยกกล้าเชื่อว่าในเวลาอันสั้นเขาจะสามารถครอบครองยอดอัฏฐมณีทั้งหลายนี้ได้

"สิ่งเหล่านี้ดีเสียว่าข้าจ่ายค่าโสดในกาลก่อน ขอท่านวีรบุรุษผู้เฒ่าห่านโปรดรับไว้และมอบโสดให้นางอีกสองขวดเป็นอย่างไร" เฮยเฟิงซียิ้มพลางพยักหน้า

"ได้...ยอมได้แน่นอน!" ห่านเสวียนหลิงพยักหน้าไม่หยุด พร้อมทั้งรับกล่องจากมือไปเฟิงซีด้วยมือที่สั่นเทาเล็กน้อย

"เช่นนั้นข้าไปหยิบโสดก่อนล่ะ" ไปเฟิงซีส่งเสียงหัวเราะแฉ่วเบา พอเงาร่างไหววบร่างของนางก็หายไปจากสวนแล้ว

"อืม" ห่านเสวียนหลิงยังมัวพยักหน้ารับคำ ทว่าชั่วครู่ต่อมาเขาก็สะดุ้ง "ข้าก่อน! ไปเฟิงซี เจ้ารอประเดี๋ยว! สวรรค์...โสดของข้า...ต้องถูกนางกวาดเกลี้ยงอีกคราแน่แล้ว!"

ผู้คนในสวนเห็นเขาเห็นร่างตามไปเฟิงซีไป ทั้งยังได้ยินเสียงร้องด้วยความปวดใจของเขาดังมาแต่ไกล

3

หนึ่งราตรีบนเขาชิงชังอันดั่งความฝัน

ณ ยอดเขาทางทิศเหนือแห่งเทือกเขาเขวียนซาน

ครันมองถ้ำอันว่างเปล่าแล้วไปเพ็งชี่ก็ถอนใจแผ่วเบาคราหนึ่ง
พอมือห้อยตก เสื้อผ้าบุรุษที่ประคองอยู่ในมือก็ร่วงสู่พื้น คนผู้นั้นไม่รอนาง
เขาได้รับบาดเจ็บจนกระทั่งบัดนี้แต่กลับออกไปด้วยตัวเอง

"โง่งเงาโดยแท้" นางบริภาชจึงงำ หมุนกายออกจากถ้ำ แต่กลับพบว่า
ยามนั้นนอกถ้ำมีคนไม่น้อยโอบล้อมอยู่ จึงลอบดำหนิในความประมาทของตน
เมื่อครุ่นนางถึงกับไม่สังเกตเห็นคนที่ชุมนุมอยู่เหล่านี้

"ไปเพ็งชี่ มอบป้ายชั่วคราวพ้อออกมา!"

วาทะเดียวกัน แต่เป้าหมายเปลี่ยนมาเป็นตัวนาง พริบตานั้นไปเพ็งชี่
หัวเราะไม่ออกร้องไห้ไม่ได้

"ข้าไม่มีป้ายชั่วคราวอะไรทั้งนั้น พวกเจ้ารีบไปเสีย อย่ายั่วให้ข้า
ต้องโมโห" นางกวาดตามองหนึ่งรอบด้วยแววตาเรียบเฉย ผู้ที่โอบล้อมอยู่

บ้างก็ไม่เคยพบหน้า บ้างก็เคยเจอที่เชิงเขา นับดูแล้วมีถึงสามสิบสี่สิบคน
ช่างไม่ยอมถอดใจเลยจริงๆ หรือว่าคนเหล่านี้หลงนึกเป็นจริงเป็นจังว่า
หากครอบครองป้ายข้าวภาพแล้วจะทำให้สามารถบัญชาทั่วหล้า กลายเป็น
นายแห่งสายน้ำและขุนเขาหมื่นลี้ได้? เหลวไหล!

"ผายลม! เยียนอิงโจวเจ้าเป็นผู้ช่วยไป ตอนนั้นเขาสลบไม่ได้สติ
เจ้าจะชิงป้ายข้าวภาพก็ง่ายดายนัก เจ้าไม่มีแล้วผู้ใดจะมี" บุรุษร่างใหญ่
แต่งกายด้วยชุดที่ทำจากผ้าปอตะคอก

เพ็งสิ้นเสียง เมาสีขาวยตรงหน้าก็ไหววูบ จับพลันนั้นเขาก็หายใจติดขัด
เป็นภาษาชาวเผินหนึ่งที่พันอยู่รอบลำคออย่างแน่นหนา

"เจ้า...เจ้า...แค่ๆ...ปล่อย...ปล่อย...ข้า...แค่ๆ..." เขาออกแรง
กระชากภาษาชาว แต่กลับจนใจด้วยยิ่งดิ่งยิ่งแน่น ทำให้บัดนี้หายใจลำบาก
ภาพเบื้องหน้าดำมืด

"ข้าบอกแล้วว่าไม่ได้เอาไปก็คือไม่ได้เอาไป! ข้าไปเพ็งซีไหนเลย
จะเป็นผู้ไม่กล้ายอมรับสิ่งที่ได้กระทำ!" นางกล่าวอย่างเย็นชา พองัดมือ
คราหนึ่งภาษาชาวก็คืนสู่แขนเสื้อ

คนผู้นั้นรีบสุดหายใจเอือกเป็นการใหญ่ รู้สึกราวกับว่าตนไปทัศนาศร
รอบตำหนักพญายมมาหนึ่งรอบ

"จอมยุทธ์หญิงแซ่เพ็ง ในเมื่อป้ายข้าวภาพไม่อยู่ในมือท่าน เช่นนั้น
โปรดบอกร่องรอยของเยียนอิงโจวแก่พวกเราเถอะ" บุรุษอายุราวสามสิบผู้หนึ่ง
ประสานมือกล่าว

"เจ้าคือผู้ใด" ไปเพ็งซีปากถามไปตามเรื่อง แต่แววดากลับยังตรึงอยู่ที่
บุรุษร่างใหญ่ที่คุกเข่าหอบหายใจอยู่บนพื้น

"ข้าน้อยลิ่งหูจวีจากซังโจว รับบัญชาจากซังอ่องให้นำป้ายข้าวภาพ

กลับนครหลวง เพื่อส่งบสถานการณัระสำระสายในไต้หล้า" ลิงหูจวี
ประสานหมัดตอบ

"ส่งบสถานการณัระสำระสายในไต้หล้า? ช่างเป็นถ้อยคำที่น่าฟังนัก!"
ไปเฟิงชี้หัวเราะอย่างเย็นชา

"ไม่ว่าท่านจอมยุทธ์หญิงจะเชื่อหรือไม่ ข้า่น้อยก็เชื่อว่าท่านมิได้นำ
ป้ายข้าวกาฟไป" ลิงหูจวีเอ่ย

นางได้ยินคำก็อดเบนสายตาไปมองเขาไม่ได้ เห็นเครื่องหน้าเขา
ฉายแววซื่อตรง ห่วงคิ้วแฝงความห้าวหาญ ทำทางเป็นวิญญูชนผู้ลัตัยชื่อ

"จะนั่นจอมยุทธ์หญิงโปรดแจ้งทิศทางของเยียนอิงโจวด้วย" ลิงหูจวี
เอ่ยซ้ำ

"ข้าก็ไม่รู้ว่าเขาไปทางใดแล้ว" ไปเฟิงชี้สายศิระชะ "หากเจ้าหาเขาพบ
ก็อย่าลืมบอกข้าสักคำ ข้าประสงค์จะคิดบัญชีกับเขาเช่นกัน"

ลิ่งหูจวีได้ยินกันั้นจึงไปครุ่นหนึ่ง

"ท่านจอมยุทธ์ลิ่งหูจวี ท่านอย่าได้ถูกนางหลอก!" ท่ามกลางกลุ่มคน
บุรุษผู้สมบุรณ์ไปด้วยก้อนเนื้อกำวออกมา ร่างที่นับว่าสูงใหญ่ของลิ่งหูจวี
เมื่อเทียบกับคนผู้นี้ดูผอมเล็กไปถนัดตา

"ใช่แล้ว อย่าให้นางมาหลอกได้ ป้ายข้าวกาฟต้องตกอยู่ในมือนาง
นานแล้วเป็นแน่ หากเยียนอิงโจวไม่ถูกนางสังหารทั้งก็คงถูกซ่อนตัวไว้"

"ป้ายข้าวกาฟที่เพียงพลิกมือก็ได้ครอบครอง นางไหนเลยจะไม่ชิงไป"
คนทั้งหลายพากันคาดเดา

"หุบปาก!" ลิ่งหูจวีพลันตวาดลั่น "ไปเฟิงขึ้นนับแต่เข้าสู่ยุทธภพ เรื่องที่
กระทำล้วนไม่ขัดต่อคุณธรรมความถูกต้อง สมควรหรือให้พวกเจ้าลบหลู่
ดูแคลนเยี่ยงนี้ได้!"

"หือ?" ไปเฟิงซีฟังแล้วเลิควีน้อยๆ เหล่ตามองลิ่งหูจวี "จอมยุทธ์ลิ่งหูจวี เหตุใดถึงมั่นใจเพียงนี้ว่าข้าหาใช่คนถ้อย"

"ข้าเหนื่อยรู้" ลิ่งหูจวีกลับมีย่อยให้มากความ "ในเมื่อจอมยุทธ์เฟิงไม่ทราบร่องรอยของเยียนอิงโจว ข้าเหนื่อยก็ขอลาตรงนี้" กล่าวจบเขาก็หมุนร่างไปพูดกับคนทั้งหลายว่า "ผู้กล้าสายต่างๆ จากซังโจว หากยังนับถือผู้นำอย่างข้าก็เชิญติดตามข้าไป" สิ้นเสียงก็หันไปประสานมือให้ไปเฟิงซีแล้วสับเท้ายาวๆ จากไป ในกลุ่มมีคนสืบทว่าคนติดตามเขาไป

ไปเฟิงซีหันมาทางบรรดายอดฝีมือที่ยังอยู่ที่เดิม ใบหน้าผุดรอยยิ้มจางๆ "แล้วพวกเจ้าจะเอาอย่างไร ข้าไปเฟิงซีหาใช้โพธิสัตว์ที่มีมือไม่เปื้อนโลหิต!" ทันทันที่ที่เอ่ยคำภาษาชาวก็พุ่งออกจากแขนเสื้อ วนอยู่รอบร่างนางพรินตานันจิตสังหารอันคมกริบดุ้นสายหนึ่งก็เข้าสู่ใจมทุกคน

ไอย่นเยือกซึมขึ้นจากกันบึงหัวใจของผู้คน พวกเขาพากันเดินลมปราณไว้รอบกายโดยไม่รู้ตัว ดวงตาจับจ้องไปเฟิงซีเขม็ง กริ่งเกรงว่านางจะลงมือกะทันหัน

ขณะนั้นลิ่งหูจวีที่เดินห่างออกไปสามจั้งแล้วก็สัมผัสได้ถึงจิตสังหารสายนี้ มือทาบลงไปยังด้ามกระบี่ที่เฝ้าตามสัญชาตญาณ แต่แล้วก็ได้สติเกือบจะในทันที เขาลดมือลงแล้วทอดถอนใจหนึ่งครา สาวเท้ายาวๆ จากไป

ภาษาชาวซึ่งวนอยู่รอบกายไปเฟิงซีพลันร่วงลงอย่างแผ่วเบา นิ้วมือของนางม้วนภาษาชาวกลับมาอย่างแช่มช้า หว้างคิ้วทอแววอ่อนล้า "พวกเจ้าไปเสียเถอะ ครั้นนี้ข้าไม่ยากเห็นโลหิต"

คนทั้งมวลผลอกสิ้นน้ำลายโดยมิรู้ตัว ครั้นกระหวัดจิตถึงรัศมีดุ้นเมื่อครู่ก็อดพรั่นพริ้งไม่ได้ ทว่าเมื่อนึกถึงป้ายชั่วคราวก็ไม่นิยมพร้อมใจ

เลิกราเพียงเท่านี้

ระหว่างคุมเชิงกันนั้น หัวคิ้วของไปเฟิงซีพลันขมวดเล็กน้อย นางเอียงหูสดับฟัง แววดาสน์ไหว จากนั้นก็เห็นร่างขึ้นกะทันหัน โอบผ่านหน้าทุกคนไปอย่างรวดเร็วประหนึ่งสายฟ้าฟาด

กว่าผู้คนจะได้สติก็ไม่เห็นร่างของนางแล้ว

ณ ยอดเขาทางทิศเหนือของภูเขา พอกัมศีระชะก็จะเห็นภูมิทัศน์ด้านล่างได้อย่างชัดเจนโดยตลอด

ฟากตะวันตกแห่งเขาเซวียนซาน ทหารสวมเกราะเกล็ดปลา มากมายราวกับฝูงมดป็นขึ้นเขา ดูเครื่องแต่งกายก็รู้ว่าเป็นทหารรักษาเมืองแห่งเป่ย์โจว ฝั่งใต้แห่งเขาเซวียนซานมีเงาดำสามสี่สายวูบไหวอยู่ท่ามกลางต้นไม้ใบหญ้าเป็นระยะ ท่วงท่าแข็งแกร่งปราดเปรียว มองแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นมือดีที่มีวรยุทธ์สูงล้ำ ด้านเหนือแห่งเขาเซวียนซานก็คือบรรดาผู้กล้าในยุทธภพที่สวมใส่เครื่องแต่งกายหลากหลายเหล่านั้น ส่วนทางตะวันออกมองไม่เห็นสิ่งใด เงียบสงบเป็นพิเศษ ทว่าไปเฟิงซีรูวำนั่นต่างหากคือสถานที่ที่อันตรายที่สุด

"ป้ายชั่วคราวขึ้นเดียวดึงดูดผู้คนมากมายถึงเพียงนี้..." นางถอนใจแผ่วเบาพลางแขนงศีระชะ ดวงอาทิตย์ลับลงทางปัจฉิมทิศแล้ว แสงอัสดงแดงเรื่อเรืองทาบทาให้ท้องนภาระยิบระยับจับตา เขาเซวียนซานสี่ครามสลบแดงเข้มก็ย้อมด้วยแสงแวววามบางเบา ช่วงเวลานี้ฟ้าดินงดงามไร้ใดเปรียบ ทว่ากลับแฝงความอาดูรอันไม่อาจลวง ชวนให้จิตใจหนักอึ้ง

อัสดงวิลาสเหลือคณา เพียงว่าสายัณห์มาพาลิ้นแสง*

* 'อัสดงวิลาสเหลือคณา เพียงว่าสายัณห์มาพาลิ้นแสง' มาจากท่อนหนึ่งของบทประพันธ์ 'ขึ้นที่ราบลือไหย่' ของหลี่ซังอิ่น (ค.ศ. 813-858) กวีสมัยราชวงศ์ถัง

ลมพัดชายเสื้อ ผมยาวปลิวไหวในอากาศ ดวงหน้าไปฝังช้ำฉายแวว
โศกเศร้าจางๆ ขึ้นมาชั้นหนึ่ง

เยียนอิงโจว เจ้าตายไปแล้วหรือยังมีชีวิตอยู่?

นางมองตะวันที่กำลังจะลับฟ้าไปทางปัจฉิมทิศเป็นครั้งสุดท้าย
ก่อนจะกรายเท้าลงเขาไป

ขณะเดียวกัน ณ หอจู้เขียนในห้วงนงเงิกลับครึกครื้นเป็นพิเศษ
ผู้คนที่เดิมอวยพรวันเกิดอยู่ที่อุทยานสกุหลหานล้วนย้ายมายังที่แห่งนี้
ร่วมเฝ้ามายไปกับเพิงงงจื้อผู้ลือนามไปทั่วหล้า

เจ้าคารวะข้าหนึ่งจอก ข้าคารวะเจ้าหนึ่งบ้าน แต่ละคนล้วนเปิดอก
ดื่มเต็มคราบ อีกทั้งบนโต๊ะยังบริบูรณ์ด้วยอาหารเลิศรสหายาก ทุกคน
จึงพากันดื่มกินจนปากมัน

ดื่มจนพามีดก็เผลอมาย บ้างพบลงบนโต๊ะ บ้างพบลงใต้โต๊ะ ไร้ผู้มีสติ
แจ่มใส

"มาๆ...แพะโคเชื่อดล้มลง ตรงหน้าจงสุขสราญ รื่นเริงเมรัยบาน
สามร้อยบ้านให้เหือดไป! ยังไม่ถึงสามร้อยบ้านเลย ทุกท่านมาดื่มกันต่อ!"
เฮยเฟิงซีที่กลางหอเปล่งเสียงขับขาน ทว่าไร้เสียงตอบรับ กลับมีเพียง
เสียงกรนที่ดังขึ้นไม่น้อย

"เฮ้อ เหตุใดถึงเมากันหมดเสียเล่า" เขาสะบัดแขนเสื้อหยดกายขึ้น
ดวงหน้าคมคายถูกฤทธิ์สุราย้อมจนแดงก่ำ ทว่าตาทั้งคู่กลับแจ่มชัด
เจิดจ้าประหนึ่งดาราในคืนหนาว

จงหลีก้าวเข้ามาในหอ ยื่นจดหมายฉบับหนึ่งให้เขา "กงจื้อขอรับ"

เฮยเฟิงซีรับมา เปิดออกกวาดตาหนึ่งรอบ มุมปากคลี่ยิ้มบางๆ

จากนั้นก็มองผู้คนที่เฝ้าจนลึ้มพับในหอแล้วเอ่ยเสียงเบาด้วยรอยยิ้มว่า
"ในเมื่อวีรบุรุษทุกท่านเฝ้ามาหมดสิ้นแล้ว เฟิงซีก็ขอลา"

ครั้นก้าวออกจากหอจู้เทียน สายลมเย็นก็พัดมาปะทะใบหน้า
เขาแหงนหน้ามองท้องนภา จันทรอ่อนแสง ดาวบางตา

"ดวงดาวและดวงเดือนในคืนนี้คล้ายกับงามสู้คืนก่อนมิได้" เขาเอ่ย
ราบเรียบเพียงประโยคเดียว แล้วก็เอามือไพล่หลังเดินจากไป เบื้องหลัง
ติดตามมาด้วยจงหลีและจงหยวน

ทางทิศใต้ของเขาเซี่ยนซาน ไปเฟิงซีโลดแล่นไปท่ามกลางเมฆไม้
อย่างไร้สัมผัสเสียงดุจสายฟ้าสีขาว เพียงชั่วพริบตาก็ผ่านไป

ทันใดนั้นเสียงหอบคล้ายสัตว์ร้ายที่บาดเจ็บอันเบาบางก็ลอดเข้าสู่
โสตประสาท ไปเฟิงซีชะงักฝีเท้า เอียงหูสดับฟังอย่างถี่ถ้วน ทว่ามีเพียง
ความเงียบสงัด แสงดาวอ่อนจางส่องผ่านช่องว่างระหว่างกิ่งไม้ ยาม
ลมโชยผ่าน ใบไม้ก็ส่งเสียงซู่ซ่า นอกจากนี้ก็มีเพียงความมืดมิด

ไปเฟิงซียืนนิ่ง รอคอยอย่างเงียบเชียบ

ในที่สุดเสียงสุดลมหายใจแผ่วเบาอย่างที่สุดก็ดังขึ้นอีกครั้ง นาง
โผนกายไปยังต้นเสียงอย่างเร่งร้อน ปรากฏกระบี่สายหนึ่งวูบไหว พุ่งตรง
เข้าหานาง ทว่านางระงับไว้นานแล้ว ภูษาขาวลอยออก พริบตาเดียว
ก็พัวพันด้ามกระบี่ไว้ จากนั้นปลายจมูกของนางก็ได้กลิ่นดาวโลหิต

"เยียนอิงโจว?" ไปเฟิงซีร้องเรียกเบาๆ ภูษาขาวคลายลง ลอยกลับสู่
แขนเสื้อ

"จอมยุทธ์หญิงเฟิง?" เสียงแหบพร่าดังขึ้น กระบี่ยาวหวนคืนฝัก

อาศัยแสงดาราอ่อนจาง ด้วยสายตาของผู้ฝึกยุทธ์ ไปเฟิงซีก็เห็น

เยียนอิงโจวกำลังคุกเข่าข้างหนึ่งห่างออกไปหนึ่งจั้ง ใบหน้าผุดเหงื่อกาฬ
เม็ดเท่าเม็ดถั่ว สีหน้าซีดขาวราวกระดูกขาว ริมฝีปากกลายเป็นสีม่วงดำ

"อาการบาดเจ็บทรุดลงอีกแล้ว" นางถอนหายใจเบาๆ

นางสืบท้าเข้าไปหา ล้วงขูดยาออกจากอกเสื้อ ให้เขากินโอสถ
เม็ดพุทจุติลงปัสองเม็ด จากนั้นจึงยื่นมือไปยังชายโครงของเขา แล้วก็
สัมผัสได้เพียงความชื้นแฉะ มิต้องมองก็รู้ว่าทั้งมือเปียกไปด้วยโลหิต
สีดำคล้ำ หัวใจนางกระตุกคราหนึ่ง แล้วก็ไม่คำนึงถึงอันตรายให้มากความ
ฉีกเสื้อบริเวณชายโครงของเขาออก เทโอสถเม็ดพุทจุติออกมาอีกเม็ด
ขยี้ละเอียดแล้วพอกลงไปบนปากแผล ต่อมาก็โรยด้วยผงดำหนักมวง
ฉีกสายคาดเอวออกมัดบาดแผลไว้อย่างแน่นหนา ทว่าทั่วทั้งร่างเขาไหนเลย
จะมีแผลที่ชายโครงเพียงแห่งเดียว

"ถอดเสื้อผ้าออก ข้าจะใส่ยาให้เจ้า" ไปเฟิงซีสั่งประโยคหนึ่ง

ครั้งนี้เยียนอิงโจวไม่ขวยเขินอดอดอีก ปลดเสื้อผ้าออกอย่าง
ให้ความร่วมมือ

"หึๆ..." ไปเฟิงซีกระหวัดถึงบางสิ่งขึ้นมาได้จึงหัวเราะเบาๆ "เดิมที
ข้ายังนึกว่าเจ้าจะหนีไปทั้งลอนจ๊อนเปลือยเปล่าเสียอีก ผู้ใดจะรู้ว่า
เจ้ายังอุตสาหามีเสื้อผ้าสวมใส่ เอามาจากที่ใดกัน"

"สังหารไปคนหนึ่ง แยมมา" เยียนอิงโจวเอ่ยเสียงเบา เขาสูดอากาศ
เย็นเฉียบเป็นครั้งคราว เนื่องจากบาดแผลและเสื้อผ้าติดกันอยู่ เมื่อ
ผืนถอดออก เนื้อหนังย่อมปริแยก เจ็บปวดยากจะทานทน

"สมน้ำหน้า" ไปเฟิงซีตำหนิเบาๆ หนึ่งคำ แต่มือกลับผ่อนแรงลง
ประจงช่วยเขาถอดเสื้อผ้าออกอย่างระมัดระวังเพื่อป้องกันมิให้กระเทือน
ถูกแผลได้ชายโครงซึ่งพันไว้ดีแล้ว "เหตุใดเจ้าจึงไม่รอข้ากลับมา"

เยียนอิงโจวไม่ตอบคำ แค่เหลือบตาขึ้นมองนาง ตาคู่นั้นลึกล้ำ
ดั่งห้วงน้ำ

"เข้าไปเพิงซีคือคนจำพวกกลัวถูกพิวพันให้เดือดร้อนกระนั้นหรือ"
นางแค่นเสียงเย็นอย่างแผ่วเบา มือโรยผงตำหนักม่วงเร็วรี่

เยียนอิงโจวยังคงไม่ปรปักษ์ ทั้งสองมีสนทนากันอีก คนหนึ่งตั้งใจใส่ยา
คนหนึ่งนั่งเฝ้ายามมือ

แค่ว่า...ขณะใส่ยาครั้งแรก คนหนึ่งสลบไม่ได้สติ คนหนึ่งหมาย
ช่วยชีวิต ใจจึงไว้สิ่งรบกวน จะนึกสักนิดว่านี่คือการใกล้ชิดสนิทสนม
อย่างหนึ่งก็หาไม่ แต่มาบัดนี้ทั้งสองคนต่างมีสติดี ท่ามกลางความมืด
ทั้งสองใกล้ชิดกันเหลือเกิน ใกล้จนสามารถได้ยินเสียงลมหายใจของอีกฝ่าย

คนหนึ่งรู้สึกได้ถึงมือเย็นๆ เฝียนนุ้มสองข้างที่เลื่อนไหลอยู่บนกาย
กล่อมเนื้อทั่วร่างเกร็งเขม็ง หวังเพียงให้ชั่วขณะนี้ผ่านพ้นไปโดยไว แต่
ลึกลงข้างในก็คล้ายจะปรารถนาให้การใส่ยานี้ทำไม่เสร็จไม่สิ้นไปตลอดกาล

ได้มือที่สัมผัสถูกคือกล่อมเนื้ออันแข็งแกร่ง ร่างกายอันกำยำ แม้
จะมีบาดแผลมากมายแต่ก็ไม่ได้รู้สึกว่่าอัปลักษณ์น่าพรั่นพรึง กลับชวนให้
หัวใจอ่อนยวบ

ใจของทั้งคู่พลันเกิดความรู้สึกอันน่าอัศจรรย์อย่างหนึ่ง ทั้งสอง
ประจักษ์ชัดเป็นอย่างดีว่าอีกฝ่ายคือบุรุษและสตรีผู้แตกต่างจากตน
โดยสิ้นเชิง ลมหายใจอุ่นขึ้นและคลุมเครือแผ่ซายในความมืด กระตุ้นให้
คนทั้งคู่หน้าแดงจนร้อนผ่าว ใจเต้นรัวแรงดั่งลั่นกลอง ความรู้สึกยามนี้
เป็นสิ่งที่ชั่วชีวิตของพวกเขาไม่เคยประสบมาก่อน

หลังจากใส่ยาเสร็จ คนหนึ่งก็สวมเสื้อผ้าวางเฝ้ายามเยียบเยียบ คนหนึ่ง
ก็นั่งนิ่งอย่างหายากอยู่ด้านข้าง ต่างคนต่างไม่เอ่ยวาจาแม้สักคำ คล้าย

ประสงค์จะตริตรองบางสิ่งให้ชัดแจ้งแก่ใจ รู้สึกอย่างเลื่อนรางว่าในหัวใจ มีบางอย่างซึ่งผิดจากสามัญกำลังแผ่ลาม

แม้หัวงคำนี้จะพราเลือน แต่ทั้งสองก็เคยผ่านศึกมานับร้อย จึงพลัน รู้ถึงภยันตรายที่คืบเข้ามาใกล้ พวกเขายื่นมือไปดึงอีกฝ่ายโดยมิต้องนัด แล้วสองมือก็กุมไว้ด้วยกัน

ประกายดาบผืนหนึ่งครอบมายังคนทั้งสอง พวกเขาผลไปข้างหลัง เพื่อหลบการโจมตีพร้อมกัน จากนั้นคนหนึ่งภูษาขาวลอยออก คนหนึ่ง กระป๋ยาวเสือกแทง เข้ารับมือกับกลุ่มคนชุดดำที่ลงมาจากกลางเวหา

คนชุดดำล้วนแล้วแต่เป็นยอดฝีมือทั้งสิ้น ไม่เหมือนเหล่าชาวยุทธ ผู้กล้าที่พบเมื่อกลางวันซึ่งดีเลวปะปนกันไป คนกลุ่มนี้มีทั้งสิ้นสับคน สี่คนในจำนวนนั้นโอบล้อมเยียนอิงโจว ส่วนอีกหกคนเข้าพัวพันไปเพิงชี ดาบยาวในมือเยือกเย็นดั่งหิมะ วิชาดาบเลิศล้ำ รุกโรมิ่จังหะ เห็นได้ว่า มาจากสำนักเดียวกัน ยามปกติปากเพียรฝึกฝนจึงร่วมมือเข้าหากันเต็มที่

ไปเพิงชีรับมือหกคนก็มีกินแรง ยังคงมีรุกโรมิ่รับ ทว่าเยียนอิงโจว กลับอันตรายติดพันอยู่เนื่องๆ วรยุทธ์คนชุดดำเหล่านี้หากสู้กันตัวต่อตัว หาใช่คู่มือของเขาไม่ ทว่าก็ทั้งกันไม่ห่างนัก บัดนี้เมื่อสี่คนร่วมโจมตี เขาจึง ตึงมือยิ่ง นอกจากนั้นก็บาดเจ็บสาหัสอยู่ก่อนแล้ว กำลังวรยุทธ์และ กำลังกายผิดจากปกติลิบลับ ด้วยเหตุนี้ไม่ถึงชั่วครู่บนร่างก็มีแผลเพิ่มขึ้น อีกสองแห่ง

ไปเพิงชีเหลือบเห็นก็ขมวดคิ้ว พลันใช้พละกำลังทั้งหมด ภูษาขาว เห็นบิน บางคราเป็นเช่นกระบี่แหลมคมเกินต้านทาน บางคราเป็นดั่ง แล้วยาวดุจนั้ไรไม่ตรี บางคราเหมือนดาบใหญ่กวาดทหารนับพัน... จู่โจม คนทั้งหกประหนึ่งวายุแข็งแกร่งกล้าสายฝนหนาแน่น

กระบวนรุกของหกคนนั้นลับสนทันควัน ได้แต่ตั้งรับเพียงอย่างเดียว ทางไปเฟิงซีก็มีให้พวกเขามีโอกาสพักหายใจสักนิด พลิกข้อมือคราหนึ่ง ภูษาขาวก็ตั้งอสรพิษเงินเข้าเกี่ยวกระหวัดสามคนทางซ้าย ทั้งสามกระโดด ถอยหนีอันตราย ส่วนนางเหินร่างขึ้นอย่างรวดเร็วในพริบตาที่พวกเขา ถอยออก ฝ่ามือซ้ายฟาดไปทางสามคนทางขวา พลาญภาพฝ่ามืออันแข็งแกร่งล้ำ โหมชั้ดดังพายุ สามคนทางขวาตะลึงตะลันขวางดาบขึ้นด้าน ทว่าผู้ใด จะคาดว่านางกลับพลิกจากฟาดมาเป็นลับ ทะลวงผ่านช่องว่างระหว่าง ดาบของทั้งสามอย่างรวดเร็วปานอสนีบาตฟาด แล้วทั้งสามก็ถูกสับ ไหล่ขวา ได้ยินเพียงเสียงผัวะสามครั้ง พร้อมกับดาบในมือหล่นลงพื้น เพราะทนความเจ็บปวดอย่างสาหัสไม่ไหว

ไปเฟิงซีลงมือสัมฤทธิ์ผลในคำรบเดียวก็หาได้รั้งรอไม่ ร่างที่ลอยอยู่ กลางเวหาหมุนกลับ โผนเข้าใส่สามคนทางซ้าย ทั้งสามเห็นดังนั้นก็หวัดแกว่งดาบเล่มเชื่อง ประกายดาบจ้าตาถึกทอเป็นกำแพงดาบ ทว่าภูษาขาวของไปเฟิงซีโบกสะบัดเป็นสายรุ้งขาวตรงเข้าทะลวง กำแพงดาบ เสียงเคร้งดังสามครา ดาบเหล็กกล้าเล่มโตก็หักกลางอย่าง พร้อมเพรียง ทั้งสามยังมีทันตั้งตัว นางก็มาถึงตรงหน้าแล้ว มือซ้าย สะบัดออก นิ้วเรียวดุจกล้วยไม้โบกอย่างชดช้อย แล้วอกของทั้งสาม ก็ด้านชา ล้วนแต่ล้มลงกับพื้น

ด้านไปเฟิงซีได้ชัย ทว่าเยียนอิงโจวอีกทางกลับคืบชันหนัก สี่คนนั้น เห็นท่ากระบี่ของเขายิ่งมายิ่งอ่อนแรงจึงลงมืออย่างดุคั่นขึ้นเป็นทบทวี ดาบเล่มโตทั้งสี่กวัดแกว่งออกเป็นตาข่ายดาบผืนหนึ่งครอบเข้าใส่เขา ส่งให้ไร้หนทางหลบ พริบตาเดียวแผ่นหลังของเขาก็โดนฟันอีกหนึ่งดาบ ห่อผ้าที่อยู่บนหลังถูกฟันขาดร่วงลงสู่พื้น กล่องซึ่งอยู่ในห่อกลิ้งออกมา

ทำให้วัตถุสีดำมะเมื่อมกระเด็นออกจากกล่อง

ทันทีที่ทั้งสี่เห็นวัตถุซึ่งกระเด็นออกมาจากกล่องก็ละทิ้งเยียนอิงโจว โดยมิต้องนัดแนะ พุ่งเข้าหาวัตถุนั้นอย่างพร้อมเพรียง เยียนอิงโจวร้อนรนใจ อย่างใหญ่หลวง ตวาดเสียงเกรี้ยว เหนिर่างตามไป

ไปเฟิงซีเพิงรุกหกคนนั้นจนล่าถอยก็ได้ยินเสียงตวาดของเยียนอิงโจว จึงผินหน้าไปมอง นางสาวสะบัดมือ ภูษาขาวก็ลอยออกไปม้วนวัตถุนั้นขึ้น ครั้นมือซ้ายแบออก วัตถุเย็นเยียบก็ร่วงลงสู่มือนาง

เยียนอิงโจวเห็นนางรับไว้ก็ตะโกนจับพลันว่า "อย่า!"

ไปเฟิงซีเห็นอาการเขาเช่นนั้นก็รู้ว่าเขาพะวัคพะวนถึงของขึ้นนี้ อย่างยิ่ง จึงพลัดกายไปยังเบื้องหน้าเขาแล้วปลอบโยนว่า "วางใจเถิด ข้าไม่ทำของเจ้าหายหรอก"

เยียนอิงโจวเร่งเก็บเศษผ้าที่เคยเป็นห่อสัมภาระบนพื้นขึ้น คว่ำมือไปเฟิงซีไว้แล้วตวาดอย่างแผ่วเบาว่า "ปล่อยมือ!"

นางเห็นเขาถือสาถึงเพียงนี้ ในใจก็ผิดหวังอยู่พอควร เมื่อคลายมือออก วัตถุนั้นก็ร่วงลงสู่ผ้า นางเอ่ยปากเสียงเรียบว่า "ข้าไม่ชิงของของเจ้าหรอก" ระหว่างเอ่ยคำหางตาก็เห็นคนชุดดำเหล่านั้นตีวงล้อมเข้ามาอีกครา มือขวาจึงสะบัดขยับ ภูษาขาวอันแผ่งกำลังถึงสิบส่วนจุโจมเข้าใส่ทั้งสี่ คนเหล่านั้นหลบไม่ทันจึงถูกภูษาขาววาดลั้มนั่นถวนหน้า

เยียนอิงโจวคว้าข้อมือซ้ายของนางไว้ นิ้วมือเคลื่อนไหวไปสกัดจุดบนข้อมือซ้ายของนาง จากนั้นก็กล่าวกับนางด้วยความร้อนรน "เจ้ารีบกลับโอสถลงไปสักสามสี่เม็ด!"

ไปเฟิงซีถูกสีหน้าลนลานของเขาทำให้ยิ่งไป พอหุบตาลงมอง ถึงพบว่าฝ่ามือซ้ายของตนกลายเป็นสีม่วงเสียแล้ว ข้าร้ายสีม่วงนั้นยัง

กำลังแผ่ลูกกลมขึ้นไปยังแขวน แม้เยียนอิงโจวจะสกัดจุดไว้แล้ว ทว่าก็ได้แต่เพียงประวิงเวลาเล็กน้อย นางรู้โดยทันทีว่าวัตถุนั้นฉาบพิษร้ายแรงเอาไว้ และเมื่อนางสัมผัสเข้า พิษก็ซึมซาบเข้าสู่ร่างแล้ว จึงรีบล้วงไอศกเม็ดพุทธรักษาออกจากอกเสื้อ กลืนลงท้องต่อกันสองเม็ด

ชั่วจิตใจนี้ เหล่าคนชุดดำซึ่งนับว่าได้หายใจหายคอแล้วก็โอบล้อมเข้ามาอีกคำรบ

ทั้งสองสบสายตากันหนึ่งครา จากนั้นก็เหินร่างถอยไปด้านหลังหนีเข้าสู่ป่าทึบพร้อมกัน ยามนี้คนหนึ่งบาดเจ็บเป็นแผลฉกรรจ์ คนหนึ่งถูกพิษร้ายแรง มีอาจโรมรันกับสิบคนนั้นได้อีก และนอกจากทั้งสิบแล้ว จะมีตามมามากเท่าใดก็สุดรู้!

เยียนอิงโจวลากไปเฟิงซิงต๊ะบึง เริ่มแรกนางยังสามารถตามเขาทัน ทว่าไม่นานนักก็รู้สึกว่ายวแรงทั่วร่างราวกับถูกสูบออกไปทีละน้อยๆ ร่างกายยิ่งมากยิ่งขึ้นอ่อนแรง ศีรษะยิ่งมากยิ่งขึ้นหนัก หน้าอกเสมือนถูกบางสิ่งบีบรัด หายใจติดขัด ฝืนทำใจแข็งเพื่อชิงช้าลง

ส่วนเยียนอิงโจวบาดเจ็บแล้วบาดเจ็บอีก แรงฮึกเหิมและกำลังกายหมดสิ้นไปนานแล้ว ประกอบกับโหมวัง ชั่วครู่เดียวหัวสมองก็อ่อนล้า เร็วแรงเหือดหาย เขาโชเซ แล้วทั้งสองก็ล้มลงพร้อมกัน

"เจ้าไปเกิด" ไปเฟิงซิงกล่าวปนหอบ น้ำเสียงอ่อนแรงสุดทน ดวงตาเริ่มพร่าเลือน นางอดเย้ยหยันตัวเองมิได้ ยามปกตินางจะแยมยืมสังหารผู้คน กลับไม่ึกไม่ฝันว่าจะถึงกับมีวันเวลาที่อัปจนหนทาง ต้องนั่งรอความตายอย่างวันนีเช่นกัน

เยียนอิงโจวมองนางแวบหนึ่ง สายตานั้นลึกซึ้งอย่างยิ่ง ราวกับบางสิ่งถูกทิ่มแทงให้เจ็บปวด ส่งผลให้นางคืนสติได้สองสามส่วน ไปเฟิงซิง

สะบัดศีรษะกะพริบตา ต่อมาจึงค้นพบว่าใบหน้าอันมีเหงื่อกาฬไหล
ชุ่มโชกนั้นหล่อเหลาจนคายนึก ข้าสียหน้าก็ยังมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนั้น

เขาตะเกียกตะกายลุกขึ้น อุ่มนางไว้อย่างยากลำบากแล้ววิ่งตะบึงไป
ข้างหน้าต่อ ทว่าก็ไปได้อย่างเชื่องช้าเต็มที่ ส่วนทางด้านหลังก็ได้ยิน
เสียงฝีเท้าคนชุดดำไล่ตามมา

"คนโง่ รอดได้สักคนถึงอย่างไรก็ดีกว่า" ไปเฟิงซีพึมพำดำหนิ แต่กลับ
รู้ว่าเยียนอิงโจวหมายใจจะร่วมเป็นร่วมตายแน่แล้ว *บุรุษเอ๋ย...*นาง
ปลงอนิจจังมีทันจบก็พลันรู้สึกว่าร่างของเยียนอิงโจวชะงัก ฝีเท้าหยุดลง

นางเอียงศีรษะมอง ที่แท้เบื้องหน้าไร้หนทางแล้ว พวกเขาเยินอยู่บน
จุดสูงสุดของเนินเขาอันสูงชัน

"เราเดิมพันกันสักตั้ง หากชนะก็รอดชีวิต หากแพ้ก็ตายเสียด้วยกัน
เจ้ายินดีหรือไม่" เยียนอิงโจวกำหน้าถาม แขนที่อุ่มนางไว้วัดกระชับแน่น

"เอาสิ" ไปเฟิงซีเอ่ยอย่างอ่อนเปลี้ย จากนั้นก็แย้มยิ้ม "ตายทั้งที่
มีท่านขุนพลวายุกล้าร่วมผิงไปด้วยกัน อันที่จริงก็นับว่าคุ้มค่า"

เยียนอิงโจวมองนาง ไกล่กันถึงขนาดที่ลมหายใจจรดใบหน้า
ริมฝีปากได้รูปหว่านเพียงกระเปียดเดียว พรืบทานั้นไปเฟิงซีนึกสงสัยว่า
บุรุษผู้เป็นดังก้อนศิลาผู้นี้จะจุมพิตเข้าไ้หรือไม่

ทว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่ ดวงตาของเยียนอิงโจวดำขลับทว่าเจิดจ้า
เป็นพิเศษ เขาจ้องนางโดยไม่วางตา ต่อมาเมื่อเสียงฝีเท้าที่ด้านหลัง
กระชั้นชิดเข้ามา เขาก็กระซิบบ้างเสียงแผ่วเบาเหมือนถอนใจว่า "ได้ตาย
ร่วมกับไปเฟิงซี ข้าเยียนอิงโจวแม้ตายก็มีเสียตาย!"

กล่าวจบเขาก็ทอดนางแน่นแล้วกลิ้งลงเนินเขาไป ระหว่างนั้น
ไปเฟิงซีสัมผัสได้ถึงแรงสะเทือนและความปวดร้าวอันเกิดจากร่างกาย

กระแทกพื้น ทว่าไม่รุนแรง เพราะทั้งร่างของนางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ล้วนถูกเย็บนอึงโจรวบป้องกันไว้ในอ้อมอก แรงกระแทกและความเจ็บปวด เหล่านั้นถูกเขาสลายไปหนึ่งชั้น ที่เหลือมาถึงนางก็มีสาเหตุเท่าใดแล้ว หาก กลับทะลวงเข้าสู่ส่วนลึกในหัวใจของนางแทน

นี่เป็นครั้งแรกที่มีบุรุษผู้หนึ่งปกป้องนาง...

ชื่อเสียงของนางเลื่องลือตั้งแต่เยาว์วัย นับแต่ออกสู่ยุทธภพ เว้นจาก เฮยเฟิงซีแล้วก็ไร้ผู้ต่อกร แต่ไรมามีจำเป็นต้องให้ใครปกป้อง และแต่ไรมาก็หาผู้ใดคิดปกป้องไปเฟิงซีผู้มีวรยุทธ์เลิศล้ำไม่ แต่บัดนี้พฤติกรรมของ เย็บนอึงโจวเกี่ยวถูกความรู้สึกสายหนึ่งในส่วนลึกของหัวใจ ทำให้หัวใจ ของนางหวนไหวอย่างไร้สัมเสียดโดยมิทราบสาเหตุ

นางนั่งเฝ้าอยู่ในอ้อมอกเขา สัมผัสถึงแผ่นอกกว้างของบุรุษ ชีบซาบความอบอุ่นที่ได้รับการปกป้อง จากนั้นประสาทรับรู้ทั้งหมดก็ละ จากนางไปที่ละน้อย...ที่ละน้อย...

ใกล้ตายแล้วกระนั้นหรือ ความตายให้ความรู้สึกเช่นนี้เอง แท้จริงแล้ว ก็หาได้น่ากลัวไม่...

เขาเซวียนซานท่ามกลางราตรีด้ามืดแลดูเงียบสงบถึงสิบส่วน ทว่า เมื่อเลิกความวิเวกอันมืดมนชั้นนั้นขึ้น กลางป่ารกชัฏก็มีเงาร่างสีดำ หลายสายวูบผ่านเป็นระยะ แสงไฟและประกายดาบหลายสายวาววาม คละเคล้าด้วยเสียงโหยหวนซึ่งดังขึ้นกะทันหัน บางคราเป็นเสียงคราง อย่างอนาถสองสามที

ณ เชิงเขาเซวียนซาน ในคืนเดียวกลับมีกระโจมหลังน้อยอันทำจาก ผ้าเพิ่มมาหนึ่งหลัง ยามนี้มีคนในกระโจมสามคน คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ก็คือ

เฟิงกงจื่อผู้หล่อเหลางามสง่าเป็นที่หนึ่งนั่นเอง ข้างกายมีจงหลี่และจงหยวน ยืนคอยปรนนิบัติ

ครู่หนึ่งเขาก็แหงนหน้ามองไปยังท้องนภายามราตรีที่นอกกระโจม ตอนนี้เป็นยามที่ดวงจันทร์ลอยเด่นกลางเวหาพอดี "จงหลี่ ได้เวลาแล้ว" เขาสั่งเสียงเรียบ

"ขอรับ กงจื่อ" จงหลี่ก้าวออกนอกกระโจม โบกมือหนึ่งครา วัตถุชิ้นหนึ่งก็ลอยขึ้น เปล่งแสงเจิดจ้ากลางท้องฟ้า ชั่วพริบตาก็ดับลง

เพียงจิตใจเดียวกลางท้องฟ้าก็เกิดแสงจ้าขึ้นสี่แห่ง ล้วนแต่สว่างวูบเดียวแล้วดับไป ทว่าก็เพียงพอให้ผู้มีใจมองเห็นได้ชัดเจนตา

เฮยเฟิงชีรอให้แสงเจิดจ้าสี่แห่งนั้นมอดดับลงแล้วถึงยกถ้วยชาขึ้น เขาแยมฝาด้วยออก ก็มึนศีรษะดมกลิ่นหอมของชา จิบน้อยๆ หนึ่งคำ จากนั้นก็พยักหน้า "ใบชาไม่มากไม่น้อย เวลาที่ชงก็เหมาะเจาะพอดี หอมจางบางเบา รสชาติขมแล้วค่อยหวาน ไม่เข้มข้นไม่ฝาด เช่นนี้จึงเป็นชาติ"

"กงจื่อ แม่นางชียังอยู่บนเขาขอรับ" จงหยวนพลันเอ่ยขึ้น

"ด้วยฝีมือของสตรีผู้นั้น ย่อมสามารถลงเขาได้อย่างปลอดภัย" เขา 미อนาทรร้อนใจ เมื่อมืดยกขึ้น จงหยวนก็ปรี๋เข้ามารับถ้วยชาไปจากมือ "หากนางไม่อาจจะลงออกมา...เช่นนั้นก็มีคู่ควรเป็นไปเฟิงชีผู้ถูกขานนาม คู่กับข้า!" เขาแหงนหน้ามองไปยังหมู่ดาราพร่างพรายกลางนภา บางครา จะมีสามสี่ดวงที่เจิดจ้าเป็นพิเศษ

ยามนี้ ทางอุดรทิศแห่งเขาเซวียนซาน คบเพลิงหลายอันถูกจุดขึ้น

ยอดฝีมือจากทั่วทุกทิศในยุทธภพเสาะหามาแล้วเป็นเวลาหนึ่งวัน กับอีกครั้งคืน ยามนี้ทั้งเหนือยทั้งหิว แต่ละคนเสื่อผ้าเปียกชุ่ม สิ้นหน้า

อ่อนล้า

"มารดาฉันเถอะ เจ้าเยียนอิงโจวผู้นี้ซ่อนอยู่ที่ใดกันแน่" มีผู้บริภาษขึ้น
อย่างหงุดหงิดเดือดดาล

"นั่นซี ข้าเหนื่อยมาทั้งวัน ไม่ได้กินไม่ได้ดื่ม ล้วนแต่เป็นเพราะ
เยียนอิงโจวสมควรตายผู้นี้!" มีผู้ผสมโรง

"ยังมีไปเฟิงขึ้นอีกคน! หากมิใช่นาง ป้ายชั่วคราวคงอยู่ในมือพวกเรา
นานแล้ว!" มีผู้พาลโกรธถึงผู้อื่น

"ใช่แล้ว! นางหญิงน่ารักเกียจ ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน! หากวันใด
ตกอยู่ในเงื้อมมือข้า ข้าจะต้องจับนางมาแล้วเนื้อเถื่อนหนังเป็นพันเป็นหมื่นชิ้น
จึงจะคลายความแค้นในใจลงได้!" มีผู้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

"จอมยุทธ์เหอ ข้าว่าวันนี้พวกเราลงเขากันก่อนเถิด ฟ้ามืดเช่นนั้นแล้ว
หากคนไม่เจอหรือก มิสู้กลับไปพักเอาแรง รอจนกำลังวังชาคืนมาแล้ว
พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่" มีผู้เสนอ

"กล่าวได้ถูกต้อง" มีผู้เห็นพ้อง "หลังจากลงเขา เราก็ส่งคนมาเฝ้า
ตามทางออกแต่ละแห่ง ขอเพียงเยียนอิงโจวลงเขา เราก็ยอมจับตัวมันได้"

ผู้ที่ถูกเรียกว่า 'จอมยุทธ์เหอ' ก็คือเหอชวินนั่นเอง 'สำนักคุ้มภัย
เทียนชวิน (คุณธรรมฟ้า)' ของตระกูลเขามีสาขายู่ในแคว้นทั้งหก อิทธิพล
แข็งแกร่ง กอปรกับมีดวงมิตรบริวารไม่เลว จึงกลายเป็นหัวหอกของ
คนกลุ่มนี้อย่างกลายๆ

เหอชวินมองอาการอ่อนล้าของคนทั้งมวลแล้วพยักหน้าเห็นด้วย
"ก็ดี วันนี้พวกเราลงเขากันก่อน พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ เชื่อว่าเจ้าเยียนอิงโจว
นั้นคงหนีไม่พ้น"

ครั้นแล้วคนทั้งกลุ่มก็บ่ายหน้าลงเขา

ลงเขาย่อมเร็วกว่าขึ้นเขา อีกทั้งคนเหล่านี้ล้วนเป็นผู้ฝึกยุทธ์ มือเท้า
ปราดเปรี้ยว ประกอบกับแรงดึงดูดจากสุราเลิศรสอาหารโอชะที่ด้านล่าง
ผีเท้าของแต่ละคนจึงตั้งเหาะเหิน ลงมายังเชิงเขาในเวลาอันรวดเร็ว
เบื้องหน้าสามารถแลเห็นแสงไฟได้แล้ว อีกไม่นานก็จะคืนสู่โลกปกติ

ทว่าเดินแล้วเดินเล้ากลับพบว่าอย่างไรก็ออกไปไม่ได้เสียที ไปๆ มาๆ
อยู่หลายเที่ยวก็วนกลับมาที่เดิม และแสงไฟเบื้องหน้าก็ถูกคั่นด้วยระยะทาง
ช่วงหนึ่งอยู่ร่ำไป แลดูใกล้เพียงนั้น ทว่ากลับห่างเกินไปถึง

"วิชามารแล้ว! ไฉนพวกเราถึงวนกลับมาที่เดิมอยู่เรื่อย" มีผู้โวยวาย

"คงมิใช่ผีบังตากระมัง" มีผู้ร้องอย่างตื่นกลัว

เมื่อเวลาจวนหลุดออก ทุกคนก็พากันรู้สึกว่่าทั้งสี่ที่ครอบด้านดำทะมึน
ชวนประหลาด ลมภูเขาพัดมาหนึ่งหอบ เป่าให้คบเพลิงในมือผู้คนมอดดับลง
แล้วทั้งสี่ด้านก็จมสู่ความมืดมิด

"แม่จ๋า! ผีหลอก!" ทันใดนั้นมีผู้เอะอะด้วยความตื่นกลัว

"สวรรค์! มีผี! ช่วยด้วย!"

"อย่ามาดิ่งข้ามะ! ไสหัวไป!"

"ช่วยชีวิตด้วย! ช่วยด้วย..."

"ไปให้พ้น! เจ้าพวกผีร้าย! ข้าจะฟันเจ้าให้ม้วย!"

"อ้อ...ผีสังหารคนแล้ว!"

ในช่วงกะทันหัน คนที่ปกติเรียกตนเป็นวีรบุรุษผู้กล้าเหล่านี้แต่ละคน
หากมิใช่กุมศีระะหลบหัวซุกหัวซุน ก็เหวี่ยงดาบห้าหั้นเงาผีพวกนั้นด้วย
ความหวาดกลัวสุดขีด

ท่ามกลางความมืด มีเพียงเดือนดาวอ่อนแสงซึ่งแขวนอยู่บนฟ้า
เท่านั้นที่เห็นว่าพวกเขากำลังประหัตประหารกันเอง หยาดฝนโลหิตแดงฉาน

ย่อมผืนดินที่อยู่ใต้เท้าผืนนั้นจนสิ้น องค์เทพยพชาดถ้วนและชากสรรพวงค์
กองรวมกัน...

ในที่สุดเมื่อเวลาล่วงผ่านไปเนิ่นนาน เสียงร้องด้วยความพรั่นพรึง
และเสียงตะโกนเช่นฆ่าอันโหดเหี้ยมก็ยุติลง เชิงเขาทางทิศเหนือคั่นสู่
ความสงบ

ห่างไปหนึ่งลี้ มีแสงไฟส่องสามดวงกะพริบแสงอ่อนจางกลางราตรี
มืดมิด ประหนึ่งรอคอยผู้เร่งเดินทางฝ่ารัตติกาล

ไปเฟิงชีตื่นขึ้นในความเจ็บปวด ลืมตาก็พบว่าตนอยู่ในถ้ำกลางภูเขา
แห่งหนึ่ง กองไฟกองน้อยส่องแสงอ่อนๆ

ความเจ็บปวดส่งผ่านมาทางมือ เมื่อก้มมองก็เห็นว่ามือซ้ายถูกกรีด
เป็นรอย มีมือซ้ายเยียนอิง^๑ใจวาทบัพไว้แน่น กำลังใช้พลังภายในดูดพิษ
ของนางออก โลหิตที่หยดลงพื้นเป็นสีม่วง

"อย่า..." นางส่งเสียง จึงพบว่าเสียงของตนฟังดูอ่อนเปลี้ยเหลือทน
แผ่วเบายิ่งกว่าแม่วิ่ง นางคิดจะยับยั้งเขาแต่กลับมีอาจขยับเขยื้อนได้
นั่นเป็นพิษชนิดใดกันนะ ร้ายกาจถึงเพียงนี้! นางแตกตื่นอยู่ในใจ

เวลาล่วงไปเป็นนานกว่าเยียนอิง^๑ใจจะหยุดดูดพิษ เขาล้วงโอสถ
เม็ดพุททิจิตออกจากเสื้อนาง เทเม็ดหนึ่งมาขยี้จนละเอียดแล้วพอกลงบน
รอยกรีด จากนั้นถึงฉีกแขนเสื้อท่อนหนึ่งมาพันอย่างแน่นหนา

ขณะที่เขาทำทั้งหมดนี้ ด้วยแสงสว่างอันน้อยนิด ไปเฟิงชีก็เห็นมือ
ของเขาและมือของตนได้ชัดเจน สีม่วงบนมือนางไม่ค่อยจางลง ทว่าเขา...
แขนซ้ายทั้งท่อนกลายเป็นสีม่วงจนหมดสิ้น

พริบตานันความหวาดหวั่นบางอย่างก็จู่โจมเข้าเกาะกุมหัวใจ

นางนิกได้ว่าตนกลืนไอสมเม็ดพุทฺธจิตไปสองเม็ดแล้วซัดๆ เหตุใด
ตอนนี้พิษในร่างถึงยังไม่หมดไป ความคิดน่ากลัวอย่างหนึ่งวาบขึ้นในสมอง
ก่อกรวนให้นางสั่นสะท้านทั้งที่ไม่หนาว

"นี่คือพิษอันใด" นางถามเสียงแหบพร่า

"หญ้าเหว่ยมัน" เยียนอิงโจวตอบอย่างสงบ

หญ้าเหว่ยมัน...เจ้าแห่งพิษในได้หล้า!

"เจ้า...เจ้า..." นางมองใบหน้าเยือกเย็นนั้น อยากจะฟาดเขาสักขาด
ให้ได้สติ ทว่าก็ถูกความปวดใจขัดขวางไว้ ครึ่งค่อนวันกว่านางจะส่งเสียง
แหบแห้งว่า "สี่ขุนพลวายุน้ำค้างหิมะพิรุณแห่งจี้โจวล้วนแต่โง่งเงี้ยวเดียว
กับเจ้าหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นจริง ข้าก็ตะขิดตะขวงแล้วว่า 'กองทัพชิงฟ้า'
แห่งจี้โจวจะเป็นเพียงชื่อเสียงกลวงเปล่า อาศัยคนเชกเช่นเจ้า ไหนเลย
จะชิงเอาได้หล้ามาได้!"

"ข้าเยียนอิงโจวไม่เคยติดค้างน้ำใจผู้อื่น เจ้าเคยดูพิษให้ข้า บัดนี้
ข้าดูพิษให้เจ้า วันหน้ามีอันใดติดค้างกัน ยิ่งกว่านั้นการที่เจ้าถูกพิษ
ก็เพราะมีข้าเป็นต้นเหตุ" เยียนอิงโจวยังคงสีหน้าสงบนิ่ง

เขาก็มองมือนางที่อยู่มือของเขา มือข้างนั้นเรียวยาวบอบบาง
เนียนนุ่มดังหยก อมสีม่วงจางๆ งดงามอย่างวิเศษ มือคู่นี้เองที่ปล่อย
ภูษาขาวตามใจนึก คร่ำชีวิตและช่วยชีวิตได้ในพริบตา ที่จริงมือเช่นนั้น
คนเช่นนี้ ควรจะยืนอย่างชดช้อยอยู่ริมหน้าต่างคลุมม่านเขียวโปร่งบาง
คืบดอกกล้วยไม้ กัมศีระดอมดม ดวงตาแฝงด้วยรอยยิ้มจางๆ

"โลกนี้มีคนเช่นเจ้าได้อย่างไรกันนะ...รู้ทั้งรู้ว่าพิษร้ายไร้ทางแก้
ยังจะดูดีเข้าร่างตน? เจ้าอยากตายถึงเพียงนี้เชียวรี" ไปเฟิงซิดถอนใจ
อย่างสิ้นเรี่ยวแรง ทว่าจิตใจต่อมานางก็พลันหวนนึกถึงบางเรื่อง ทั้งร่าง

ดูดำดังลงสู่ถ้ำน้ำแข็งในทันใด

ไม่มีไอสมเม็ดพุทธรจิตเหลือแล้ว!

ไอสมเม็ดพุทธรจิตขวดหนึ่งมีแค่หกเม็ดเท่านั้น แต่เม็ดสุดท้าย
เพิ่งพอลงบนมือของนาง ส่วนเขา...โอกาสยึดชีวิตมิเหลือเสียแล้ว!

"ถึงจะกล่าวกันว่าพิษนี้ไร้ทางแก้ แต่เจ้าต้องฝืนต้านให้ได้เท่าที่จะไหว"
เยียนอิงโจวปล่อยมือ เงยหน้ามองนางอย่างเงยบังน "ไปเฟิงซีไม่ควรเป็น
ผู้ที่ตายอย่างง่ายดายถึงเพียงนี้"

"เจ้าเล่า? เจ้าไม่เห็นค่าชีวิตตนถึงเพียงนี้เสียว?" นางจ้องคาดคั้นเขา
ภายใต้แสงไฟใบหน้าคมคายนั้นไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ แต่ดวงตาทั้งคู่กลับ
แฝงไว้ด้วยบางสิ่งซึ่งเถาโถมรุนแรง

เยียนอิงโจวลุกขึ้นดับกองไฟอย่างกะทันหัน จากนั้นถึงเดินไปยัง
ข้างถ้ำ ตรวจตราครุ่นหนึ่งแล้วย้อนกลับมาหาไปเฟิงซี เขาเคลื่อนย้ายนางไป
ซ่อนไว้ยังส่วนลึกของถ้ำอย่างเรียบร้อย

"คนชุดดำพวกนั้นไล่มาถึงแล้วหรือ เจ้า..." นางจะถาม ทว่าถูกเขา
สกัดจุดไว้ในทันใด

ฝ่ามือใหญ่หยาบกร้านได้ผ่านแก้มของนาง คล้ายกับไม้กล้ำสัมผัส
นาน เพียงไล่ผ่านเบาประหนึ่งแมลงปอแตะผ่านผิวน้ำแล้วหดกลับไป
อย่างรวดเร็ว เขากุมด้ามกระบี่ที่เอาจหนักแน่น หมุนกายบ่าหน้าออกจากถ้ำ
ในฉับพลัน

อย่าไป! อย่าไป!

ไปเฟิงซีถูกร้องอย่างบ้าคลั่งในใจ มองแผ่นหลังที่กำลังจะหายลับไป
ด้วยความร้อนรน

อย่าไปนะ หากไป...ก็มีแต่ตายสถานเดียวเท่านั้น!

เยียนอิงโจวชะงักฝีเท้าราวกับได้ยินเสียงร่ำร้องของนาง เขา
ผินศีรษะกลับมามอง นิ่งอันไปครู่หนึ่ง เหตุผลและอารมณ์ขัดแย้งกัน
ในสมอง ทำยที่สุดก็เคลื่อนเท้ากลับมาข้างกายนาง

ท่ามกลางถ้ำอันมืดมิดยังคงสัมผัสได้ถึงความร้อนในสายตาเขา
และแล้วเขาก็ก้มศีรษะลง กระซิบแผ่วเบาที่ข้างหูนางว่า "ข้าจะกลับมา!
ชาติภพหน้าข้าจะกลับมาหาเจ้า! ชาติภพหน้าข้าจะไม่อาลัยแน่นอน!
เฟิงซี จดจำข้าเอาไว้!"

ริมฝีปากเขาสัมผัสอย่างแผ่วเบา ไล่ผ่านนุ่มนวลดุจขนนกแล้ว
พลันตกลงอย่างหนักหน่วง เขากัดฟันแรงหนึ่งครา ไปเฟิงซีรู้สึกเพียงว่า
ริมฝีปากปวดแปลบ จากนั้นปากก็ได้ลิ้มรสความสลายหนึ่ง ของเหลวร้อนผ่าว
หยดลงบนใบหน้า ไหลผ่านไปสู่อริมฝีปาก ท่ามกลางรสความผสมด้วย
ความเค็มอันขมขื่น สิ่งสุดท้ายที่เข้าสู่สายตาก็คือดวงตาคู่ที่แม้จะอยู่ใน
ความมืดก็ยังเจิดจ้าเหมือนดวงดาว ในตาคู่นั้นมีแสงใสกระจ่างและ
แวววาวราวกับไม่สิ้นสุด

หยาดน้ำตาหลังเป็นสาย

จะเป็นของนางหรือของเขา? ก็ไม่อาจรู้ได้

รู้เพียงแต่ว่าเงาร่างสีดำนั้นก้าวออกนอกถ้ำไปในที่สุด รู้เพียงว่า
เบื้องนอกมีเสียงดาบและกระบี่ รู้เพียงแต่ว่ากาลข้างหน้าคงไม่ได้พบกัน
อีกแล้ว...

4

ฝนกลางในนังเลอะเลือน

ดวงตะวันสีแดงลอยขึ้นทางบูรพาทิศ ปักขากกลางนาก็ขับขาน
บุปผชาติคลี่กลีบคายเกสร วันใหม่เริ่มขึ้นอีกครั้ง

เมื่อลิ้มตาขึ้น สิ่งทีเข้าสู่คลองจักษ์ก็คือผ้าสีขาวราวหิมะประดับด้วย
ลายกล้วยไม้ป่าสามสีดอก งามผุดผาด

"ตื่นแล้วหรือ" เสียงทักทายราบเรียบดังขึ้น

ครั้นหันศีรษะมองไปก็พบว่าบนตั่งนุ่มข้างหน้าต่างมีร่างเฮยเฟิงซี
เอนพิงอยู่ เขากำลังลืมรสชาหอมกรุ่น ไบหน้าหล่อเหลาอมยิ้มน้อยๆ ดูสดชื่น
เบิกบาน

พอยกมือซ้ายขึ้นก็เห็นว่าสีม่วงชวนพรันพริงนั้นหายไปแล้ว พิษ
สลายสิ้น นางได้เกิดใหม่เป็นมนุษย์อีกหน...ส่วนเขาเล่า?

"เยียนอิงโจวเล่า" ทันทีที่เอ่ยปากริมฝีปากก็เจ็บแปลบขึ้นเป็นระลอก

"ตายแล้ว" เสียงเขาราบเรียบไร้ความรู้สึก

นางหลับตาลง หัวใจปวดร้าว เขาเอาชีวิตของตนแลกกับชีวิตของนาง
จนได้!

"ป้ายชั่วคราวแล้ว"

"ไม่มี" ยังคงเป็นคำตอบอันราบเรียบ

เช่นนั้นกลุ่มคนชุดดำคงชิงไปแล้ว! คนเหล่านั้น...ดูจากกระบวนท่า
วิชาดาบต้องเป็นคนของพรรคตัวนูน (คร่าวิญญาณ) เป็นแน่แท้!

"เจ้าไปถูกพิษได้อย่างไร ช่างเหนือคาดของข้านัก" น้ำเสียงเฉื่อยแฉะ
ล้อเลียนอย่างยืดยาวในคราวเคราะห์ของผู้อื่น ทั้งคล้ายกับซ่อนเร้นความโล่งใจ
บางประการไว้ด้วย

"ป้ายชั่วคราวมีพิษ เผลอไปแตะเข้า" นางตอบอย่างอ่อนล้า

"ถ้าเจ้ายอมส่งสารถึงข้า บางทีข้าอาจจะช่วยเยียนอิงใจได้" เฮยเฟิงซี
หยัดกายขึ้น ย่างเท้ามาถึงข้างเตียง โนม่วงสังเกตุสังกาสีหน้าของนาง

"ส่งสารถึงเจ้า?" ไปเฟิงซีฟังแล้วยิ้มอย่างเยินชา ผู้ใดจะรู้ว่ามุมปาก
จะขยับมากเกินไป ทำให้เสียวแปลบขึ้นอีกคำรบ นางทาบทมือลงบน
ริมฝีปากโดยไม่รู้ตัว ตรงนั้นมีรอยแผลเล็กๆ อยู่

เฮยเฟิงซีมองตามการเคลื่อนไหวของนาง เห็นบาดแผลบนริมฝีปาก
รอยยิ้มคงเดิม ทว่าในดวงตามีความอึมครึมเจืออยู่

"ส่งสารถึงเจ้า ให้เจ้าเร่งตามมาถึงก่อนหนึ่งก้าว ป้ายชั่วคราวก็เป็น
ของเจ้าแล้ว มิใช่หรือ" ไปเฟิงซีจ้องเขาตรงๆ แววตาแฝงความถากถาง
"น่าเสียดาย ข้าทำให้เจ้าพลาดโอกาสที่งดงามครั้งนี้แล้ว"

"เจ้า!" เฮยเฟิงซีเสียงขรม แต่เพียงชั่วพริบตาก็ยิ้มอ่อนคลายอีกครั้ง
"อย่างน้อยเขาก็จะไม่ตาย กับคนอย่างเขา เจ้าก็รู้ว่าข้าจะไม่ลงมือ"

"เจ้าไม่สังหารเขา แต่หากเสียป้ายชั่วคราวไป เขาก็ไม่รอดอยู่ดี"

คนเยี่ยงนั้นย่อมต้องป้ายอยู่คนอยู่ ป้ายหายคนม้วย" นางเห็นกลัวไม่ป่าสามสี่ดอกที่เหินกระโจมนั้น สักขณะนั้นสติก็เลอะเลือน ถึงกับเห็นเป็นเงาหลังสีดำอันมุ่มมันไร้เสียดายที่ก้าวไปยังนอกถ้ำ

"ป้ายอยู่คนอยู่ ป้ายหายคนม้วย? หึ ในใจเจ้าเขาถึงกับเป็นวีรบุรุษผู้ศรัทธาคำฟ้าท้าเหยียบดิน" เฮยเฟิงชีนั่งลงข้างเตียง มองสีหน้านาง ใบหน้าประดับด้วยยิ้มบางๆ สุกุมคมคายงามสง่าดังเดิม แต่ว่าวาจาที่เอ่ยจากปากมีแววเย็นยะเยือกและโลหิตซุ่มซอกเท่านั้น "แต่วีรบุรุษผู้นี้ของเจ้าก็เพียงกระนั้นๆ แค่นคนพรรคตัวนหุสลิปคนก็รับมือไม่อยู่ ทั้งชีวิตลงสู่น้ำพุเหลือง*"

ขณะเอ่ยคำสาตายเขาไม่ละจากไปเฟิงชีแม้แต่บ่อย รวากับคิดจะค้นหาบางสิ่ง ทว่านางจ้องมองเพดานกระโจมน สีหน้าไร้อารมณ์

"จๆ เจ้าไม่รู้สินะ วีรบุรุษผู้นั้นของเจ้ารับดาบไปทั้งสิ้นสามสิบสองแผล บาดแผลที่ทำให้ถึงชีวิตก็คือสามแผลบนหน้าอก แต่เขาก็ใช้ได้หาส่งเสียงร้องสักคำไม่ ก่อนตายยังลากคนพรรคตัวนหุสลิปลงหลุมไปด้วยอีกเจ็ดคน แม้แต่ข้าก็ยังนับถือในความห้าวหาญไร้เกรงกลัวของเขา เพียงแต่วรยุทธ์อ่อนด้อยไปเล็กน้อย" ว่าแล้วยังยกนิ้วสองนิ้วขึ้นแสดงระยะห่างสั้นๆ อีกด้วย

ในที่สุดสาตายของไปเฟิงชีก็ละจากกระโจมนฝ่ามาหยุดที่ใบหน้าเขา กล่าวอย่างทั้งเยือกเย็นทั้งราบเรียบว่า "จึงจอกดำ เจ้ากำลังละอายที่กล้าหาญสู้เขามาได้อย่างนั้นหรือ"

"ฮ่าๆ..." เฮยเฟิงชีหัวเราะลั่นราวกับได้ฟังเรื่องเล่าที่ชวนหัวที่สุด ทว่าแม้จะระเบิดเสียงหัวเราะเช่นนี้ ท่วงท่าก็ยังคงสง่างามชวนให้จิตใจชื่นบาน "สตรี ข้าหลงนึกว่าเจ้าอยากรู้วีรกรรมอันกล้าหาญของเขาเสียอีก"

* น้ำพุเหลือง หมายถึงยมโลก ที่อาศัยของผู้ที่ตายแล้ว

ไปเฟิงชีคลียิ้มบาง "ความกล้าหาญของขุนพลวายุกล้าเป็นที่ประจักษ์ทั่วหล้า หาใช่เป็นคุณธรรมจอมปลอมเช่นจิ้งจอกบางตัว มีแต่ชื่อเสียงอันกลวงเปล่า"

"เคยได้ยินคำกล่าวหนึ่งหรือไม่ คนดีอยู่ไม่ยัด ตัวร้ายอยู่พันปี ท่านวีรบุรุษเยี่ยงใหญ่ของเจ้าอายุสั้น ส่วนผู้ที่ปากเจ้าว่ามีคุณธรรมจอมปลอมกลับยังอยู่ดีมีสุข มิแน่ว่าจะอยู่ได้นานกว่าเจ้าอีกด้วย" เฮยเฟิงชีไม่ถือสาสักนิด

"นั่นเพราะสวรรค์ไม่มีตา" ไปเฟิงชีหลับตาลงไม่เหลียวแลเขาอีก เฮยเฟิงชียิ้มอย่างไม่เก็บมาคิด เขียดยกยขึ้นหมายจะจากไป แต่เดินไปไม่กี่ก้าวก็หยุดลง

"เจ้ารู้หรือไม่ ตอนข้าพบเขา เขายังเหลือลมหายใจเอือกสุดท้าย แต่มีอาจส่งเสียงพูดได้แล้ว แค่มองข้าแวบหนึ่ง จากนั้นตาทั้งสองก็จ้องเหม็งอยู่ที่ปากถ้า จนกระทั่ง...สิ้นใจ"

เสียงของเฮยเฟิงชีทุ้มและเบา คล้ายแผ่วไถ่ด้วยบางสิ่ง พอสิ้นกระแสดวงก็หมุนร่างจากไป แต่เมื่อเดินถึงข้างประตูก็ผินหน้ากลับมามองคราหนึ่ง และก็ได้เห็นหยาดน้ำตาใสบริสุทธิ์หยดหนึ่งค่อยๆ ไหลลงบนหมอนซึ่มหายไปในพริบตา ไร้ร่องรอยใด

"เจ้าชอบเขาแล้ว?"

เมื่อวานนี้หลุดออกไป ทั้งสองลั่นตกตะลึง

คนหนึ่งเยาะหยันตัวเอง ถามเพื่ออันใดกัน นี่เกี่ยวอะไรกับตนด้วย

คนหนึ่งใจเต้น ความปวดร้าวอีตึดในอกนั้นเป็นเพราะชอบหรือกลัวหรือ ผู้ที่รู้จักเพียงสองวัน?

เฮยเฟิงชีมลักประตูออก ทิ้งไปเฟิงชีให้เอนกายอยู่เฉยๆ คนเดียว

ชอบ? ไม่กระมัง

ไม่ชอบ? ก็มีใช้ไว้ความรู้สึกไปเสียทั้งหมด

หากมิได้มารู้จักกันในสถานการณ์เช่นนั้น ขุนพลวายุกล้าแห่งจีโจว กับไปเฟิงซีผู้เป็นชาวยุทธคงมิได้มีโอกาสมาพบหน้ากันนัก หากมาอยู่ตรงหน้า บางทีอาจเดินเฉียดไหล่ผ่านไป บางทีอาจแค่พยักหน้ายิ้มให้ หรือหลังจากช่วยเขาครั้งแรกก็อาจแยกย้ายไปคนละทาง เมื่อกาลเวลาล่วงผ่านไป เขาและนางก็จะค่อยๆ ลืมเลือนอีกฝ่าย บางทีคราใดย้อนคิดถึงอดีตนางก็จะนึกถึงขุนพลวายุกล้าผู้ฝังผายร่างสูงเจ็ดเศียร ทว่าหน้าแดงได้ง่ายๆ ผู้นั้น

แต่โชคชะตากลับกำหนดให้พวกเขาพบเจออีกครั้ง ร่วมเป็นร่วมตาย

เยียนอิงโจว เกรงว่าที่นั่นหลังก้าวออกจากถ้ำอย่างเด็ดเดี่ยวนั้น จะประทับมั่นคงอยู่ในใจนางตลอดกาล

ไม่ว่าเวลาจะล่วงผ่านไปนานเพียงใด เขา...จะเป็นผู้ที่นางไม่อาจลืมเลือนได้ตลอดกาล

เมื่อตะวันอยู่กลางศีรษะ เฮยเฟิงซีก็ก้าวเข้ามาในห้องอีกครั้ง และพบว่าไปเฟิงซีลุกจากที่นอนแล้ว นางกำลังเอนกายอยู่บนเตียงนุ่มข้างหน้าต่างทอดสายตามองไปด้านนอก เป็นอาการเจีบสงบที่พบได้น้อยครั้ง

นอกหน้าต่างมีต้นอุ้ง* ต้นหนึ่ง ใบเหลืองสีเทาใบปลิวร่วงเป็นครั้งคราในห้องเจีบถึงสิบส่วน เจีบจนได้ยินเสียงแผ่วเบาอันเกิดจากใบไม้ร่วง

"จงหยวนบอกว่าเจ้ากินน้อยมาก" เสียงเบาๆ ของเฮยเฟิงซีทำลายความวิเวกในห้อง

* ต้นอุ้ง หรือ Chinese parasol tree เป็นไม้ยืนต้น ใบหยักคล้ายรูปฝ่ามือ ดอกเป็นช่อสีขาวม่วง ไม้เนื้อเหนียว ใช้ทำเครื่องดนตรี ตามตำนานจีนเชื่อว่าพญาหงส์จะเกาะอยู่บนต้นอุ้งเท่านั้น จึงนับเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

"ไม่อยาก" ไปเฟิงซี่ยังคงมองหน้าต่าง ตอบอย่างเฉื่อยเฉื่อย

"ข้างเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์แห่งใต้หล้าโดยแท้ ผู้ที่เห็นแก่กินมาแต่ไหนแต่ไรอย่างเจ้าถึงกับไม่อยากกินอาหาร ข้าพึงคิดไปใช่หรือไม่" เฮยเฟิงซี่เลิกคิ้วมองนาง

เมื่อสดับวาจานี้ ไปเฟิงซี่ก็หันหน้ามาลงตาใส่เขา "เจ้าถึงขั้นให้ข้ากินแต่โจ๊กเปล่า!" ของซิดจี้ดไร้รสชาติพรรคอย่างกับน้ำเปล่ากับข้าวเปล่า ใครเล่าจะพิสมัยได้ลง!

"คนป่วยก็ควรกินอาหารรสจืด" เฮยเฟิงซี่กล่าวอย่างชอบด้วยเหตุผล

"กงจื่อ โอสถต้มเสร็จแล้วขอรับ" จงหลียกโอสถชามหนึ่งเดินเข้ามา

"ให้ข้าเถอะ" เฮยเฟิงซี่รับชามโอสถไว้แล้วก็มึนศีรษะดม ไบหนามีแววขบขันรูปรูปร่าง "เดิมทีข้ายังนึกว่าผู้ถูกพิษหญ้าเหว่ยมันน่าจะช่วยไม่ได้แล้ว เช่นนี้ในโลกก็จะเหลือ 'เฟิงซี่' อย่างข้าคนเดียว" แต่ผู้เดียว

"แล้วเจ้าช่วยด้วยเหตุใดเล่า ถ้าเจ้าไม่ช่วย ข้าก็ไม่โทษเจ้า ถึงเจ้าช่วยข้าก็ไม่ซาบซึ้ง เพราะอย่างไรจึงจอกดาเยี่ยงเจ้าก็หาเคยกระทำสิ่งใดด้วยเจตนาดีไม่" ไปเฟิงซี่มองโอสถชามนั้น ในตามีเค้าวาดหว่นละล้าละลัง

"หากโลกนี้ขาดไปเฟิงซี่อย่างเจ้าสักคน ข้าจะมีเยียบเหงาเปื้อน่ายเกินไปหรือ" เฮยเฟิงซี่เดินเข้ามาใกล้นางด้วยรอยยิ้มละไม

"หิ ถ้าข้าตายไป โลกนี้ก็ไม่มีผู้ใดที่รู้โฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้าแล้ว เจ้าคงจะต้องเหงามากจริงๆ" ไปเฟิงซี่แค้นเสียงเย็นชา จากนั้นก็ถามอีกว่า "โลกนี้มีโอสถใดที่สามารถแก้พิษหญ้าเหว่ยมันได้หรือ"

"เฮ้อ กล่าวไปแล้วก็ปวดใจ" เฮยเฟิงซี่ถอนใจยาวคราหนึ่ง ไบหนามีเปี่ยมไปด้วยแววเสียดาย "เสียบัวหิมะหยกพันปีของข้าไปหนึ่งดอก นี่สูงกว่าโอสถเม็ดพุทฺธจิตนับร้อยเท่าเชียวนะ นำมาช่วยคนที่ไม่รู้จัก

ซาบซึ่งเช่นเจ้า มิคุ้มค่าเลยแท้ๆ"

"บัวหิมะหยก?" ไปเฟิงชีตาเป็นประกาย "ได้ยินว่าบัวหิมะหยกปรุงเป็น
โสดแล้วจะหอมละมุน รสชาติออกหวานน้อยๆ?"

"แน่นอน" เฮยเฟิงชีด้จู้ถึงความโนใจนาง รอยยิ้มบนใบหน้าแผ่
เล่ห์กระเท่ห์ไว้หนึ่งส่วน "แค่บัวหิมะหยกตอนนั้นก็ให้เจ้ากินไปแล้ว ส่วน
โสดขามนี้เป็นโสดบำรุงสลายพิษชั้นเลิศที่หอมเทวดาอย่างข้าผู้นี้ปรุงขึ้น"

"เจ้าปรุงเอง?" ไปเฟิงชีหัวคิ้วขมวดมุ่น มองโสดขามนั้นประหนึ่งเห็น
สิ่งที่ชวนขนพองสยองเกล้าที่สุดในโลกา

"ใช่แล้ว ข้าปรุงเอง" เฮยเฟิงชีเห็นรอยในแวตตานางอย่างชัดเจน
รอยยิ้มบนหน้าก็ยิ่งแฉ่มขึ้นยินดี

"ข้าไม่ดื่มแล้ว ข้ากลัวว่าโสดนี้จะป็นพิษรุนแรงยิ่งกว่าเหวี่ยงมัน"
ไปเฟิงชีออกอาการเคลือบแคลง

"แม่นางชี กงจื้อของข้าพลิกเขาเซวียนซานทั้งลูกเพื่อตามหาท่าน"
จงหลี่เห็นไปเฟิงชีทำท่าไม่เห็นค่าในน้ำใจก็รู้สึกลัวว่าควรช่วยพูดให้กงจื้อ
ของตนบ้าง "หนาข้าตอนใช้บัวหิมะหยกแก้พิษให้ท่าน โสดเฟิงเข้าปาก
ท่านก็อาเจียนออกมา ดีที่กงจื้อ..."

"จงหลี่ เจ้าพูดมากอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไร อยากดัดเล็มลิ้นสักหน่อย
หรือไม่" เฮยเฟิงชีชายตามองจงหลี่

"ข้าขอตัวขอรับ กงจื้อ" จงหลี่เจียบเสียงทันควัน ตะลิตะลาน
ถอยออกไป

"สตรี มา ดื่มโสดได้แล้ว" เฮยเฟิงชีทรุดตัวลงบนตั่งนุ่ม ใช้ช้อนน้ำแกง
ตักโสดย่นไปถึงปากไปเฟิงชี

นางขมวดคิ้วเบือนหน้าหนี โสดนี้ต้องขมเป็นที่สุดและฝาดเป็นที่สุด

อย่างแน่นอน เพียงตมกลิ่นก็ชวนคลื่นเหียน "ข้ามีมือ ไม่ต้องรบกวนเจ้า"

"สตรี ข้าเป็นห่วงเจ้าหรอกนะ ต้องรู้ไว้ด้วยว่าผู้ที่ข้าบ่อนไอศถให้ด้วยตัวเองมีไม่มาก" เฮยเฟิงซี้ยิ้มน้อยๆ ช้อนในมือยังคงอยู่ตรงหน้าหญิงสาว

ไปเฟิงซี้หาได้ห้วนไห้ไม่ เปื่อนศึระะหนีสุดกำลัง ประสงค์แต่จะหลบให้พ้นเท่านั้น ไอศถนี้กลิ่นไม่ดีเอาเสียเลย นางจวนจะอาเจียนอยู่แล้ว

"หรือไปเฟิงซี้ผู้มีนามระบือทวยทรภถึงกับกลัวขม?" เขามองนางอย่างไม่สะทกสะท้าน "พิษในร่างเจ้ายังสลายไม่สิ้น ไอศถนี้ต้องดื่มอีกสามวัน"

"สามวัน?" ไปเฟิงซี้ได้ยินคำก็เบิกตากว้าง *สวรรค์ ดื่มอีกสามวัน! แค่คำเดียวก็เอาชีวิตนางไปครึ่งหนึ่งแล้ว!*

"สตรี เจ้ากลายเป็นทารกไปตั้งแต่เมื่อใดกัน ถึงขั้นกลัวกินไอศถราวกับเด็กสามขวบ" ในดวงตาหงส์ของเฮยเฟิงซี้เจือแววเสียดสี

"หึ!" ไปเฟิงซี้แค้นเสียงเย็นชา จากนั้นก็กลั้นหายใจ อ้าปาก อมช้อนไว้ แล้วกลืนไอศถลงท้อง คือนางขมวดเป็นปมทันใด จากนั้นปากก็อ้าออก พอสั่งเสียงแหวะหนึ่งครา ไอศถที่กลืนลงท้องไปแล้วก็ถูกขย้อออกมา เคะระหัดที่เฮยเฟิงซี้เคลื่อนไหวรวดเร็ว หลบได้ทันท่วงที หากไม่แล้วอาเจียนคงราวรดลงบนร่างเขาเป็นแน่

"ไม่เป็นไร เจ้าค่อยๆ อาเจียนไป ข้าให้จงหลิ่ตมเผื่อไว้อีกหม้อแต่แรกแล้ว" เฮยเฟิงซี้กล่าวเรียบๆ

ไปเฟิงซี้ได้ฟังดังนั้น หัวใจก็เย็นเฉียบไปกว่าครึ่ง นางหงนหน้ามองเขา สายตามีแววคับแค้น ทว่านางเก็บกลีบลงไปทันใด ต่อมาก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอย่างหาได้ยากว่า "จึงจอกดำ เจ้ามีไอศถเม็ดหรือไม่

โสดน้ำเซ่นนี้ข้าดื่มแล้วเป็นต้องอาเจียน"

"ไม่มี" เขาตอบอย่างหมดจดยิ่ง จากนั้นก็ตักโสดอีกช้อนไปจ่อที่ริมฝีปากนาง "หากเจ้าอาเจียนชามนี้หมดเมื่อไร ข้าจะให้หงส์ส่งมาอีกชาม ตอนดื่มโสดครั้งที่สองข้าจะเพิ่มหวงเหลียน* ลงไปอีกสักหน่อย"

ไปเฟิงซีได้ฟังดังนั้น มือก็ยื่นเข้าสู่แขนเสื้ออย่างไร้ผู้มเสียง ทว่ากลับได้ยินเฮยเฟิงซีกล่าวขึ้นว่า "ข้าลืมนบอกเจ้าไป ภูเขาขาวของเจ้าอยู่ที่ห้องข้า"

มือนางชะงักทันใด มองเขาอย่างเคืองแค้น จากนั้นก็หลับตาทั้งคู่ อ้าปากดื่มโสดแล้วปิดริมฝีปากอย่างแน่นหนา กลืนโสดลงท้อง ส่วนมือทั้งสองกุมเสื้อผ้าแน่น ใบหน้าย่นจนคล้ายมะระ

เฮยเฟิงซีมองอาการของนางด้วยรอยยิ้ม แต่เมื่อสายตากวาดผ่านรอยแผลบนริมฝีปากนาง แววตาก็ขมึนลง ช้อนในมือกดลงยังตำแหน่งนั้น โดยไม่รู้ตัว

"อา!" ไปเฟิงซีร้องเสียงหลง "จึงจอกดำ เจ้าข้าเดิมคนมีภัย! วันหน้าเจ้าอย่าตกอยู่ในเงื้อมมือข้าบ้างก็แล้วกัน ถึงตอนนั้น...อ้อ...อ้อ...แค่กๆ...แค่กๆ...จึงจอกดำ เจ้า..."

"เวลาดื่มโสดอย่าพูดจาเหลวไหลไร้สาระพวกนั้น" น้ำเสียงยังคงราบเรียบ ทว่าแยกแยะได้ไม่ยากถึงอารมณ์สาแก่ใจ

จงหลี่และจงหยวนที่อยู่ด้านนอกส่ายหน้าให้แก่กัน ไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าเหตุใดนางจึงผู้สุภาพอ่อนโยนกับใครต่อใครทั้งหมดกลับเป็นเยี่ยงนี้กับแค่แม่นางซี หรือเป็นเพราะฉายาของแม่นางซีอยู่ก่อนหน้าเขา?

สุดท้ายโสดก็หมดชาม สภาพไปเฟิงซีเหมือนหนีพ้นหัตถ์มัจจุราช

* หวงเหลียน เป็นพืชสมุนไพรชนิดหนึ่งของจีน ต้นสูงประมาณหนึ่งฟุต ดอกเล็กสีขาว รากมีรสขมใช้เป็นยาช่วยเจริญอาหารและแก้ท้องเสีย มักใช้ในความหมายว่าจิตใจกลัดกลุ้มทุกข์

"ซา!" นางอ้าปาก ออกแรงพ่นลม ปรารถนาจะปิดปากรสชาติในปาก ให้หมด

"หลังกินไอศกรีมหุ้มส้มซ่า เรื่องแค่นี้เจ้าก็ไม่เข้าใจ?" เฮยเฟิงชี้ วางซามไอศกรีมมือลงบนโต๊ะ จากนั้นถึงหยิบของกล่องหนึ่งมาจากถาด บนโต๊ะ "นี่บ๊วยแห้ง เจ้าเอาไว้แก้มเถอะ"

ไปเฟิงชี้รับมาจากมือเขาอย่างรอกไม่ไหว หยิบโยนเข้าปากทันทีหนึ่งชิ้น "เปรี้ยว!" นางอดย่นมือขึ้นตบแก้มทั้งสองข้างไม่ได้

เขาเห็นนางเป็นเช่นนั้นก็รู้สึกขำขัน "พูดออกไปคงไม่มีผู้ใดเชื่อ เป็นแน่ว่าไปเฟิงชี้ผู้โด่งดังกลัวการกินไอศกรีม"

"นี่ไม่เรียกว่ากลัว แต่เรียกว่าไม่ชอบ ชอบข้าพี่ชายข้าล้วนไม่ชอบ ทั้งนี้ นิสัยนี้สืบทอดมาจากบรรพชนของพวกเขา!" นางแก้ไขให้เขา เต็มปากเต็มคำอย่างชอบด้วยเหตุผล

"อ้อ?" แววดาเฮยเฟิงชี้ไหววูบ "ส่วนบรรพชนตระกูลข้ามีวิธีการอันหนึ่ง สืบทอดกันมา กล่าวไว้ว่าเมื่อพบผู้ที่กลัวขมไม่ยอมดื่มไอศกรีม ให้ขึ้นกรอก ลงไปเสีย ภายหลังหาของรสเปรี้ยวให้กินสักหน่อยก็เรียบร้อยแล้ว"

"วิธีการอันใดกัน!" ไปเฟิงชี้ย่นจมูกแค้นเสียง รอคจนรสเปรี้ยว อมหวานกลบรสขมแล้วนางถึงเหลือบมองเฮยเฟิงชี้ "จึงจอกดำ เจ้าพลิก เขาทั้งลูกจริงหรือ" เชื่อมิได้จริงๆ ว่าผู้ที่ชอบแสวงทำเป็นมีคุณธรรมผู้นี้ จะค้นเขาเขวียนซานเพื่อนาง

"ได้ยืนยันว่าจิตใจมีประเพณีโบราณอย่างหนึ่ง เมื่อบุรุษสตรีลอบพบกัน ในยามราตรีจะใช้จูมพิศแทนคำมั่นสัญญา และขณะมอบคำมั่นสัญญา หากกัตรีมีปากอีกฝ่ายเป็นแผล ก็แสดงว่าผิดจากคนผู้นี้จะไม่แต่ง เป็นตาย มิเสียใจ" เฮยเฟิงชี้จะสนใจคำถามของนางก็หาไม่ กลับเอ่ยเรื่องสัพเพเหระ

ขึ้นมาแทน

"ผิดจากคนผู้นี้จะไม่ต่าง...เป็นตายมิเสียใจ..." ไปเฟิงซีลูบริมฝีปาก
ลมหายใจร้อนผะผ่าวในความมืดนั้น น้ำเสียงแผ่วทุ้มเด็ดเดี่ยววนนั้น...

'ชาตภพหน้าข้าจะกลับมาหาเจ้า! ชาตภพหน้าข้าจะไม่อายุสั้น
แน่นอน! เฟิงซี จดจำข้าเอาไว้!' ...เป็นเช่นนั้นหรือหรือ มอบสัจย์สาบาน
สำหรับชาตภพหน้า? แต่มนุษย์เรามีชาตภพหน้าด้วยหรือ

เยียนอิงโจว...

ชั่วจิตใจนั้นบิวยแห่งรชหวานอมเปรี้ยวในปากกลายเป็นผาดขมไม่ผิด
กับโอสถ ยากจะกลืนลงคอ ในอกมีบางสิ่งดำดิ่งลงสู่เบื้องล่าง...ดังลึกลงไปสู่
มุมอันเร้นลับที่สุดที่ยังคงถูกซุกซ่อนไว้อย่างหวังลึก ชาตินี้อาจะมีวันผุดขึ้นมา
อีกเลย

"สตรี เจ้าไปสาบานรักกับผู้อื่นเสียแล้วหรือ" เฮยเฟิงซีบีบิวยแห่ง
ขึ้นหนึ่งขึ้นคล้ายจะป้อนให้นาง ทว่าเมื่อมาถึงริมฝีปากกลับกดเข้าไป
บาดแผลนั้นอย่างกะทันหัน

"โอ้ย!" ไปเฟิงซีเจ็บจนได้สติ มองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นก็ผินหน้าออก
นอกหน้าต่าง "จะเป็นไปได้อย่างไร นั่นคือประเพณีของจีโจว หาเกี่ยวอันใด
กับข้าไม่!"

"อย่างนั้นหรือ" บนหน้าเฮยเฟิงซีผุดรอยยิ้มชวนคิด สายตาหยุดนิ่ง
อยู่บนดวงหน้านางประหนึ่งจะพิเคราะห์บางสิ่ง

ไปเฟิงซีได้ยืนยันก็หันหน้ากลับมามองเขา สีหน้าราบเรียบถึงที่สุด
"จึงจอกดำ เจ้าไปฟังเรื่องเหล่านี้มาจากที่ใด หรือเจ้าปรารถนาจะหา
ใครสักคนมาลองประเพณีของจีโจว อาศัยรูปโฉมนี้ของเจ้าก็คงมีสตรี
เบ้าปัญญาไม่น้อยที่จะถูกลวงมาถึงมือเจ้าได้"

"หึ ไหนเลยจะต้องมอบสัตย์สาบาน" เฮยเฟิงชี้หัวเราะ แต่พอเห็นสีหน้าเยือกเย็น แวตตาคิมครีมนาง นายนดาสดำลึกลับก็สาดประกายจำวูบหนึ่ง ทว่าพริบตาเดียวก็หลุบตาเก็บซ่อนเอาไว้

ทั้งสองหมดอารมณ์จะปะทะฝีปากกันอย่างกะทันหัน ในห้องเงียบลงทันใด

ครู่ต่อมาเฮยเฟิงก็ลุกออกไป "พิษของเจ้ายังสลายไม่หมด พักให้มาก อย่าคิดฟุ้งซ่าน"

ไปเฟิงชี้มองเงาหลังที่จากไปของเขา แวตตานิ้งลึก

ยามสายัณห์ของวันถัดมา ไปเฟิงชี้มายังเชิงเขาทางทิศเหนือของเขาเซวียนซาน นางแหงนมองเขาเซวียนซานท่ามกลางแสงอัสดง ทิวทัศน์ยังคงงดงามดังภาพวาด หากได้เปลี่ยนแปลงไปสักเศษเสี้ยวเพราะมีวิญญาณวีรบุรุษผู้หนึ่งนิรโทษจวนวันตรีอยู่ ณ ที่แห่งนี้ไม่

นางก้าวเท้าเดินขึ้นเขา หมายถึงไปเยี่ยมคนผู้นั้นสักหน่อย แม้จะเป็นแค่หลุมศพก็ตาม

ทันใดนั้นปลายจมูกก็คล้ายกับได้กลิ่นบางอย่าง เมื่อก้มลงมองก็เห็นว่าบนพื้นหญ้าเหมือนเพิ่งถูกเก็บกวาด ทว่ายังเหลือคราบโลหิตจางๆ สองสามแห่ง ไปเฟิงชี้ขมวดคิ้ว เงยหน้าขึ้น แล้วสายตาที่ถูกศिलाหลายกอนดึงดูดไว้ ศिलाใหญ่เหล่านั้นมีผิวเรียบเสมอกัน ผิดจากศिलाตามธรรมชาติในที่แห่งนี้ เพราะเหตุใดถึงมาปรากฏที่นี่ได้ นางเดินเข้าไปมองให้ถ้วนถี่บนนั้นยังมีรอยดาบและกระบี่กรีดผ่านอีกด้วย

นางเหินร่างขึ้น ทิ้งกายลงบนต้นไม้สูงต้นหนึ่งแล้วมองไปรอบด้าน

ดังคาด ห่างไปไม่ไกลนักก็มีก้อนศिलाลักษณะนี้กระจายอยู่เช่นกัน

บางกอนถูกเคลื่อนย้ายมาแล้ว บางกอนก็ยังคงอยู่ในตำแหน่งอันลึกกลับ
นางพินิจพิเคราะห์ทิศทางที่ศิลาเหล่านี้วางอยู่ ทนได้นั้นความคิดหนึ่ง
ก็วาบเข้ามาในสมอง ส่งผลให้นางขาอ่อนยวบเจียนจะร่วงจากต้นไม้ จึง
รีบประคองร่างกายและจิตใจให้มั่นคง นับจำนวนศิลาเหล่านั้นโดยละเอียด
หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า...ไม่มากไม่น้อย หนึ่งร้อยสามสิบหกก้อนพอดี

มีผิดเลย...เป็นเช่นนี้จริงๆ ด้วย!

ทั้งที่อากาศยังคงร้อนอบอ้าว ทว่านางกลับรู้สึกถึงความเย็นเยียบ
สายหนึ่งซึ่งแผ่คลุมมาจากทั้งสี่ด้าน มันซึมตรงลงไปยังส่วนลึกของหัวใจ
ถึงแม้ที่มือคว่ำอยู่ส่งเสียงไล่กังวาน

ไปเฟิงซีเหินร่วงลงสู่พื้นดิน ปายหน้าขึ้นเขาต่อไป ทว่าหัวใจกลับ
ดำดิ่งลงสู่ก้นหุบเขา

กลางยอดเขาทางทิศใต้ หลุมศพใหม่แห่งหนึ่งเพิ่งถูกก่อขึ้น บน
ป้ายวิญญาณมีอักษรเรียงบ่งยี่ห้อคำ... 'หลุมศพเยียนอิงโจว'

ไปเฟิงซียืนอยู่หน้าหลุมศพหนึ่งไม่ไหวติงประหนึ่งกลายเป็นก้อนศิลา
เวลาล่วงผ่านไปนานถึงยี่สิบขวบออก แต่อักษรบนป้ายอย่างแผ่วเบา
ในใจมีแต่ความโสกศัลย์

บุรุษเอกเช่นนี้ต้องมานิทรราชวันวันรียังที่แห่งนี้เสียแล้ว เมื่อ
สามวันก่อนยังเป็นคนที่มีชีวิต คล่องแคล่วมีเลือดมีเนื้อ เขายังเคย
ตระกองนางไว้นั่น ใช้ร่างกายปกป้องนาง

น้ำตาหยดหนึ่งรดลงบนป้ายศิลา ไปเฟิงซีย่อกายลงมองป้ายวิญญาณ
เยียนอิงโจว สุดท้าย...สุดท้ายแล้วเจ้าตายด้วยมือผู้ใดกัน หาก
เป็นพรรคตัวนุหน ข้าจะแก้แค้นให้เจ้าแน่! หากเป็นเขา...หากเป็นเขา...

เวลาเคลื่อนคล้อย แสงสายัณห์เก็บความอวรณ์สุดท้ายที่มีต่อ แผ่นดินอันไพศาลลง โคมสู่อ้อมกอดกว้างใหญ่ไร้ขอบเขตของปัจฉิมทิศ ม่านนภาสีดำทิ้งตัวลงอย่างอ้อยอิ่ง ครอบคลุมผืนฟ้าและแผ่นดิน อำพราง ขุนเขาสีคราม ธาราเขียว บุปผชาติแดง และหมู่บ้านห่มไว้

"เจ้าจะก่อกระท่อมไว้ทุกซอกตรงนี้เลยหรือไม่" ท่ามกลางอนธการ แห่งสายัณห์ เกรว้างสง่าของเฮยเฟิงชี้ก้าวเข้ามาอย่างแหล่มชัด

ทันใดนั้นภาษาขากก็ลอยออก พันรอบคอเขาในพริบตา

ไปเฟิงชี้หมุนร่าง มือกุมภาษาขากแน่น ดวงตาทั้งคู่เย็นเยียบดุจน้ำแข็ง

เฮยเฟิงชี้ไม่เขยิบเขยื่อน ยืนนิ่งอย่างผ่าเผย ปล่อยให้ภาษาขาก พันรอบลำคออย่างกระชับแน่น และแน่นขึ้นไปอีก

"เหตุใด เหตุใดต้องโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้" นางเค้นเสียงลอดไรพนักมกริบดังคมดาบ

"เจ้ารู้แล้ว?" น้ำเสียงเฮยเฟิงชี้ยังคงสุ่ม

"ทางขึ้นเขาทั้งเหนือใต้ออกตก ถึงเจ้าจะเก็บกวาดแล้ว แต่ก่อนศิลา และคราบเลือดที่เหลืออยู่พวกนั้นก็มากพอให้ข้ามองออก ที่ตรงนั้น เคยเป็นที่ตั้งของค่ายกลอสูร! เจ้าถึงกับตั้งค่ายกลอสูร! คือนั่นเห็นที่ว่า คนทั้งพันกว่าคนบนเขาถูกนี้หาได้มีผู้ใดเดินกลับออกไปไม่ ล้วนแต่ทั้งชีวิตไว้ที่นี้ทั้งสิ้น!" มือที่กระชับภาษาขากไว้สั่นสะท้าน ไม่ทราบว่าจะเกิดจาก แรงแค้นหรือความเศร้า "เพื่อป้ายข้าวกาพขึ้นเดียวเจ้าถึงกับอำมหิตเช่นนี้ เจ้าก็ต้องการครอบครองป้ายข้าวกาพโดยไม่แย่งวิธีเช่นเดียวกับคนเหล่านั้น? หลงคิดไปว่าหากครอบป้ายแล้วก็จะสามารถบัญชาทั่วห้ได้?"

"ไม่ว่าข้าทำเรื่องใด อาจอำพรางจากคนทั่วห้แล้ว แต่อำพรางจากเจ้า ไม่ได้อยู่ผู้เดียวจริงๆ เสียด้วย" เฮยเฟิงชี้ถอนใจแผ่วเบา "มิผิด ค่ายกลอสูร

ข้าเป็นคนตั้ง คนทั้งหมดบนเขาเซวียนซานในคีนันนั้นนอกจากเจ้าแล้ว ก็ล้วนแต่ฝังร่างไว้ที่นี่"

เขากล่าวอย่างไม่อนาทรร้อนใจ รวกับการคร่ำครวญของคนนับพัน ไม่ผิดอันใดกับขี้เษษฐลิบนั้ว เมื่อสิ้นวาทะ ภาษาชาวที่พันอยู่รอบลำคอ ก็แน่นขึ้นอีกหลายส่วน

"สุดท้ายป้ายชั่วคราวก็ตกอยู่ในมือเจ้า? เพื่อมิให้ผู้ใดรู้เจ้าจึงสังหาร คนที่อยู่บนเขาเซวียนซานในคีนันจนสิ้น?" ไปเฟิงชี้จ้องเขา ทันใดนั้นก็รู้สึกวามบูรุษผู้นี้แปลกหน้าเหลือเกิน นี่คือนายเฟิงผู้ซึ่งรู้จักกันลึกกว่าปี ยอมให้นางหยอกล้อด่าว่าตามใจผู้นั้นจริงๆ หรือ เขาไม่เคยอ้ามิตเฉียบขาด ถึงเพียงนี้มาก่อน!

"ใช่" เฮยเฟิงชี้ตอบอย่างหมดจด "คีนันนั้นเรื่องแทบจะทุกประการ ล้วนแต่อยู่ใต้การควบคุมของข้า ทว่าป้ายชั่วคราวเป็นของปลอมกลับอยู่เหนือความคาดหมาย"

"ปลอม?" ภาษาชาวในมือไปเฟิงชี้คลายลง

"คาดว่าเยียนอิงโจวก็ได้บอกเจ้าไม่ ป้ายชั่วคราวในมือเขาเป็นของปลอม หลังจากพวกเขาได้ป้ายมาครอง ในที่แจ้งก็บอกว่าให้ขุนพล วายุก้าวรกรักษาป้ายกลับแคว้น ดึงให้คนทั่วหล้าตามแย่งชิง ในที่ลับ กลับให้ผู้อื่นนำป้ายจริงไปส่ง" เฮยเฟิงชี้ถอนหายใจยาว

ไปเฟิงชี้ได้ยินดังนั้นก็ยิ้มน้อยๆ "มิน่าเล่า เมื่อข้าถามถึงป้ายชั่วคราว เจ้าถึงตอบว่า 'ไม่มี' สิ่งทีล่อให้คนมากมายต้องเอาชีวิตไปทิ้งคือป้ายปลอม ขึ้นหนึ่ง ช่างน่าหัวเราะจริง!" สายตาของนางเปลี่ยนไปจับที่ป้ายวิญญาณ "ส่วนเขาก็ถึงขั้นยอมแลกชีวิตเพื่ออารักขาป้ายปลอมนั้น"

"ได้ยินว่าสี่ขุนพลวายุนำค่างหิมะพิรุณล้วนแต่จงรักภักดีต่อเชื้อเชื้อ

แห่งจิตใจ บุกน้ำลุยไฟไม่เกรียงอ่น เห็นที่วาจานั้นคงไม่ปลอมแปลง" เฮยเฟิงซีมองไปทางหลุมศพ ในดวงตาฉายแววชื่นชม "เพื่อให้ป้ายจริงถูกส่งกลับ แคว้นอย่างปลอดภัย เย็นนิจใจถึงกับนำป้ายปลอมมาล่อให้คนทั่วหล้าไล่สังหาร จนกระทั่งตายก็ไม่คายความจริง ใจภักดีเยี่ยงนี้หาได้ยากยิ่ง"

"ไม่ว่าป้ายจะเป็นของจริงหรือปลอม ผู้คนมากมายต้องตายตกด้วยมือเจ้านั้นเป็นเรื่องจริง" ไปเฟิงซีมองเฮยเฟิงซี ประกายในดวงตาซับซ้อน "แม้เจ้าจะขึ้นชื่อเรื่องคุณธรรม ทว่าข้ารู้มาโดยตลอดว่าเจ้าไม่ทำเรื่องที่ดีไม่ได้ผลประโยชน์ ข้าแค่ไม่นึกฝันว่าเจ้าจะเล็ดเย็นถึงเพียงนี้ ทหารเป่ยโจวเหล่านั้นก็แค่ทำตามบัญชา ชาวยุทธ์เหล่านั้นหลายคนถูกหลอกใช้ ความผิดพวกเขาเดิมที่ไม่ถึงตาย แต่เจ้า..."

"ข้าทำสิ่งใดก็ย่อมมีเหตุผลของข้า" เฮยเฟิงซีกลับกล่าวเพียงเรียบๆ

"เจ้าก็ประสงค์จะครอบครองป้าย ครอบครองได้หล้าเช่นกัน?" ไปเฟิงซียิ้มเย็นชา "ผู้ที่สังหารผู้บริสุทธิ์เป็นผักปลา มือเต็มไปด้วยกลิ่นควาเลือดเช่นเจ้าจะคู่ควรนั่งครองสายน้ำและขุนเขาอันไพศาลได้อย่างไร!"

"ฮ่าๆๆ..." เฮยเฟิงซีพลันระเบิดเสียงหัวเราะ ในน้ำเสียงแผ่วแวเสียดสีอย่างหาได้น้อยครั้ง "สตรี ผู้ที่มีมือเต็มไปด้วยกลิ่นควาเลือดไม่คู่ควรครองได้หล้าอย่างนั้นหรือ มีปฐุมกษัตริย์ผู้บุกเบิกแผ่นดินพระองค์ใดได้แผ่นดินมาโดยไม่มีโลหิตไหลเป็นสายน้ำ ซากศพกองเป็นภูเขา!"

"อย่างน้อยพวกเขาที่ไม่ทืบเวลาเชื่อว่าป้ายคำสั่งกระจัดจรรยขึ้นหนึ่งจะสามารถช่วยให้ได้ครองแผ่นดิน พวกเขาสังหารคนในสนามรบ ลูเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชน มิใช่สังหารคนนับพันเพื่อป้ายคำสั่งขึ้นเดียว!" นางเอ่ยเสียงเกรี้ยวกราด

"ฮึ!" เฮยเฟิงซีแค้นหัวเราะอย่างเย็นชา "อย่าพูดให้คนเหล่านั้น
สูงส่งขึ้นมาหน่อยเลย ในสถานซึ่งอยู่ระหว่างฟ้าและดินแห่งนี้ ผู้ใดก็ตาม
ที่กลายเป็นราชัน มั่นผู้้นหาชีวิตบุรุษอย่างที่เราเจ้าหลงนึกเป็นอันขาด"

คำกล่าวนี้ประหนึ่งค้อนอันหนักอึ้งซึ่งทุบใส่ไปเฟิงซี สีน่านาง
ฉายแววหม่นหมอง กำลังมือผ่อนลง ภูเขาขาวคลายออกช้าๆ แต่ทันใดนั้น
นางก็รวบภูเขาขาวแน่นอีกครั้ง ส่ายตาจับจ้องเฮยเฟิงซีเขม็ง "เขาถูกเจ้า
สังหารใช่หรือไม่"

เฮยเฟิงซีฟังแล้วบนหน้าก็สาดแววขุนเคืองวูบหนึ่ง ทว่าก็สลายไปใน
พริบตา เขาเอ่ยเสียงราบเรียบว่า "นับแต่เจ้ากับข้ารู้จักกันมา ข้าเคยไปบิดเจ้า
หรือไม่ ข้าเฟิงซีเป็นผู้ทำสิ่งใดแล้วไม่กล้ายอมรับกระนั้นหรือ ยิ่งกว่านั้น
ข้าก็บอกแต่แรกแล้วว่าบุรุษเจกเช่นเขา ข้าจะไม่ลงมือ"

ไปเฟิงซีก้มหน้าลง ยกมือขึ้น ภูเขาขาวพลันคืนสู่แขนเสื้อ "หากมิใช่
เพราะรู้จักเจ้าดี เมื่อครู่ข้าคงสังหารเจ้าไปแล้ว!" สิ้นเสียงนางก็หมุนร่าง
ลงเขา เดินไปไม่ถึงสองจั้งก็ได้ยินเสียงดังแว่วขึ้น คล้ายเป็นเสียงอาวุธคืนฝัก
ผีไต้หวันชะงัก ยื้มอย่างเผือดขม จากนั้นก็พลั้วร่างจากไปโดยไม่เหลือยวหลัง

เฮยเฟิงซีมองป้ายวิญญาณของเยียนอิงโจว ครู่หนึ่งใบหน้าก็ผุด
รอยยิ้มอันขมขื่น "คิดว่าเจ้าเห็นสถานการณ์เยี่ยงนี้ก็น่าจะปลอบปลื้ม
เต็มหัวอกเลยกระมัง นางถึงขั้นจะสังหารข้าเพื่อเจ้า รู้จักกันลึกกว่าปี
ถึงกับเทียบผู้ที่รู้จักไม่กี่วันอย่างเจ้าไม่ได้" กล่าวจบเขาก็ลงเขาไปเช่นกัน

ท่ามกลางแสงสลัวของยามเย็น เหลือเพียงหลุมศพใหม่อันเดียวดาย
เสียงนกกาตังกังวานขึ้นเป็นครั้งคราว ลมภูเขาหนาวเย็นโชยผ่าน
เขาเซวียนซาน รอยเปียกชื้นสองสามหยดบนป้ายวิญญาณแห้งไปกับ
สายลมในเวลาอันรวดเร็ว

สองคนลงเขา คนหนึ่งอยู่น้ำคนหนึ่งอยู่หลัง ห่างกันประมาณห้าจั่ง เมื่อถึงเชิงเขาสิริรัตนาก็เริ่มจัดแล้ว สรรพสิ่งไร้สำเนียง เมื่อเดินไปถึงห้วยนึ่ง ตามถนนก็มีแสงโคมประปราย เป็นเวลาที่แต่ละบ้านแต่ละเรือนจมลงสู่ห้วงความฝันแล้ว

ขณะนั้นเอง ลำแสงสายหนึ่งก็พุ่งสู่เขาจากทางปัจฉิมทิศ ย้อมม่านราตรีให้เป็นสีแดงเข้มในพริบตา

คนทั้งสองหนาวเยือก ใช้วิชาตัวเบาโฉบร่างไปทันที เมื่อไปถึงก็พบว่าคฤหาสน์สกุลหานทั้งหลังตกอยู่ในทะเลเพลิง

หน้าคฤหาสน์แน่นขนัดไปด้วยเพื่อนบ้านที่แตกตื่นเพราะเพลิงกาฬ พวกเขา กำลังรูดน้ำดับไฟเป็นพัลวัน เสียงกู่เรียก เสียงหวาด และเสียงร่ำไห้ปนเป่าแซ่ โกลาหลไปทุกที่

"สกุลหานเกิดเพลิงไหม้ครั้งใหญ่เช่นนี้ได้อย่างไร"

"ผู้ใดจะรู้เล่า นานขนาดนี้แล้ว แต่ไม่เห็นคนสกุลหานหนีออกมาแม้แต่คนเดียว"

"ประหลาดแท้ คงมิใช่ถูกเผาตายอยู่ด้านในหมดแล้วหรอคะ"

"เฮ้อ น่านาถ"

เบื้องหน้าเปลวเพลิง ผู้คนมิวายวิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ นานา ทันใดนั้นเงาร่างสีขาวสายหนึ่งก็วูบเข้าสู่ทะเลเพลิง จากนั้นเงาร่างสีดําก็เห็นตามเข้าไปติดๆ

คนทั้งหลายพากันขี้ตา หมายจะมองให้ชัด ทว่าเงาทั้งสองสายหายไปเสียแล้ว จึงอดตะขิดตะขวงระคนแตกตื่นมิได้ว่าเมื่อครู่ตาฟาดมองพลาดไปหรือไม่ หากไม่แล้วเพลิงกำลังไหม้กระหน่ำเช่นนี้ ใครเล่าจะพุ่งเข้าใส่ นี่มิใช่รณหาที่ตายหรอหรือ

ประตูใหญ่ของคฤหาสน์ตัดตาลจากด้านใน ตลอดทางที่ผ่านมีผู้คน
ล้มอยู่ไม่น้อย ไม่ว่าชายหรือหญิง เด็กหรือแก่ ล้วนแต่ถูกดาบฟันตรงหน้าอก
สิ้นชีพในดาบเดียว บ้างก็โลหิตไหลจนหมดกายแล้ว บ้างก็ยังมีโลหิตอุ่นๆ
ไหลจากอก บ้างเบิกตาทั้งคู่กว้าง ตายตาไม่หลับ บ้างก็กุมศัสตราวุธประหนึ่ง
จะลุกขึ้นแลกชีวิตกับศัตรู...

บรรณนี้ประตู บนพื้นศิลา บนบันได ล้วนแล้วแต่เป็นโลหิตสีแดงฉาน
แม้จะก้าวเดินอย่างระมัดระวัง ตำแหน่งที่ลงเท้าก็ยังเป็นพื้นเปียกโลหิต

"มีคนหรือไม่ ยังมีผู้ใดอีกหรือไม่" ไปเฟิงซีตะโกน ทว่ามีผู้ใดขานรับ
มีเพียงควันหนาที่ม้วนกลบอย่างเกรี้ยวกราดและเพลิงแรงกล้าที่คำราม
อย่างบ้าคลั่ง

"ตาเฒ่าหาน ท่านตายหรือยัง หากยังไม่ตายก็ขานรับสักคำ!"

"ตายสิ้นแล้ว ถึงกับไม่เหลือรอดแม้สักผู้เดียว" เสียงปลดปลงของ
เฮยเฟิงซีดังขึ้นจากเบื้องหลัง

ไปเฟิงซีหมุนร่างขวับ หันหน้ามองไปทางเขา สายตาเย็นเยียบ
ดุจน้ำแข็ง คมดุจกระบี่ "เพื่อสูตรโอสถไขหรือไม่"

"ไม่ใช่ข้า" เฮยเฟิงซีเอ่ยคำ เมื่อสิ้นเสียงเพลิงโทสะก็พลันท่วมทะลักอก
ไยต้องอธิบาย จะอธิบายไปเพื่ออันใด หึ!

"เจ้าพนักงานที่คฤหาสน์สกุลหานมิใช่เพื่อสูตรโอสถผงดำนักม่วง
และโอสถเม็ดพุทฺธิจิตหรือ ตาเฒ่าหานบูชาเจ้าเหมือนเป็นโพธิสัตว์
แต่อย่างน้อยก็รู้ว่าข้ารู้ไม่เท่าทันว่าเจ้าคิดการใดไว้" สิ้นหน้าไปเฟิงซีอ่อนลง ทว่า
น้ำเสียงยังคงเย็นชา

"สูตรโอสถข้าลอกไว้นานแล้ว" เป็นครั้งแรกที่เฮยเฟิงซีหุบรอยยิ้ม
ไม่นานาทรร้อนใจลง แทนที่ด้วยอาการเย็นชาดุจน้ำค้างแข็ง

"ตามคาด" ไปเฟิงซียิ้มเย็น ทันใดนั้นก็เอียงหูระดับฟัง แล้วพลันโผนร่างไปอย่างรวดเร็ว โดยมีเฮยเฟิงซีตามติดอยู่ด้านหลัง

เมื่อทะลวงผ่านทะเลเพลิง ตรงหน้าก็คือสวนดอกไม้ด้านหลังของสกุลหาน เสียงร่ำไห้อันแผ่วเบาดังแว่วมาเป็นระยะ ทั้งสองเห็นร่างไปตามเสียงก็พบว่าข้างภูเขาจำลองมีเงาร่างกระเจียวร้อยคูกเข่าอยู่

"ท่านพ่อ...ท่านพ่อ...ท่านลูกขึ้นซี ลูกขึ้นมา! ฮือๆ...ท่านพ่อท่านลูกขึ้นซี ผู้เออร์จะพาท่านออกไป!" ร่างเล็กจ้อยกอดซอกคอพบนั่น ไม่ยอมปล่อยพร้อมกับร่ำไห้เรียกหา

"หานผู้?" ไปเฟิงซีเห็นร่างน้อยๆ นั้นก็หลุดปากเรียก

ร่างเล็กได้ยินเสียงคนเรียกก็หันมามอง จากนั้นก็พุ่งเข้าใส่นาง

"ท่านมันสติริ้นเสียไม่ดี จะมาชิงโฮสถบ้านข้าอีกแล้วใช่หรือไม่ ท่านชิงเอาไปเลย! เอาเลย! ท่านพ่อข้าตายเสียแล้ว! ท่านเอาไปอีกซี! ฮือๆ...ดูว่าท่านยังจะเอาสิ่งใดไปได้อีก!" ทางหนึ่งร่ำไห้โวยวาย ทางหนึ่งก็ทุบตีไปเฟิงซี ดวงหน้าเต็มไปด้วยโลหิตและน้ำตา

"หานผู้!" ไปเฟิงซีคิดว่าเขาไว้ "เกิดเรื่องอันใดขึ้น"

"สติริ้นเสียไม่ดี! เพราะท่านผู้เดียว! เหตุใดต้องแข่งท่านพ่อด้วย ฮือๆ...ท่านพ่อจัดงานฉลองวันเกิดไม่ได้อีกต่อไปแล้ว! สติริ้นเสียไม่ดี! สตรีบ้า! ข้าชิงท่านแทบตายแล้ว! คืนท่านพ่อข้ามา!" หานผู้ดันสุดฤทธิ์เมื่อสู้ไม่ได้ก็อ้าปากกัดมือไปเฟิงซี

"โธ้ย!" นางร้องอย่างเจ็บปวด ขณะสะบัดออก เฮยเฟิงซีก็โบกมือสกัดจุดหานผู้ เขาพลันลื่นสติไปในอ้อมกอดไปเฟิงซี

"พาเขาออกจากที่นี่ก่อนเถอะ หา! ไม่พวกเราอาจต้องทิ้งร่างอยู่กลางทะเลเพลิงเช่นกัน" เฮยเฟิงซีกล่าว

"ได้" ไปเพิงชีพัยคีระหะ อุ่มหานผู้ขึ้น เมื่อเหลือบตาเห็นหานเสวียนหลัง
บนพื้นก็ทอดถอนใจ "จิ้งจอกดำ เจ้าพาเขาออกไปด้วยเถิด"

ว่าแล้วนางก็อุมหานผู้ขึ้นเห็นร่างจากไป ทั้งให้เฮยเพิงชีถลึงตามองศพหานเสวียนหลังบนพื้น ครู่หนึ่งเขาก็ถอนหายใจยาว ก้มกายลง
อุมหานเสวียนหลัง "ข้าเฮยเพิงชีถึงกับตกต่ำจนต้องมาอุมคนตาย
ไม่ผิดคาดเลย รู้จักสตรีนางนี้เป็นการเริ่มต้นเคราะห์กรรมชั่วชีวิต"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3kpYfw2>